

AZ UTOLSÓ ÓRA MUNKÁSAIHOZ

SZELLEMI TANÍTÁSOK
PÁL BESZÉLŐ MÉDIUM ÚTJÁN

III. KÖTET
(HATÁSOK ÉS VISZONTHATÁSOK)

KIADJA:

A SZELLEMI BÚVÁROK PESTI EGYLETE
BUDAPEST, 1939.

A III. kötet tartalomjegyzéke.

(**)

Előszó.....	3
AZ EGYÉNI LÉLEK ÉS A KÖRNYEZŐ VILÁG	
KÖLCSÖNHATÁSA.....	6
Krisztus áldozatának hatása az emberek lelki világára.....	6
A szellemi és lelki erők igazi lényege.....	17
A szuverén gondolat.....	36
Az újév jelentősége.....	59
A sátán leleplezése.....	78
Az isteni elv, meg a sátáni elv.....	101
Az örökélet útja.....	116
AZ EGYÉNI LELKEK KÖLCSÖN-HATÁSA	
A lélek mint termő talaj	135
Erkölcsei bátorság és erkölcsi gyávaság.....	151
A természeti ember és a szellemi ember.....	166
Egészséges és beteg lelkek.....	186
Áldozati bárányok.....	207

Előszó(**)

Az utolsó óra munkásainak ez a harmadik kötete szerves összefüggésben van az első két kötet tartalmával úgy, hogy az itt következő tanítások az előző két kötetben foglaltak folytatásaiul tekintendők. Az e kötetben közölt szellemnyilatkozatok pedig egymással szervesen összefüggő egészet képeznek, minélfogva a bennük foglalt ismeretek és fejtegetések teljesen és hiánytalanul csak úgy érthetők meg, ha az olvasó megtartja a közlemények sorrendjét, annál is inkább, mert csaknem mindegyikben hivatkozás történik az előzőkben előadottakra.

E tanítások általános tendenciája nyilvánvalóan az, hogy a látható dolgok mögötti világ alapos megismertetése mellett leszoktassa a szellemhívők táborának egy jelentékeny részét arról a szinte babonává erősödött hiedelméről, amely szerint minden legkisebb földi dologban is szellemek beavatkozását vélik felfedezni. Ez a sok spiritistánál megrögzött téves hiedelem nagyon kényelmes általánosító mód ugyan arra, hogy az ember magáról az erkölcsi felelősséget könnyűszerrel elhárítsa. Mert aki így gondolkodik, az hovatovább odajut, hogy minden rosszat a szellemek rovására hajlandó elkönyvelni, s ezáltal magát a lelkiismeret vádoló szava előtt tisztára mossa, - azonban így **éppen attól az áldástól esik el, amelyet a spiritizmus nyújt a lélek számára, amikor azt a saját hibáinak megismerésére tanítja, hogy tőlük megszabadulhasson.**

Az itt következő tanítások különösképpen a bennünk és körülötünk élő és hullámzó láthatatlan erők és fluidok misztikus világát ismertetik, bevilágítva azoknak a titokzatos jelenségeknek hátterébe, amelyek bár a láthatatlanban gyökereznek, *de nem szellemektől erednek*; azt célozzák, hogy megtanuljuk megkülönböztetni a szellemektől eredő hatásokat a fluidvilág hatásaitól. Egy élő, mozgó, élettél, érzésekkel, gondolatokkal és akarati tendenciákkal telített világ csodáiba világítanak bele, amely világ erői magukat kiélni akarván, a testben élő ember lelkiiségére

hatnak, abban érzéseket, gondolatokat, akarati törekvéseket hívnak életre anélkül, hogy ezt egyéni szellemek hatásainak lehetne tulajdonítani.

Első pillanatra talán mindez meglepően hangzik; de meg kell gondolnunk, hogy hiszen az ember kivételével az egész látható világ összes élőlényei sem egyebek, mint fluidok inkarnációi, a bukott szellemvilág elhullatott fluidjainak testbeöltözései. S lám, az állatoknak is vannak érzései, gondolatai és akarati törekvései (sőt ez bizonyos mértékig a növényeknél is kimutatható); nem természetes-e tehát, hogy ilyen gondolatbeli és érzésbeli tendenciákkal azok a fluidok is fel vannak ruházva, amelyek még nincsenek látható anyagi testbe öltözködve?

Egy lépéssel tovább vezetnek tehát ezek a tanítások, amikor a reflektor fényét egy eddig kevésbé megvilágított területre vetítik, hogy mi, a késő kornak - úgyszólván igazán az utolsó órák munkásai - jobban megismerjük azt a láthatatlan világot, amely körülöttünk zajlik. *S amely bennünket az üdvösség felé közelebb sodorhat, ha az örök igazság törvényeit: Krisztus Urunk tanításait követjük, ellenben a kárhozat felé ragadhat, ha kényelmes nemtörődomséggel megmaradunk bűneink és rossz szokásaink mellett.*

Nem közömbös tehát, hogy ezeket a hatásokat és viszonyításokat, az erőknek ezt a világát is megismerjük, **mert a spiritizmus nem hitforma:** aki hitformát keres, az erre bő választékot talál a felekezeteknek folyton szaporodó tömegében, amely tény maga is azt mutatja, hogy az emberlélek nincs megelégedve az elmélettel és az ígéretekkel, hanem tudni kíván, hogy megnyugodhassak egy Felsőbb Hatalom gondviselésében.

A spiritizmus ezt a célt szolgáló tudományos bűvárlat és empirikus bölcsélet, amely a tények és bizonyítékok megfellebbezhetetlen erejével kényszeríti arra a lelket, hogy igazaknak fogadja el azokat a magasztos tanokat, amelyeket Krisztus Urunk, e világ Világossága hozott az emberiségnek. Tényekkel és bizonyítékokkal kényszeríti térdre a tagadókat és hitetleneket. A tények

parancsoló erejével bizonyítja be, hogy *csak jónak lenni érde-
mes, mert a jóság következménye boldogság, a rosszság követ-
kezménye pedig gyötrelem*. Okos ember tehát nem választja ma-
gának a gyötreelmet, ha módjában áll a boldogságot választani.

A spiritizmus a Tamások filozófiája; azoké, akik ugyan későn
jöttek rá a hit óriási fontosságára - csak akkor, mikor már láttak;
de miután láttak, az ő hitük többé nem fővényre, hanem sziklára
épített ház, amelyet az árvíz és a szelek le nem döntenek, mert
ők már tudják, hogy mit és miért hisznek.

Ennek a tudásnak a megszerzéséhez kíván hozzájárulni ez a
most közrebocsátott könyvünk is, amelyet szeretettel nyújtunk t.
olvasóinknak, Isten áldását kérve bűvárkodásukra.

Budapest, 1939. július 1.

A kiadók.

AZ EGYÉNI LÉLEK ÉS A KÖRNYEZŐ VILÁG KÖLCSÖNHATÁSA

Krisztus áldozatának hatása az emberek lel- kivilágára. ()**

1933 január 1.

Az Úr Jézus Krisztus nevével üdvözöllek benneteket, aki a mai nappal felvévén a körülmetélkedés szövetségét^{1*} belépett az emberi társadalomba, és azzal, hogy az emberi társadalomnak tagjává lett, egy új, világraszóló korszakot nyitott meg. A régiek elmúltak.

Az emberi társadalom az ő emlékére mindannyiszor egy új időszakot nyit ezen a napon. Ezt az időszakot esztendőnek nevezi, és a múltat elhantolva, a jövő elé rendszerint reménykedve néz. Aki benne hisz, és az ő nevét hívja segítségül, az rendszerint minden munkáját vele kezdi. Illő, hogy ezt az újesztendőt, ezt az új időszakot mi is az ő nevével kezdjük. Az ő neve a legnagyobb név, amely névnek megszemélyesítője a szegletkő, amelyen a megváltás egész épületének súlya nyugszik. Ő a mi világosságunk, aki megvilágítja életutunkat.

Még a természet is dokumentálni kívánja, hogy Ő a sötét földön megszületett világosság. Az ő születéséig a napok rövidülnek, a sötétség folyton és folyton tért hódít a világosság rovására mindaddig, míg elkövetkezik a napforduló, és akkor újra születik a világ, a fény folyton és folyton tért hódít a sötétség rovására, egészen az aratás időpontjáig.

A föld szellemi társadalmában is a sötétség folyton és folyton nagyobb tért hódított a lelkekben a világosság rovására mindaddig, míg megszületett a Megváltó, a világ Világossága. Az ő születésétől fogva a világosság folyton és folyton nagyobb tért hódít

¹ * Újévi megnyilatkozás.

a lelkekben a sötétség rovására mindaddig, míg eljön a nagy aratás, amikor az Úr kiküldi az ő aratóit az aratásba, és az érett gabonát csűrjeibe takarja, a konkolyt pedig, amelyet együtt enged nőni a tiszta búzával, olthatatlan tűzzel megemésztí.

Kezdjük hát az évet mi is Jézussal, a mi Urunkkal, e Világ Világosságával, hogy e világosság fényeskedjék és ragyogjon a mi lelkünkben, és folyton tovább terjedve, lassan-lassan átvilágítsa egész lényünket, és hogy a mi lényünkön keresztül az a belső világosság lassan-lassan mindjobban átszűrődve világítson mindazoknak, akik körülöttünk vannak, és akik ezt a világosságot felfoghatják.

Az Úr Jézus Krisztus megismerése legyen a haladni vágyó ember életének legfőbb feladata. Mert aki az Úr Jézus Krisztust megismeri, - nem pusztán az értelmével és mások előadása nyomán, hanem az érzélemvilágával és ama kimondhatatlan boldogság révén, amely lelkében a Krisztussal való szövetség elmélyülése által felébredt, - többé hozzá hűtlen nem lehet, mert a legnagyobb boldogságot, amelyet az élet nyújthat, nem cseréli fel kisebb, alacsonyabb rendű boldogsággal. Az Úr Jézus Krisztust megismerni addig a határig, ameddig meglévő képességeink elvezethetnek bennünket, kötelességünk nemcsak önmagunk iránt, hanem mások iránt is, hogy azáltal másokat is az ő világos útjára vezethessünk, mert Ő a világosság és az út, amely az örökéletre vezet.

*

Szeretném ezzel a mai alkalommal, hacsak egy szemernyivel is, a lelkekhez közelebb hozni az Úr Jézus Krisztust, akiért az én lelkem lángban ég, és akiért az életemet is boldogan áldoznám fel, ahányszor csak Ő akarja. Hozzá akarom közelebb vinni a lelketeket, hogy boldogítsalak benneteket, illetőleg Ő boldogítson benneteket azáltal, hogy nagyobb teret foglaljon el a lelkekben.

Mert az igazi boldogság kritériuma az, hogy a lélekben mennyi van Krisztusból. Ha a lélek sokat tartalmaz Krisztusból, akkor a

boldogság rendíthetetlen, mély, mert a legszilárdabb alapon: a békességen épült fel. Minden más boldogság romlatag, hosszabb-rövidebb életű; a földi boldogság pedig, amikor összeomlik, maga alá temet igazi értékeket is, olyan értékeket, amelyek jobb sorsra lettek volna érdemesek. De az a boldogság, amelyet Ő ajándékoz a léleknek az ő jelenlétével, soha el nem múlik, soha össze nem omlik, sőt a lélekben lévő értékeket mindig ragyogóbb, tündöklőbb színekben fűrészi.

Az írásokban nagyon sok különös - legalább az emberek előtt különös - kifejezés van az ő nevével kapcsolatban. Ezek a kifejezések különösek részben azért, mert a szellemi valóságokat a földi nyelvben materializálni sokszor lehetetlenség, részben pedig azért, mert az ember felületes és gyarló szellemlény, aki nem a szavak mögött rejlő szellemet keresi, hanem a külső formán akad meg. Ez azután sok-sok félreértésre és nem egyszer a cél ellenkezőjére: torzsalkodásra, vitákra, egymás lebecsülésére vezet. De ha ezeknek a különös kitételeknek mély szellemi értelmét megismeri a lélek, akkor megszűnik a hangos szó, megszűnnek a vetekedő gondolatok, a fellobogó emberi érzések, és helyüket elfoglalja az alázatosság a legnagyobbal szemben, a szeretet és a hála azzal szemben, aki eljött, és „vérevel megváltotta a világot”.

Ilyen különösek pld. a következő kifejezések: „*Isten az ő egyszerű Fiát adta váltságul az emberek bűneiért.*” „*Ő felvette a mi bűneinket, és átokká lett értünk.*” „*Meghaltam én, de él bennem Krisztus*”. Sok emberszellem előtt hihetetlen, illogikus és igazságnélküli kijelentéseknek látszó kitételek ezek. De ha Őt és az ő áldozatát, amelyet Ő a föld megújulására hozott, a lényegbe és az igazságba való mélyebb betekintés révén jobban megismeri az emberszellem, akkor a kijelentések mögött meglátja azt a valóságot, amelyet a fogyatékos és gyarló emberi szavak korántsem képesek kifejezni.

Hogy neki szolgáljak, megkísérlem a lelketekhez közelebb hozni a megváltás igazságát, amelyről annyi szó esik. Sokszor a

szót kimondja az ember, anélkül, hogy annak mély szellemi értelmével ő maga is komolyabban törődne. Emlékeztetnem kell benneteket embertestvéreim az elmúlt évben elhangzott tanításaim egy-két részletére, hogy az Úr Jézus Krisztus megváltási munkájának mély értelméhez közelebb juthassunk.

Emlékeztetnem kell benneteket különösen arra, amelyben arról beszéltem nektek, hogy a bukott szellemlény bukásának lefelé haladó útján minden egyes bűnös hajlam kibontakozása, és kiteljesedése alkalmával egy-egy erőréteggel vonja be magát. Úgy hogy amikor végighalad azokon a szomorú állomásokon, amelyek az emberszellemet egészen a szellemi halálig vezetik, már egy sokszoros erőrétegbe van burkolva. Ez az erőréteg a benne lévő isteni szikrát, azt a mennyei Titkot, azt a külön nevet, amelyet kinek-kinek az Atya teremtése pillanatában ajándékol adott, olyan mélyen eltakarják, hogy maga a szellem már nem is él - „*mondatol élni, holott megholt vagy*”. - Hanem élnek azok a viharzó szenvedélyek, amelyek a holt szellem, a körülbástyázott lélek erőfeszítéseiképpen érintik a környezetet, amelyek megfertőzött erőkből táplálkoznak, és amelyek a rabbá lett szellemből rabságának keserű tusájában lobognak elő.

Beszéltem nektek továbbá arról is, hogy az így meghalt szellemek, és az a meghalt világ, amely az ilyen szellemeket tartalmazza, az Isten örökké sugárzó kegyelmi áramlatában hogyan kezd életre ébredni. Hogy az Isten ingyen való kegyelme, amelynek elérésére és elnyerésére a szellem nem tett semmit, hogyan ébreszti fel legelőször az életet, azután az élet nyomán a szellem legkülső életmegnyilvánulásait, és hogyan kezd az ember az életre ébredő planétán sokszoros erőrétegébe burkoltan mélyen lefokozott állapotemberi állapotában élni, mozogni, tevékenykedni. Hogyan avatkozik bele Isten a bűnök erő-rétegeinek lefejtésébe, hogyan hántja le róla a bálványimádást. Hogyan hántja le róla a szenvedések és az ütközések révén az anyagimádást, az anyagelvűséget, az önzést, a gyűlöletet, az irigységet és

mindazt a sok-sok rosszat, amelyet a szellem lefelé süllyedésében magára halmozott.

Azt is mondtam nektek, és azt most is szükségesnek tartom megismételni, hogy akkor, amikor ezekről az erőrétegekről beszélek, emberi mód szerint kívánom magam megértetni veletek. Azért úgy képzeljétek el, hogy azokban a szférákban, amelyek a földhöz tartoznak, és amelyekben a szellemek élnek, mozognak, ezek az erők és azok a létesítmények, amelyek a szellem kisugárzott gondolataiból és érzéseiből alakulnak, ezekben a világokban éppen olyan kézzelfogható, mondhatnám szilárd valóságok, mint amilyen szilárd valóságok a ti érzékszerveitek előtt a földi tárgyak.

Ezt annál inkább elhíhetitek, mert valójában a földi tárgyak sem szilárd valóságok, hanem a legparányibb részeknek mozgó halmozatai; szellemi szemekkel nézve ezek is éppen olyan áthatolható ritka anyagú dolgok, mint amilyen ritka, és csak a képzelet által felfogható valóságok az ember számára azok a létesítmények, amelyek a szellemi világban, a szférákban vannak. Nos, miután ezek az erőrétegek részben az ütközések, részben Isten kegyelme folytán fokozatosan leválnak a tisztuló szellemről, úgy képzeljétek el, hogy amint az ütközésekből és szenvedésekből vont tanulságok révén, valamint a tanításokból nyert világosság folytán, de legfőképpen a kegyelem behatása alatt a lélek belső terjedelme növekedik. - Vagyis benne az érzések mindjobban és jobban felduzzadnak, és az értelmi és érzelmi tökéje gyarapszik - ez a legdurvább réteg mintegy megrepedezik, szétroncsolódik, széthull, és fokozatosan válik le a lélekről, hogy egy alatta lévő másik erőréteg legyen láthatóvá. Amely már nem olyan durva, mint az előbbi, hanem valamivel finomabb anyagú, plasztikusabb, tehát sokkal jobban enged a belső tudat tágulásának, mint az előbbi, a legdurvább, legkülső réteg engedett.

A további fejlődés, a benső tartalom további gyarapodása, a belső ébredés növekedése a következő réteget is lehántja a lélekről, és így tovább, fokozatosan, amint a szellemegyen emelkedik

szféráról-szférára, rétegről rétegre mindig több és több válik le róla abból a koporsószerű burokból, amely a benne szunnyadó életet fogva tartotta.

Ezek az erőrétegek azután széthullanak parányaikra, és visszamaradnak abban a szférában, amelybe fajsúlyuknál fogva tartoztak. **Tehát mondjuk, a gyűlölet és érzékiség legvastagabb durva erői visszahullanak az első szférába**, a zsarnoki önkény hazájába; a felemelkedő lélek a következő, második szférában az irigység, a materializmus, az anyagelvűség durva rétegeit hagyja le magáról, hogy azok annak a szférának anyagával elvegyüljenek.

A következő szférába, a harmadikban tulajdonképpen már valamennyi erőrétegből csak egy-egy vékony réteget visz magával, ahol azt már kevésbé az ütközések, mint inkább a tapasztalatok, és a belső erő kifejtés révén hántja le magáról, hogy az ennek a szférának anyagával vegyüljön el.

Amikor a szellem még egy szférával feljebb emelkedik, már mindezekből az erőrétegekből csak nyomok maradnak rajta, s ő maga megszabadult a durva külsőtől. Így a szférák a levetett burkok szétesése folytán keletkezett erőtömegek révén bizonyos telítettséget érnek el.

Ehhez a telítődéshez járul még az is, hogy a szellem, mint Isten teremtménye, maga is teremtképességgel bírván, gondolatokat és érzéseket teremt, amelyek szintén a fajsúlyuknak megfelelő szférákban helyezkednek el, mint újabb létesítmények. **Ekként a szellemeknek évek ezrei és százazrei alatt kifejlesztett működése, mozgása, hatása révén keletkeznek a szférák, töltve azokkal az anyagokkal, amelyeket a megfelelő szellemek teremtenek.**

Azért egy alacsony fokozatú szféra, amelyet bukott szellemek hoztak létre gonosz gondolataik, tisztátalan érzéseik által, **valójában nem más, mint azoknak a bűnöknek konglomerátuma, úgyszólván a szellemek bűneinek tartálya.**

Már most, valahányszor egy szellem testet ölt, természetesen annak a szférának az anyagából kell merítenie, amelyben él, azután minden alatta lévő szféra anyagából mindaddig, míg eléri azt a szintet, amely szinten a testben élők mozognak, hogy végül magára vehesse a szférák anyagain kívül még az emberi szemekkel látható vastag anyagot, a testet is.

Ennyit bevezetésül.

*

Eljött az idő a föld történetében, amikor mind sötétebb és sötétebb lőn; a szférák már úgyszólván telítve voltak, s bizonyos feszültség uralkodott bennük, ennek következtében az emberek lelkében is. Mert a szférák érzésvilága óriási súllyal nehezedik a testben élő és a kegyelem világosságában sütkérező emberek lelkére. És midőn a sötétség mind sötétebb és sötétebb lőn, akkor már a Világ Világossága, aki az Atyától útjára indult, készen állott arra, hogy ebbe a sötétségbe alámerüljön. Ehhez azonban világrendszereken kellett végig haladnia, és azoknak a világrendszereknek az anyagába beleöltözködni, hogy elérje a földet, a legalsó világrendszereknek egyikét. Azután magára kellett vennie ennek a kicsiny világnak valamennyi szférájából való anyagokat, elkezdve a legmagasabb szférán, le a legmélyebbig.

Mert hiszen Ő valamennyi szféra szellemeinek megváltásáért jött a világra, és csak ezeken az anyagokon keresztül merülhetett alá az emberi életbe, és vehette magára az emberi testet, azt a formát, amelyet Isten kegyelméből a természettörvény évezredek és évezredek alatt mint legcélszerűbbet kialakított a majdan felébresztendő szellem lakóhelyéül.

Tehát az Úr Jézus Krisztus, a Világosság leszállt ide a mélységbe, egy olyan burkolatba, amelyet önként, áldozatképpen vett fel magára. Ezzel „Magára vette a mi bűneinket”, mert beleöltözködött a mi bűneink egész rendszerébe, és megszületett, mint gyermek, mint az „ember fia”.

Nincs magasztosabb cím az Isten Fia számára, mint amit Ő adott magának, amikor azt mondta, hogy az „ember” fia. A legmagasabb rendű alázatosság megpecsételése ez a szó, mert amikor Ő önmagát az ember fiának mondja, testvéreiül fogadja mindazokat, akik itt alant nyüzsögnek, Magát sem téve különbnek, mint azok, akik közé idejött a földre.

Azáltal, hogy itt megszületett, tényleg magára vette a mi bűneinket, a mi betegségünket, a mi terheinket, mert hiszen azokba a fluidokba öltözködött, amelyek telítve voltak a mi bűneinkkel. Ezeket az erőrétegeket vette magára éppen úgy, mint ahogyan magára kell vennie kényszerképpen a bűnös embernek.

Szoktak értelmetlen és balga emberek így beszélni, amikor az Úr Jézus Krisztus szenvedéseiről van szó, és összehasonlítják azt az ő saját jelentéktelen fereg-életük apró megpróbáltatásával, hogy: „Ő Isten Fia volt, Ő könnyen legyőzhette azokat, de én csak gyenge ember vagyok”. Ezzel aztán felmentve érzik magukat a felelősség alól, és egyúttal értelmetlenségükkel leszállítják az Úr megmérhetetlen áldozatának értékét más emberek szemében, meg a saját szemükben is.

Ezeknek mondom, hogy bizony az Úr Jézus Krisztus, mint „az ember fia” éppen úgy bele volt burkolva a test börtönébe, és Ő sokkal kínosabban érezte azokban az erőrétegekben, abban a testben, annak parányaiban latensül elraktározott gonosz princípiumoknak szörnyű nyomasztó hatását, mint az emberek. Ezen a gonosz princípiumokon keresztül az ellentét őt folytonfolyvást, szünet és megállás nélkül ostromolta, mint a viharzó tenger hullámai a parti sziklát. Végtelenül nehezebb volt az ő megpróbáltatása, mint bármely földi emberé, annak dacára, hogy Ő Isten Fia volt. Mert először is minden embernek őrszelleme van, s rajta kívül tanító, védő, őt szerető, kísérő szellemek egész serege, hogy valahogyan el ne botolják, és ha elbotlik, hogy újra felemeljék őt, leverjék róla a föld porát, és tekintetét ismét az ég felé fordítsák.

Krisztus ellenben egyedül volt a pusztaságban; neki nem volt, mert nem is lehetett őrszelleme, mert nála magasabb nem létezett. Az ő egyedül valósága pedig nem csupán egy szó, hanem itt ez a szó kétségbeeséshez hasonló szomorúságnak a kifejezése is egyúttal, mert Ő itt társtalan volt, mint a hófedte csúcs. És neki mégis meg kellett állania.

Hogy ez az egyedülvalóság milyen keserű és milyen fájdalmas lehetett, emlékezzetek csak a Gethsemáné kertjében az ő gyöt-rődésére, és a kereszten az utolsó fájdalmas sóhajtására: „*Atyám, Atyám, miért hagytál el engem!*”. Gondoljátok el azt a szörnyű egyedülvalóságot, azt a riasztó egyedüllétet egy idegen világban, ahol Ő társtalan volt, ahol jó szót, vigasztaló, erősítő szót, amely felérhetett volna az ő lelkéig, hozzá hasonlótól nem kap-hatott, mert senki meg nem értette Őt.

De nemcsak azért volt az ő áldozata és élete végtelenül nehe-zebb, mint a földi emberé, mert egyedül és társtalanul kellett vég-igélnie, hanem végtelenül nehézzé tették az életét azok a körülmények is, amelyek közt élnie kellett.

Gondoljátok csak el, embertestvéreim, akik már némileg fino-multabb ízléssel és bizonyos igényekkel vagytok felruházva, és amennyire erőtökből telik, igyekeztek tiszta életet élni, hogy egy napon valami okból egy csapszékbe kell betérnetek, ahol a tár-sadalom legalsó rétegét képező, durva emberek dőzsölnek, és it-tasan verekednek. Nos, ha abban a csapszékben csak öt percet kell is töltenetek, annak az atmoszférája és azoknak az emberek-nek a társaság nem tölti-e el a lelketeket riasztó iszonnal?! Pe-dig ti sokkal, de sokkal közelebb álltok ezekhez a testvéreitekhez mind az életmód, mind a színvonal tekintetében, mint az Úr Jé-zus Krisztus állt annak a társadalomnak a színvonalához, gon-dolat- és érzésvilágához, amelyben az életét le kellett élnie.

Ő tehát magára vette a mi bűneinket és a mi betegségünket a földi test anyagában, s az ő szellemének, az isteni szikrának, an-nak a Titoknak, aki Ő volt, át kellett azt világítania, áthatnia, át-ítatnia, sugárzóvá tennie.

Neki, mint emberfiának éppen úgy meg kellett tanulnia alkalmazkodni a földi körülményekhez abban a testben, mintha Ő maga is ember lett volna. De neki egészen át kellett világítania lassan mindezt.

Harminc földi esztendőt vett igénybe, ameddig az isteni szikra, az a világosság, amely Isten zsámolyától szállt ide alá, a külső nyomás és a külső támadások szörnyű erejével való állandó küzdelem mellett átvilágította annak az őt körülvevő természetnek minden atomját.

S amikor a harminc esztendő letelt, akkor már az ember fia ismét valójában Isten Fia volt. „*Én és az Atya egy vagyunk*” - mondta Ő, amikor már az ő testi természetében egyetlen atom sem volt, amelyet át ne világított volna az ő isteni öntudata.

Ekkor kezdte meg csodatételeit, amelyeket csak Isten tiszta El-sődje, Isten tiszta ereje tud végrehajtani. Visszaadta a betegek egészségét, a halottak életét; világosságot adott a sötétségben levőknek és látó szemet a születésétől vaknak; kenyeret teremtett az éhezőknek, és isteni erejével behatolt mindenüvé, ahol a halál és a bűn aratta gyászos győzelmét.

„*Magára vette a mi bűneinket*” abban a természetben, amelyet magára öltött itt földön. Megengedte neki az Atya, hogy magára vegye ezt az óriási megterhelést az emberek helyett. Mert hiszen a törvény igazsága szerint azoknak kellett volna ezeket a bűnnel átitatott anyagokat megtisztítaniuk, akik azt megfertőzték, mert a törvény előírja: „*Szemet szemért, fogat fogért*”. Ő azonban kiengesztelte a törvényt, mert a törvény szigorúságát feloldja az áldozat.

Tehát amikor a Legnagyobb, aki valaha a földet tapodta, magára vette ugyanazt a törvényt, amely az embereket terheli, ugyanakkor magára vette annak a bűntelhernek is óriási quantumát, amely az egész földi társadalmat, mint okozót terhelte. És miután az a test, amelyet ő magán viselt, reprezentálta a mi bűneinket, ennél fogva, mikor megfeszítettett, „*a mi bűneinket felvitte a fára*”, - ahogy az apostol magát kifejezi, és áldozatul adta testét és véré,

vagyis az ellentét hatalmába adta az emberi életét. - Tehát miután elvégezte a földön misszióját, akkor visszaadta a földnek azokat az erőket, amelyeket magára vett, megtisztított és megszentelt. Miután pedig Ő mindezeket az erőket visszaadta a földi világnak, ugyanazok az erők, amelyeket Ő így áttisztított, megszentelt és megvilágított, elhelyezkedtek azokban a szférákban, amelyekből ő azokat merítette.

Azért mindenki, valaki ezen a földön az övének vallja magát, legyen a fejlődésnek bármely fokozatán, ezekből a megtisztított erőparányokból kap kegyelmi ajándékul egy szikrát, hogy ehhez a kis tőkéhez, amelyet így ingyen kegyelemből nyer, minél többet gyűjtsön, hogy ezt megnövelje a maga javára.

„Mehaltam én” - mondja az ő tanainak lángoló lelkű terjesztője - „és élek immár nem én, hanem él énbennem a Krisztus.” Azaz meghalt benne az ember az ő vágyaival, akarásával, törekvéseivel, azokat mind félreállította, hogy a lelkében lévő Krisztus-rész élhessen és növekedhessek. Tehát élt benne attól fogva a Krisztus, az „ember” pedig, aki addig élt, elhallgatott összes igényeivel, azaz alárendelte összes gondjait, vágyait, törekvéseit, akarátát, szeretetét és mindent, ami az embert együtt képezi, a Krisztusnak.

Ti is, embertestvéreim, akik kaptatok ebből az égi kegyajándékból, mind arra vagytok hívva, és mind valamennyien csak úgy töltsétek be rendeltetéseteket, ha mint emberek meghaltok, de él bennetek a Krisztus, azaz ha félreállítjátok mindazt, amit az „ember” akar, amit az „ember” tűzött ki célul magának, ha félreállítjátok azt a nagy akarást, ami az embert jellemzi, azt a nagy hatni vágyást az emberekre, a környezetre és mindenre, ami az ember közelébe kerül, s levegőhöz engeditek jutni azt a tiszta erőparányt, amelyet az égi kincsből kaptatok, hogy az megnevekedhessék, hogy az világíthatson, hogy kiteljesíthesse a lelketek tisztaságát, világosságát és melegségét, hogy a titeket körülvevő erőrétegek, lelki és testi természetek minden atomja át legyen

itatva attól a világosságtól, ami az Úr Jézus Krisztus ajándéka a földnek.

Testvéreim, valaki megismerte Krisztust, és nem így igyekszik az életét felhasználni, az nem tölti be rendeltetését. Valaki felismerte Krisztust, és megszerette az ő ragyogó szépségét és imádatra indító jóságát, és tudatlan ember létére még mindig erőszakosan akar, az eltéveszti az utat, és félő, hogy minden külső érelynysége és látszatigazsága dacára az az égi kincs, amely a kebelébe van rejtve, úgy marad, mint annak az embernek az egy talentuma, aki azt elásta a földbe, hogy el ne vesszen, ahelyett, hogy kamatoztatta volna.

Embertestvéreim, új korszak nyílik meg számotokra a mai nappal. Én nem kívánok nektek boldog új esztendőt, hanem azt kívánom, hogy ezt az új korszakot egészen Krisztus szellemében kezdjétek és folytassátok - elfeledvén a régit. Én nem azt kívánom nektek az újév kezdetén, hogy sokáig éljétek, én azt kívánom nektek, hogy haljon meg bennetek az „ember”, de éljen bennetek a Krisztus!

A szellemi és lelki erők igazi lényege. ()**

1937. május 2. (Évzárás előtt.)

Ha most innen, erről a magaslatról, ameddig eljutottatok, végig tekintetek a hátrahagyott úton, láthatjátok, hogy az egész idő alatt, mióta az én Uram és Megváltóm kegyelméből és parancsából veletek foglalkozom, mindig azt a célt szolgáltam, hogy azt a falat, amely a láthatatlan világot a jelenségek látható világától elválasztja, leromboljam. Áthatolhatóvá tegyem számotokra, hogy már itt ezen a földön, míg porruhában éltek és mozogtok, szellemekké legyetek; hogy akkor, amikor átléptek azon a titokzatos kapun, amely a két világot elválasztja egymástól, ne álljatok ott készületlenül, megrendülten, megriadtan, hosszú tétlenségre kárhoytatva, hanem úgy álljatok ott, mint akik tudták, hová

készülnek, és ahová készültek, annak a világnak kellékeivel felszerelték magukat.

Embertestvéreim! Bármennyiszer is mondom nektek, **mégsem tudjátok felfogni azt az óriási különbséget, amely van a fel nem készült, csak az anyagnak élt és az anyaghoz ragaszkodott lélek állapota, és a szellemvilággal foglalkozó, a szellemélet igényeit kielégíteni törekvő lélek állapota közt, amikor ide átjön.** Emberileg ez utóbbinak az előnyös helyzete fel nem értékelhető.

És ha én végig tekintek azokon az eredményeken, amelyeket a ti lelketekből visszaverődve szemlélek, bizonyos megelégedés mellett látnom kell azokat a hiányokat és fogyatkozásokat is, amelyek a tisztán szellemi és lelki dolgok megértése körül itt-ott mutatkoznak.

Most itt egy kis kitérőt fogok tenni. Ti nagyon jól és a mi intenciónk szerint cselekedtek, amikor a közlekedő üléseken^{2*} kívül is összejöttök, hogy az örökélet igazságaival foglalkozzatok, és olyankor ki-ki elmondja egyes dolgokról a maga véleményét. Sőt kívánatos lenne, hogy valamennyien részt vegyetek ebben, és valamennyien alkalmat keressetek arra, hogy időről-időre mutatót adjatok a lelketek tárházából.

Mert kedves embertestvéreim, nem úgy van ám, mint ahogy azt sokan tévesen hirdetik és gondolják, hogy mi, akik a ti lelketek ápolásával és táplálásával vagyunk megbízva, veletek járunkelünk, részt veszünk a ti mindennapi életetekben. Hibáitoknál rosszallásunkat, jó cselekedeteitekénél pedig megelégedésünket igyekezőnk tudtokra adni! Nem! Mi egy más világban élünk, és ti egy más világban éltek. Ti a jelenségek, a cselekedetek, az anyag világában mozogtok, mi az érzések, az eszmék és az erők láthatatlan világában élünk.

² * T.i Konkrét szellemi megnyilatkozásokkal járó összejövetelek (A szerk.)

A két világ közt pedig óriási közbevetés van. Akik körülöttek élnek és mozognak, mint a fluidi világ lakói, azok még embereknek érzik magukat, azok még magukon viselik az emberi lét nyomorúságos kifejezését. Azoknak nektek kell adnotok, azok a ti cselekedeteiteket, eljárásaitokat szemlélik, és azokból merítenek maguknak erőt, éppen, mert ők még a formához, az anyaghoz, a cselekedetekhez vannak kötve, mert emberkorukban elmulasztották azt a tantárgyat megtanulni, amelynek itt ti tanítványai vagytok. Azok ellenben, akik rég maguk mögött hagyták az emberi életet, nem a cselekedetek, nem a tárgyak, nem a jelenségek, nem a múlandó dolgok világában élnek, nem azokat szemlélik, hanem az érzések és gondolatok világát érzékelik. És habár egy-egy vékony szálon mindegyitekkel össze vagyunk kapcsolva, azonban mégis, mint ahogy ti minket csak ilyen alkalmakkor hallotok, amikor a közvetítő eszközökön keresztül szólunk hozzátok, s a mi világunk dolgait csak ilyenkor érzékelhetitek egy bizonyos mértékig, mi is úgy vagyunk veletek, az anyaghoz, a jelenségvilághoz kötött emberekkel. A mi eszközeink, akiken keresztül hozzátok rendszeresen beszélünk, képezik azt a hidat, azt az összekötő kapcsolatot köztünk és köztetek, amelyen keresztül a mi lelkeink egymással érintkeznek. A mi eszközeink azok a prizmák, amelyeken keresztül a mi világunknak világossága töröppen bár, de átszivároghat a ti világotokba, viszont a mi eszközeink lelkébe benyomuló impressziók, amelyek a ti lelketekből erednek, tárnak elénk rólatok többé-kevésbé világos képet, és mi ezeket a képeket szemlélve, állapítjuk meg a haladásotok fokát, és az egyes részletek hiányos voltát, amelyek még korrekcióra szorulnak.

Ezért én most, amikor töletek búcsúzni készülök, tarlózom azon a területen, amelyet ebben az esztendőben bejártunk, és meg kell állapítanom, hogy **még mindig jobban emberek vagytok, mint a ragyogó igazságokkal telt szellemvilág polgárai.**

Bevezető szavaimban jeleztem, hogy bizonyos mértékű megelégedettséggel szemlélek titeket, tehát nem megrovásképp mondom, nem felpanaszolni akarom, csak egyszerűen mint tényt konstátálom ezt.

Ezért ismételten aláhúzom azokat az igazságokat, amelyekre a figyelmeteket fokozottabb mértékben óhajtom ráterelni, hogy még jobban, még erőteljesebben törekedjete a szellemiségre, és mind jobban és jobban eloldózkodjatok az anyagtól, az emberi léttől, a cselekedetektől.

Úgy gondolom, ezt akkor tehetem a legcélravezetőbben, ha azokat az igazságokat, amelyek mindkét világot uralják, szembe állítom egymással emberi és szellemi szempontból.

*

Kezdjük a legfőbbön és a legnagyobbban, amiről éppen most olvastatok: a szereteten. **Az emberek a szeretetről nagyon vas-kos anyagi, emberi fogalmakkal bírnak. Az emberek szeretetnek tartják azt, amit a „jótékonykodás” név alatt ismer-tek.** Általában úgy fogják fel a dolgokat, hogy a szeretet ad, folyton ad, a szeretet fáradozik, töri-zúzza magát. Ezzel a szeretetet elintézettnak is tekintik.

És amikor azt mondom, hogy ti is még mindig erősen emberek vagytok, meg kell állapítanom, hogy bizonyos mértékig a szeretetnek erre az emberi oldalára ti is nagyobb súlyt helyeztek, mint a szellemi oldalára. Pedig ha közelebről megszemléljük ennek az emberi felfogásnak lényegét, különös dolgokra jövünk rá.

Sok ember valóban sokat ad, főképp ha sok is van neki. A legközönségesebb gondolkodású ember, aki így cselekszik, teszi ezt azért, hogy „láttassék az emberektől”. Erre pedig az Úr Maga megmondta: „elvették jutalmukat”. Összes jutalmuk ezért a szeretet cselekedetért csak annyi, hogy csakugyan „láttatnak az emberektől”, és irigyeltetnek az emberektől; néha dicséretet is kapnak érte.

Vannak mások, akik a szeretet cselekedeteit, helyesebben a jó-tékonykodás cselekedeteit azért végzik, hogy maguknak a jövőre, majd akkorra, amikor a földi élet befejeződik, jólétet biztosítsanak. Az egyik szemük mindig a várható előnyre van szegezve, és meg vannak győződve róla, hogy méltán és joggal várják a mennyek országát, ahol őket dicsőség és üdvösség illeti meg.

Ti nagyon jól tudjátok, hogy ez is teljesen értéktelen törekvés, mert Istennel kalmárkodni nem lehet.

Azután vannak, akik sokat adnak, mert érzik, hogy az emberek sokasága sokat vár tőlük, mivel olyan helyzetben vannak, hogy nem térhetnek ki az adakozás elől. Ezért sokat áldoznak, bár még mindig csak a feleslegből adnak. Amikor pedig leadták azt, amit a közvélemény belőlük úgyszólván kisajtol, megkönnyebbült szívvel sóhajtanak fel, hogy egy terhes kötelezettséget „elintézték”.

Ilyen az emberi jótékonykodás óriási többsége. Pedig mit mond az írás? *„Ha minden vagyonomat a szegényekkel étetem is fel, és ha testemet a tűzre adom is, mindez semmit sem használ nekem, ha szeretet nincs bennem.”*

Melyik hát az a szeretet, amely értéket ad ezeknek a külsőséges cselekedeteknek? Mi az lényegében? Egy hasonlathoz folyamodom.

Az emberi szervezet egy csodálatosan megalkotott gazdasági együttes, egy bámulatos és emberi értelemmel soha végig nem kutatható bölcsességgel megalkotott egység. Ebben az emberi szervezetben minden egyes kicsiny sejt önálló életet él, és mégis minden egyes sejtparány gazdasági együttesben él a többi millió és millió sejt-paránnal. Ebben az egységben egy áramlat kering folyton, amely minden egyes sejtparányt felkeres, és ellátja azt a szükséges táplálékkal, oxigénnel, és ami a legfontosabb: ellátja az *élettel*, vagyis azokkal a láthatatlan erővel, amelyekről az anyagi tudomány tudni nem akar, és amelyeket ti egy gyűjtőnévvel delejnek neveztek, mi pedig egyszerűen „életnek” nevezünk.

Minden egyes sejtparányt felkeres ez a csodálatosan működő áradat, a véráram, és percről-percre ellátja azt a szükségletekkel, hogy tovább tudjon élni. Ha egyetlenegy pillanatra kikapcsolódik a sejtparány, és nem kapja meg a szükséges életerőt, meghal, és akkor ez a bámulatos együttes azonnal új akciót kezd, hogy azt, ami meghalt, kikülönítse az élő sejtek közül.

Az egész világmindenség egy nagy ember, amelyben minden élő egy-egy sejtparány. Mindegyik önálló életet él, és *mindegyik szükséges a többinek az életéhez, rejtett szálakon keresztül mindegyik össze van kapcsolva mind valamennyivel.* És mindegyik össze van kapcsolva a középponttal, a szívvel, ahonnan az élet soha meg nem szűnő áradatban árad, amely áramlás minden egyes sejtparányt felkeres, mindegyiket ellátja a szükséges életerővel, hogy élni tudjon önmagának és a többinek.

Isten ez az örök középpont. Belőle árad az az örök áramlás, amely az életet hordozza. És ha egy sejtparány, egy lélek, egy egyén el akarja magát különíteni ettől az életáramtól, halottá lesz, és ebben az óriási szervezetben azonnal megindul egy csodálatos folyamat, amely a halottá lett sejtparányt az életnek abból a formájából kikülöníteni törekszik.

Így különítődtek ki mindazok, akik buktak, és így különül majd ki az idők végezetén az a tömeg, amely magát ettől az egyetemes életáramtól függetleníteni és elszakítani törekszik, hogy ne gátolja többé az élők együttes munkáját és haladását, és ne fertőzze meg azt. Éppen úgy történik ez, mint ahogyan az élő testi szervezetből a holt részeket a szervezet kikülöníti.

Isten a szeretet, és az az áramlás, amely belőle árad - a szeretetből mi áradhat más! - a szeretet. Ez a Szeretet köztünk megjelent, és mint világosság köztünk lakozott, de a sötétség Őt fel nem foghatta.

Krisztust szintén embernek képzelitek, az embert látjátok benne, az ember Fiát. Pedig *Krisztus a szeretet, Krisztus az élet, Krisz-*

tus az Atya által alábocsátott életáram, amely életet ad a világnak. Ő mondta: „Én és az Atya egy vagyunk.” Az Atya a szeretet, tehát a Fiú is a szeretet.

Azt mondja az írás: *„Akinél van a Fiú, annak élete van, akiben nincsen az Istennek Fia, nincsen annak élete.”* Aki ezt a szeretetáramot, ezt az eszmét, ezt az igazságot, ezt az életet, amely az Atyától jött, be nem fogadja, halott az, és nem maradhat többé az élők közt.

A szeretet tehát: a lélekben élő Krisztus; a szeretet: az Atyától alábocsátott és az életben kiteljesedett életáram. Krisztus azért jött, hogy életet adjon. Valakiben nincs a Krisztus, valakiben nincs ez az életáram, az csak tengődik e világon, és aki nélküle szűkölködik, az sötét és halott.

A szeretet tehát nem „adakozás”, hanem a lélekből előtörő és ellenállást nem ismerő erő, amely tovább rezeg, és életet ébreszt maga körül, életet ont, életet, örömet áraszt. A szeretet belső természet; annak van, akit az Isten vele megajándékozott.

Mihez hasonlítsam a szeretetet? Erdő mélyén sűrű bokrok közt kicsiny ibolya nyílik; a fáradt vándor arra halad, és édes illat érinti meg az orrát. Nem látja, de tudja, hogy itt van a közelben egy kicsiny virág, amely a belőle áradó illattal ad magáról életjelt. Szemébe könny szökik. Talán a gyermekkor romlatlansága jut eszébe, amikor az édesanyjának kicsiny kertjében nyíltak az ibolyák, talán az ifjúkor, amikor egy rózsásarcú leányka pirulva mondta ki az igent, talán más reminiscenciák ébrednek a szívében az édes illat nyomán, szelíd és kellemes érzések egész raja éled fel benne. Vagy talán nem is kelt a lelkében semmiféle érzelmet, csak kedves enyhületet nyújt az illatával.

A szeretet ilyen belső természete annak, akiben megvan. A szeretet nem jár kel a világon zakatolva és hangos szóval. Nem hirdeti, hogy ő kicsoda és micsoda, az emberek nem magasztalják, és újságok nem hirdetik a nevét. De valahol a szeretettel megáldott lélek megjelenik, az emberek megérik a szeméből sugárzó

belső derűből, a hangjának rezgéséről a láthatatlan erő lágy simogatását. Az ilyen ember egyszerű jelenléte elárulja, hogy benne egy magasabb rendű erő működik, benne a természetévé vált olyan hatalom van, amely nem fér meg az ő megjelenési formájának szűk korlátai közt, hanem túlárad azon, megéreztetve magát mindenkivel, aki körülötte van. Rajta keresztül a felsőbb világ magasabb rendű erői áradnak az emberekre, s éppen úgy, mint ahogyan az illatos virág nem tehet arról, hogy illatozik, ha nem cselekszik is semmit, mégis örömet és boldogító érzést áraszt maga körül.

Bizonyára ismertetek az életekben ilyen embert, ha csak egyet is, aki különbözött minden más embertől; talán szegény is volt, szép sem volt, sem híres nem volt, de volt valami a lényében, ami boldoggá tett benneteket, ha együtt lehettetek vele.

Boldog az, aki valaha találkozott ilyen istenáldotta lélekkel, és soha nem felejtette azt el, hanem lelki szemei előtt szemléli, mint követendő példát, akit Isten küldött az ő számára.

Hiszen ha igaz volna, hogy a szeretet egyjelentőségű a játékonykodással, akkor tulajdonképpen csak a gazdagok tudnának szeretetet gyakorolni. Pedig volt egyszer valaki, akinek - „bár a rókáknak odúik és az égi madaraknak fészkeik vannak” - nem volt annyija sem, ahová a fejét lehajthassa, mégis Ő adott mindent a világnak. Ő, aki a legszegényebb volt, étellel árasztotta el a világot, és ragyogó alakja ezredévek után is keresztülvilágít azon a sűrű, sötét homályon, amelyben most éltek; sőt ma is árad belőle az élet, árad belőle az Isten irgalma és kegyelme. **Ő a szeretet;** amit pedig az emberek annak tartanak, az csak emberi erőlködés, amellyel az anyag felül akarja múlni a szellemet. Így van ez azonban a többi, tisztán szellemi fogalmakkal is. Az ember azt mondja: **reménység.** Ez alatt a szó alatt azt érti, hogy valamit fog kapni, valami előnyben lesz része. A leganyagiasabb ember pénzre gondol, vagy olyan dolgokra, amelyek az ő emberi létét kedvezően környezhetnék. A másik dicsőséget remél, a harmadik hírnevet, a negyedik váratlan szerencsét, és így tovább. A

reménység ilyen félrefejlett emberi, csúnya arculatot kapott ebben a múlandó, anyagi világban.

Én a reménységnek szellemi és lelki oldalát szeretném kidomborítani előttetek. Képzeljetek el valakit, aki vidáman élt, vakon bele a vak világba, fenékgig üritette az élvezetek serlegét, és azért a sok emberi élvezetért, amelyben része volt, csak gonoszságot juttatott másoknak. Azután egyszer, hogyan, hogyan nem, az Isten ujja megérintette; talán egy koporsó zúzta össze a körülötte lévő világot, talán valami más, amit az emberek szörnyű eseménynek neveznek... és ő egyszerre ott állt egy lelki pusztaságban, közel s távolban semmi segítséget nem látva és nem remélve. A lelkére szakadt az egész világ, összedőlt felette a mennybolt. Akkor valahogyan a kegyelem hozzá juttatott valamit, ami egyszerre kitarja előtte a jövő élet lehetőségét; rést nyit azon a sötét falon, amely elválasztja a holtakat az élőkötől, s ő egy pillanatra betekint abba a vakító világosságba, amely onnan az ő sötét életébe belesugárzik. És akkor egyszerre megérti, hogy nem veszett el minden, sőt ha minden elveszett is, de még minden visszanyerhető. A lelkét valami csodálatosan boldog érzés tölti el, amelynek nem tud nevet adni, amely majdnem szétfeszíti a kebelét. Ettől az időtől kezdve „semmivel sem gondol, s az ő élete is neki nem drága, csak elvégezhesse örömmel az ő futását”. Mert immár ismeri az irányt, amely felé „célegyenest fut”.

Ez a reménység: átlépés a halálból az életbe.

Egyszer egy atyának két fia volt, és a kisebbik fiú kikérte az örökségét az ő atyjától, és távol országba méne, ahol vígan lakmározván, paráznákkal eltékozolta azt. És amikor a nyomorúság legalsó fokára jutott, hogy még a sertések eledeléből sem töltötte meg a gyomrát többé, eszébe jutott az atyja, és azt mondta magának: elmegyek az én atyámhoz, leborulok előtte és azt mondom neki: méltatlan lettem én már arra, hogy gyermekednek neveztessem, hanem tégy engem legalább olyanná, mint egyik béresed. **Az az érzés, amely a tékozló fiú lelkében felébredt,**

miközben az elhagyott atyai hajlék felé irányította lépteit, az a reménység.

Mivel a hitről nagyon sokat hallottatok, és mivel erről aránylag a legkevésbé emberies a fogalmatok, a legkevesebbet időzöm itt, csak annyit mondok, amit ti különben is tudtok, hogy **a hit nem elhívése valamely igazságnak, nem templomba járás, nem imádságok mormolása, nem ájtatoskodás, hanem a lélek bensőjében élő homályos emlékezés az Istennel eltöltött időkre.** Ki minél intenzívebben és minél hűségesebben élt együtt az ő Istenével életek során végig, a hit érzése a lelkében annál erőteljesebb, annál kitörölhetetlenebb, s annál ellenállhatatlanabb bizonyossággal köti őt Istenhez.

Akinek szívében a hit ilyen erőteljes emlékezéssel ölt testet, annak gyermekkorától telve van a képzelet ragyogó világával; ifjúkorát nem homályosítják meg sem a rosszra hajló társak példái, sem a tagadóknak s a természettudományos tudálékosoknak magyarázatai, mert bármilyen logikusan állítják is annak ellenkezőjét, ami a lelkében él, ez a visszaemlékezés mindig erőteljesen löki vissza azt a gyanúsítást, mintha ő ebben a homályos, tapogatózó és tájékozódó érzésében tévedne.

Tehát a hit nem elhívés, hanem visszaemlékezés az Istennel eltöltött időkre, a reménység nem örömvárás, hanem visszatérés az Istenből alásugárzó erőáramba, és a szeretet nem jó-tékonykodás, hanem benne élés az Istenből eredő és e világot fenntartó erőáramlatban.

A hit, remény és szeretet, ez a három tehát szellemi erő.

*

Most szeretnék nektek a lelki erők birodalmából is egyes igazságokra rámutatni, és ezeket is szembe állítani az anyagi felfogással, hogy lássátok, mennyivel fontosabbak, mennyivel hatalmasabbak, mennyivel értékesebbek a láthatatlan világ valóságai, mint az anyagi világ látszat-dolgai; hogy mennyivel inkább kell amazokhoz ragaszkodni, mint ezekhez; hogy mennyire fontos és

szükséges lemondanotok a ti életetekről, hogy megnyerjétek az örökéletet.

Miután emberekhez beszélek, egészen emberi példákat hozok fel, amikor a lelki erőkről: a *képzelő erőről*, az *értelmi* és az *érzelmi erőről* szólok. Mert a többi erő már a test világához tartoznak. Minden törekvésem odairányul, hogy megtanuljatok a látható dolgok mögé tekinteni, mert „*a láthatók ideig valók, de a láthatatlanok örökkévalók*”. És ha a lelki erő át is alakulnak, de el nem vesznek, és míg céljukat el nem érik, addig folyton hatnak, és igézetükben tartanak benneteket.

A látható világ minden néven nevezendő dolgát láthatatlan erők kormányozzák; a látható világ történései, jelenségei, tárgyai, alakulásai csak következményei amaz erők mozgásának, amelyek a lélekben, tehát a láthatatlan világban működnek.

Foglalkozási ágakat fogok nektek felsorolni. Minden ember, amikor a gyermekkorából már kezd felserdülni, pályát választ magának, vagy pályát választanak neki a szülei, vagy azok, akik felette bizonyos rendelkezési joggal bírnak. Példának okáért a gyermek valamilyen kézműiparra adja magát. Ez az a **vezérlő gondolat**, amelyet magából a jövőbe, tehát a láthatatlanba kibocsát. Az ő képzelőerejével azután ezt az előre bocsátott gondolatot körül építi: immár látja magát a jövőben, mint olyat, aki azt a mesterséget megtanulta, aki önálló ember, aki hasznavehető és szép tárgyakat készít; látja magát, amint segédek veszik körül, akik felett ő rendelkezik. Még félig gyermek, de a lelkében ezek a képek már homályos körvonalakban kialakultak.

Azután ezt az előre bocsátott vezérlő gondolatot körül építi más tényezőkkel. Tanulnia kell, tehát az értelmi, mentális világából való anyaggal is aláépíti a vezető gondolatot. És minél több ilyen mentális anyaggal megerősíti és körül építi, annál közelebb jut a céljához.

Míg küzd, míg tanul, addig az ő érzelmvilága az ütközések folytán, a magától értetődő csalódások következtében több oldalról kerül hullámszöszbe. Ezekből az erők közül is kivonja a lelke

és az ő előrebocsátott vezető gondolata mindazokat a részeket, amelyek alkalmasak arra, hogy célját a látható világban valóssággá tegye.

Úgy tekinthetjük az előrebocsátott vezető gondolatot és az annak alátámasztására felhasznált többi lelki erőket - t.i. az értelmi és érzelmi világból összegyűjtött erőket - mint bizonyos szuggesztió halmazt, amelynek egy bizonyos idő után ki kell teljesednie. A kiteljesedés be is következik. Évek múlnak, s a fiúnak a sok szellemi és lelki munka átalakította még a külsejét is: munkálkodása folytán izmai olyan irányban fejlődtek és edződtek, amilyen irányban az az előre kibocsátott vezető gondolat és cél megkívánta; a lelke pedig lassanként megtelt képekkel, olyan tárgyaknak mindig tökéletesebb képeivel, amelyeket abból az anyagból fog megalkotni, amely anyagban dolgozik. A lelkében előre elkészül annak a tárgynak a képe, amelyet később fából vagy ércből fog megalkotni, azokat idővel folyton világosabban látja minden részletükben, mert a folytonos szuggesztió, azaz a lelki erők halmozódása folytán a lelke erre alkalmassá vált. Most már egyéb tennivalója nincs, mint a lelkében kialakuló tárgyak képeit abból az anyagból, amelyben dolgozik, lemásolni, kimunkálni.

Tehát az előrebocsátott vezető gondolat és a lélek erői kényszerítették az anyagot - úgy az ő testét, mint azt az inert anyagot, amelyből dolgozni akar - hogy olyan alakot öltjön, amilyent az előrebocsátott vezetőgondolat szuggerált. Tehát primer, elsődleges az a lelki valóság, amelyet ő az ismeretlen jövőbe, a tudattalan, sötét, homályos jövőbe kibocsát, másodlagosak pedig azok a tárgyi dolgok, amelyek ennek nyomán szükségképp létrejöttek.

Még nagyobb mértékben szemlélhető ez a folyamat a művészetek terén, mégpedig mindegyik művészetnél.

Vegyük példának okáért a zenét. Az a fiatal egyén, aki először veszi kezébe a hegedűt, vagy ül le a zongora mellé, kínos-keser-

vesen tud egy-egy akkordot kifogni, vagy leütni, mert eleinte valóságos megerőltetésébe kerül az ujjait a megfelelő mozdulatra kényszeríteni. A hangjegyek olvasása lassan, bizonytalanul és hibásan történik.

De a tanulmányai azt a vezérlő gondolatot, amellyel magát már művésznek látja, felerősítik. Lassanként az idegei „megszokják” a hihetetlenül gyors appercipiálást és vezetést, s az ujjai úgyszólván „önkéntelenül” is azt cselekszik, amit az ő beidegzett képzelőereje diktál nekik; a pillanat tört része alatt egész hangjegysort tekint át az előírt összes feltételekkel együtt, és már kivitelezte is olyan gyorsasággal, amely szinte meghaladja az idegek vezetőképességének sebességét.

Mi szülte ezt a hatalmas eredményt? A lelki erőknek előrebocsátott, tudatosan és szándékosan összesűrített együttese, amelyek együtt erőteljes szuggesziót produkáltak.

Ha egy ilyen befejezett művészt egészen közelről megfigyeltek, amikor egy nehéz darabot játszik, az arcán és a tekintetén bizonyos lenyűgöző feszültséget láttok. Azoknak a hatalmas erőknek együttesét, amelyeket ő éveken, évtizedeken keresztül bocsátott ki a láthatatlan világba, s amely erők most az ő lelki szemei elé állítják az egész hangjegyrendszert. A szem üresen néz a távolba, és mégis lát, a lelki szemei előtt ott suhannak-rohannak el a hangjegyek és módosító jelzések; a lelki füleiben ott zengenek a melódiák, amelyek még csak a következő pillanatban fognak felcsendülni a hangszerén. Íme: az előrebocsátott láthatatlan erők megteremtették a maguk eredményét: a kiteljesedést; és az anyagi világ: a test idegei és izmai, és a hangszer szolgálai módon kénytelenek követni az előreküldött erők szuggeszióját.

De talán semmi nem teszi annyira kézzelfoghatóvá a láthatatlan dolgok magasabb rendűségét, túláradó fontosságát, és abszolút uralmát az anyagi dolgok felett, mint a képzőművészet alkotásai. Nem vezetlek végig benneteket itt is a kifejlődés vonalán - mert hiszen maga a folyamat itt is ugyanúgy megy, mint a kézműves-

nél, vagy a zeneművésznél - hanem elétek állítom a kész művészt, - mégpedig kettőt. Az egyik abszolút pontossággal megfesti a látott tárgyat vagy arcot, és mégis a szemlélőnek valami idegen érzése van a mű láttán. Ha részletről-részletre megszemléli a képet, meg kell állapítania, hogy semmi sem hiányzik ugyan róla, minden rá van festve, ami az eredeti arcon van, és mégis amint rátekint a képre, azt mondja, hogy az arc mégsem ugyanaz. Egy másik művész odaáll az ecsettel ehhez a kész képhez, és két-három vonással annyira átalakítja annak hatását, hogy egyszerre előugrik a képből *az élet*.

Vagy, ha ez a második művész festi meg azt az arcot, ha nem is dolgozza ki olyan aprólékosan, de megfesti a *jellemvonásokat*. Ez más szemmel néz mindent; ez, amint rátekint egy arcra, nem az arc külsejét látja, - azt csak úgy látja, mint valami burkot - de látja mögötte a lelket; látja azokat a jellegzetességeket, amelyeket *csak ő lát* egy benső intuícióval, egy kifejtett finom érzéssel, amit ő maga sem tud megmagyarázni. A kép néhány vonás csupán, és az arc él.

Talán láttatok már a nagyoknak nevezett művészek, különösen a régiek alkotásai közül egy-egy arcot, vagy egy-egy képet, amelyre, amikor rátekintettetek, mintha ígézet alatt állottatok volna, nem tudtatok tőle szabadulni. Ennek oka az, hogy aki azt festette, nem új ember, nem most először élt együtt a Múzsával, hanem talán életek során át gyűjtötte azt a szuggesziót, halmozta azokat a lelki erőket, amelyek benne olyan csodás érzéket fejlesztettek ki, amely érzéssel ő a látott dologban nem a dolog tárgyi alakját, hanem annak lényegét szemléli.

Ugyanígy van ez a szobrásszal. Amikor egy-egy szobormű előtt megálltok, és minden pillanatban azt várjátok, hogy az azonnal megmozdul: nem a testet látta az a művész, de látta azt az élő mozgulatot, és azt tudta megrögzíteni. Miért? Azért, mert a lelkében azok a láthatatlan erők már hosszú-hosszú úton keresztül halmozódtak és fejlődtek olyan képességgé, amely a dolgok lelkét tudja megrögzíteni.

Ezek a művészek, mielőtt valamit képen, szoborban vagy mű-
 építményben megábrázolnak, a lelkükben azt minden jellegzetes
 vonásával már előre tisztán látják, a lelkük telve van azokkal a
 színekkel, vonalakkal, formákkal, mozdulatokkal, amelyek mö-
 gött maga az élet duzzad. Ezekbe a képzeletben előre látott tár-
 gyakba, mintegy *ezeknek kiképzett fantomjába a művész a maga
 lelkéből öntötte bele azt az erőt, amelyet ő gyűjtött fel a maga
 lelkiségében az ő mentális és asztrális erőiből.*

Azt szokták mondani, hogy „a szíve vérével alkot”: és igazat
 mondanak; mert a szív: a lélek; a vér: a lélek erői. S ő amit al-
 kotott, abba beleöntötte a lelkében duzzadó erőket, amelyeket
 hosszú-hosszú életeken keresztül gyűjtött fel annyira, hogy ezek
 az erők az ő énjéből kiáradnak rajta, túlömlenek, és azért keres-
 nek megnyilvánulási lehetőséget a külsőben, hogy másoknak is
 jusson azokból, hogy mások lelkét is megtelítsék a Széppel, az
 Életnek hatalmas himnuszával.

*

Íme, láthatjátok, hogy *az élet egész vonalán végig mindenütt a
 láthatatlan uralja a láthatót*; a láthatatlan a szuverén, a látható
 a szolga; az anyag csak burok, s amit takar: az a lélek. Lelke van
 a szobornak, lelke van a képnek azokból az erőkből, amelyeket
 a művész a saját lelkében felgyülemlett alkotó erőkből teremtett
 meg. Szóval mindezeknek az alkotásoknak megvan az éteri vá-
 zuk, fantomjuk, vagy ha úgy tetszik: a lelkük. De nincs lelkük
 azoknak az alkotásoknak, amelyeket olyan művész alkotott, aki
 ugyan megrajzolja, megfesti az utolsó vonásig a látott dolgot, de
 nem tud bele lelket önteni a saját lelkéből. Azért az ilyen alkotás
 csak por és hamu, amely mulandóságra ítéltetett, míg abban,
 amit igazi művész alkotott, nem csupán földi szemek gyönyör-
 ködnek, hanem itt a láthatatlan világban, ahol ezek az éteri erők
 áramlanak, ahol ezek az erők kiegyenlítődést keresnek, ebben a
 világban is gyönyörködtek azokat, akiknek érzésvilága hasonló
 rezgésekre reagálni alkalmas.

Az ilyen alkotások itt is élnek. Mert a magasabb létsíkon, ahol már elmúlt mögöttünk minden földiség, ahol nemcsak az értelem, de az egész élet minden vonatkozásban magasabb rendű, itt is megvan minden, ami szép, megábrázolva színekben, vonalakban, formákban, amelyek élnek. Mert azzal az étellel vannak telve, amely bár a művészelkekből született, de végeredményben onnan származik, ahonnan minden élet árad, Attól, aki megtölti a lelkünket étellel, hogy mi is megtöltsük a mi lelkünk étellel, a mi lelkünk erejével azokat az alkotásokat, amelyek reánk bízhatnak.

Így bízott reánk titeket is, kedves gyermekeim, a mi Urunk, hogy azokkal az erőkkkel, amelyeket Ő adott nekünk, mi is megtöltsük a lelketeket, hogy a ti lelketek is megduzzadjon, megteljen, és kicsorduljon belőle az élet, az erő. Hogy a ti lelketek is tovább sugározza magából azt, ami szép, ami jó, ami üdítő, ami fel-emelő, ami mások lelkében békességet, örömet, boldogságot ébreszt, hogy ez a terjedő békesség, boldogság, öröm háttérbe szorítsa a homályt, a sötétséget, a bánatot és mindazt, amit a sötétség fejedelme akar az emberek életébe beleönteni.

Így vagytok ti a mi gyermekeink, így szülünk mi titeket újjá a Krisztusban az örökélet számára. Mert Isten azt akarja, hogy örüljete, és békességetek legyen, nem pedig azt, hogy szomorodjatok és vezekeljete; nem azt, hogy aszkézist gyakoroljatok, és megkeserítséte anélkül is nehéz életeteket.

*

Hálától túlcorduló lelkem talán kissé el is ragadott a tárgyamtól, ahová most visszatérek.

Életek jönnek, életek mennek, és az egyén mindig újabb meg újabb célok felé fut. Mindamelle, amikor a léleknek bizonyos szintjét már eléri, s a célnál érzi magát, amelyet földi életében maga elé tűzött, nem áll meg a lélek, hanem még nagyobb tökéletességre viszi azt, amire ebben az életben erőket bocsátott ki előre a jövőbe.

Így van az, hogy vannak, akik bizonyos célt kitűznek maguknak, bizonyos vezető gondolatot előre bocsátanak a tudattalan jövőendő homályába, aláépítik asztrális erőkkel, és a képzelőerő parányaival, s a rövid földi élet alatt eljutnak bizonyos eredményre, amelyet ők rövid emberi látásukkal végecélnak gondolnak, amely azonban az életek sorozatában csak egy állomás, egy részletcél. Így például, aki ebben az életében csak kézművessé lesz, de ha munkálkodásával becsületesen betölti azt a hivatást, amelyet számára végzete juttatott, és hűséggel, gonddal, pontossággal és alapossággal végzi a munkáját: akkor aközben, míg az alkotásnak ebben az alacsonyabb rétegében dolgozik, a lelke megtelik a szép iránt való érzéssel. A szép iránt való érzék maga után vonja az erősebb vágyat, a vágyvilág kiteljesedését, s ez maga után vonja a képzelőerő megnövekedését. Mindezeknek következményeképp azután a következő életében már képzőművész lesz, s akkor a magasabb szinten, a magasabb rétegben alkothat, ahol már azokkal az erőkkel, amelyekről az imént beszéltem, megtelítheti az ő alkotásait, hogy azokon az alkotásokon keresztül másoknak a lelkében is olyan erők ébredessenek, amely erők az egyetemes szép és az egyetemes magasabb rendű iránti vágyat s benne benső örömet ébresztenek.

Így megy egyik élet a másik után; és míg kifejlődnek a lélek belső erői, amelyek a folytonos szuggesztióval, az erőknek folytonos halmozásával végül kiteljesednek, és bizonyos irányban úgyszólván tökéletessé teszik a lelket, addigra - hogy úgy mondjam, az ő speciális rendeltetésének betöltéséig - eljut ahhoz a megismeréshez, hogy a legnagyobb, amiért küzdeni érdemes, a legfőbb, aminek megvalósulásáért erőket kibocsátani érdemes: a *Jó*.

Mi minden van ebben az egy szóban! Ez a *szó*: „jó” magában foglal mindent, ami magasabb rendű; magában foglalja a szeretetet, az igazságot, a hűséget, az önfeláldozást, a tisztaságot, a világosságot, - mindent, de mindent, ami magasabb rendű.

Hogy mi mindent tartalmaz ez a rövidke szó, eléggé bizonyítja az, amit az Úr mondott: „*Miért mondasz engemet jónak? Nincs senki jó, csak egyedül az Isten.*”

És amikor a lélek eljut eddig, hogy a Jó az, amit maga előtt mint elérendő célt szemlél, akkor ez az ő előrebocsátott vezető gondolata Valakit szemközt talál; Valakit, aki a Jónak a képviselője volt a Földön, aki az ő jóságából táplál minket: *Krisztust*. Őt szemléli az, aki a legmagasabbat óhajtja elérni. Utána sóvárog, és minden érzését, minden gondolatát, amelyet bármi más célra fordított azelőtt, ebbe az egyetlen központba sűríti össze.

Krisztus a Jó! Aki valakit csodál, idővel ahhoz válik hasonlóvá. **Aki tehát Őt, a világ Világosságát csodálja, és hozzá irányítja szellemi és lelki erőit, és összes erőivel ezt a vezető eszmét támasztja alá és erősíti, az olyan szuggesziót halmoz önmagában, amely megkészíti előtte az utat a mennyek országába.**

Ezen az úton lassanként lehull körülötte minden más törekvés, a homályba vész, elszíntelenedik, elfakul, s csak ez a két betű áll előtte: *Jó*: jónak lenni, hozzá, a legfőbb Jóhoz hasonlítani, aki világosságul jött e világra.

Ez a törekvése hallatlan és nem remélt eredményt hoz létre: Az, akire összes szellemi és lelki erőit irányítja, hogy vele kapcsolatba juthasson, félúton eléje jön, és *sokkal hamarabb megvalósul a vágya, az álma*: sokkal hamarabb kiteljesedik ez a szuggeszió, mint minden más törekvése, azért, mert Ő, a Krisztus, félúton eléje jön.

Én vigasztalásul akarom nektek hagyni ezt, mielőtt befejezném: hogy ti, akik ebben az irányban törekedtek, akik sokat vergődtek, sokat küszködtök, és sokszor csüggetegen és reményvesztetten állapítjátok meg, hogy nem bírtok azzal az ellentétes természettel, amellyel újra meg újra birokra kell kelnetek, vigasztalódjatok. Annak ellenére, hogy látszólag majdnem semmit sem haladtok, vagy ha haladtok is, csak elenyésző kicsiny az: akkor,

amikor ezt az életet lezárjátok, és egy új életet kezdtek, már annyira másokká lesztek, mint amik most vagytok, hogy magatokra sem ismernétek abban az új alakotokban. Mint a ballon, amikor a tartó köteleket elvágják, úgy fogtok fellendülni.

Ennek oka pedig az, hogy azok a szellemi és lelki erők, amelyeket most Krisztusra koncentráltok, talán gátlások és egyéb körülmények folytán, talán a múltatok homálya és bűnei következtében, vagy adottságok hiányában, vagy a környezeteteknek rátok való nagy hatása következtében stb. nem képesek ebben az életben úgy kiteljesíteni a vágyott és remélt eredményt. De amikor ezt a testet levetitek, ezzel együtt porrá és hamuvá válik az a sok gátlás, az a sok nehézség és teher, amely a lelketeket itt lenyűgözte, és Ő, aki félúton elétek jő, rátok borítja az ő ragyogó palástját.

És a következő életetekben azoknak az előrebocsátott erőknek birtokában, de a mostani gátlások nélkül fogtok megjelenni vidám arccal, erőteljesen, hatásokra készen; amely hatásokat várni is fog az a világ, amelybe visszatértek.

És telve lesztek boldog öntudattal, mert akkorra már kiteljesedik a lelketekben az a tudat, hogy elszakíthatatlanul az övéi vagytok. És ehhez csak egy szükséges: fogadjátok meg az ő parancsolatát, és tartsátok magatokat ahhoz, aki azt mondja: „*Légy hű mindhalálilig, és neked adom az életnek koronáját.*” *Mindhalálilig, értsétek meg! A fegyvert le nem tehetitek a kezetekből, nem feküdhettek le az ellentét lábai alá, hanem mindhalálilig, ha sírva, ha nyögve, ha belepusztulva is, de mindhalálilig ki kell tartanotok abban a törekvésben, amellyel szellemi és lelki erőiteket reá sugározta, hogy Ő az ő erőiből sugározzon vissza rátok. Ezzel adja nektek az életnek koronáját, **vagyis ennek az életnek eredményével koronáz meg titeket, azzal az eredménnyel, amelyre vártatok, amelyet nem is mertetek remélni.***

Bízhatok tehát, és legyetek a lelketekben telve örömmel, amiért az övéi vagytok.

Legyetek jók, jók mindhalálig, és Krisztus az ő palástja alá gyűjt titeket, hogy legyetek az ő szolgálói, azaz az ő munkájában hasznavehető, értelmes és erőteljes segítőtársai!

A szuverén gondolat. (**)

1937. november 13.

Pál médium: Már nem bírom soká, csak még legalább a falu szélső házáig eljuthassak, mert összeesem. Nehéz ez az ázott rög a csizmámon! Még soha ilyen kínnal nem vánszorogtam, mint most. Úgy látszik, hogy kicsit talán meg is bénult az eszem, a puskát elhagytam valahol, pedig mindegyre jönnek a vadak. Egészen ide jön elém ez az őz, gyanútlanul figyelni látszik. Egy dörrenést hallok és itt esik össze előttem. Milyen szörnyűen néz... Meglepetve... Nincs itt! Hová lett?

Körvezető: Van itt valaki, aki rajtad szívesen segítene.

Pál m.: Nem tudom, hová lettek a vadászkompanya tagjai. Segítsen egy kicsit, mert már úgy vánszorgok, mint egy félhalott... Vigyázzon!... Majdnem a kalapomra esett. Itt fetreng előttem vérében ez a madár, (lehajol) valamit mégiscsak viszek haza... Megriadva... Bolond vagyok én? Hát hová lett?

Körvezető: Ne törődjél vele! Sokkal fontosabb dolgod van most neked; most saját magaddal kell törődnöd.

Pál m.: Hát hová lett? Itt verdeste szárnyaival a földet.

Körvezető: Csak a te képzeletedben volt az.

Pál m.: Brr! Hideg van! Nyirkos ez az ősz, jobban kellett volna felöltöznom. Menjünk haza.

Körvezető: Miért vagy olyan gyöngö? Talán megsebesültél?

Pál m.: Mit tudom én!

Körvezető: Mondanék neked valamit, de szeretném, ha nem ijednél meg tőle.

Pál m.: (Aggodalmasan.) Csak nincs otthon valami baj?

Körvezető: Nem otthon van a baj, itt közelebb.

Pál m.: Nem tudom, ki lövöldöz itt, mekkorát ugrott itt ez a nyúl!... (Irtózva.) A szeme ki van meredve!... Menjen oda érte, hozza el, maga könnyebben jár!

Körvezető: Már arra nincs nekünk semmi szükségünk.

Pál m.: Kinek van rá szüksége? Nem azért vadászunk, mert szükségünk van rá! Egy kis mozgásra van szükségünk! Egész héten az íróasztal mellett görnyed az ember, ha hazamegy, az asszony nyelvel, a gyerekek komiszak, mindezt az ember valamiképp elfelejti a jó cimborák mellett. Mi a ménkü ütött beléjük, hogy itt hagytak magamra! Maga meg, látom, nem vadász.

Körvezető: Abban igazad van, hogy nem vagyok vadász!

Pál m.: Akkor mit keres itt?

Körvezető: Úgy látszik, hogy mégis szükséged volna rám.

Pál m.: (Méltatlankodva.) Nem segít, csak beszél.

Körvezető: Légy türelemmel irántam, és hidd el, hogy őszintén akarok rajtad segíteni, s akkor fogok is tudni segíteni.

Pál m.: Jaj de fázom! Meg vagyok gémberedve!

Körvezető: Te nem vagy tisztában mostani állapotoddal. Te azt képzeled, hogy a földeken jársz, és a testi gyengeségtől majdnem összerokadsz. Ez tévedés, mert te most egy karosszékben ülsz itt, és nem is vagy egyedül. Valami történt veled, amire nem emlékezel, valami vadászbaleset, mint annyi sok más emberrel. Úgy látszik, hogy ennek a balesetnek végzetes következménye lett.

Pál m.: (Megdöbbenve.) Még ez kellett nekem! (Magában.) Ezt a bolondot is én cipeljem haza?

Körvezető: Olyan érzéseid vannak velem szemben?

Pál m.: Hát aki így beszél. .

Körvezető: Az csak természetes dolog, hogy ha valaki ember-társát zavarban látja, szívesen segít rajta.

Pál m.: Én azonban nem segíthetek.

Körvezető: Nem te, hanem én szeretnék rajtad segíteni. Mért nem akarsz meggyőződni a szavaim igazságáról?

Pál m.: (Siettetve.) Menjünk, leszállt az este.

Körvezető: Ha az este le is szállt, megállapíthatod mindkét kezdeddel, hogy egy karosszékben ülsz, fejed és vállad odatámasztod a karosszék hátához. Igaz ez?

Pál m.: (Körül tapogatózik.) Mi van velem? Nem ő a bolond, hanem én?

Körvezető: Nem vagy bolond, csak nem vagy tisztában az állapotoddal.

Pál m.: Valahol ülök! Pedig egy perccel előbb még itt ugráltak előttem ezek a vadak. . . Ez örület!

Körvezető: Megtörtént ez már sok emberrel.

Pál m.: Ilyen bődületes ostobaság nem történt még senkivel!

Körvezető: Vajon ez a fej, melyet most megtapogattál, csakugyan a te fejed?

Pál m.: (Nevet.) Két örült összetalálkozott. Azt hiszi, hogy annyira örült vagyok, hogy elhiszek ilyen butaságokat!

Körvezető: Nézd csak, kedves barátom és testvérem, - mert hiszen az vagy, mert mindketten Isten gyermekei vagyunk - vadászokkal megtörténik, hogy ők maguk is áldozatul esnek egy lövésnek. Megtörténhetett ez veled is. Talán emlékszel is rá, ha kicsit megerőlteted magadat, hogy mi is volt az, amire mint legutóbbira emlékezni tudsz.

Pál m.: Nem volt itt?

Körvezető: Nem voltam itt.

Pál m.: Akkor hát honnan a csodából jött most hirtelen elő?

Körvezető: Téged hoztak ide! De csak a lelkedet, a tested ott maradt. Ne félj tőlem. Csak nem gondolod, hogy téged nem érhet utol olyasmi, mint másokat.

Pál m.: Ez a bolondok háza! Vannak itt mások is?

Körvezető: Sokan vannak.

Pál m.: Mind bolondok?

Körvezető: Egy sem!

Pál m.: Igaz, azt hallottam, hogy a bolond mindig tagadja, hogy ő bolond.

Körvezető: Ha valakit meggyőzünk helytelen felfogásáról, az csak nem bolondság? Mindenesetre sajnállak téged, de másrésztől meg nem sajnálom, hogy megtörtént ez veled, mert vége lett egy földi életnek, amelyből bizony, úgy látszik, nem sok hasznot tudtál meríteni. Ugye, hogy igazam van?

Pál m.: (Magában.) Eddig még minden jól van, csak ne kezdje vastagabban, mert a bolondok néha dühöngeni szoktak.

Körvezető: Ne félj semmit. Maradok kitűzött céloknál, meg akarlak győzni arról, hogy jelenlegi állapotod felől egészen tévedésben vagy.

Pál m.: Szóval nem vagyok bolond!

Körvezető: Nem vagy bolond. Veled is megtörtént az, ami minden emberrel megtörténik, meghaltál.

Pál m. (Magában): Nem merek nagyon nevetni, mert hátha megbőszül. Vegyük kedélyesen a dolgot. (A körvezető felé.) Hát akkor hol az a mennyország?

Körvezető: Úgy gondolod, hogy neked a mennyországban van a helyed?

Pál m.: Ha van mennyország, akkor nyilván!

Körvezető: Ezt nem merném magamról semmiképp sem állítani.

Pál m.: Mondja az úr, van felesége?

Körvezető: Már nincs, drága feleségemmel negyven esztendeig éltünk együtt, a jó Istennek úgy tetszett, hogy elszólítsa mellőlem.

Pál m.: Megártott az, hogy elment?

Körvezető: Nem, belenyugodtam Isten akaratába, és igyekeztem azt a szeretetet, amelyet neki a földön adtam, most másokkal is megosztani.

Pál m.: Azt hittem, maga is úgy van otthon, mint én. Aki úgy van otthon, mint én, annak joga van a mennyországhoz, ha van mennyország.

Körvezető: Ez nehezebb kérdés, mint a vadászat. Az a mennyország, melyet az emberek helynek képzelnek el, azoknak a lelkében van, akik szeretik, imádják és szolgálják az Istent.

Pál m.: Pap!

Körvezető: Nem vagyok pap!

Pál m.: (Magában.) Baj, mert akkor mégis csak félnem kell tőle!

Körvezető: Félned semmiképp sem kell, hiszen lehetetlen ki nem érezned a szavaimból, hogy szeretnék segíteni rajtad. Erőltess meg egy kicsit az emlékezőtehetségedet.

Pál m.: Nem tudok rájönni, hogyan kerültem ide.

Körvezető: Mondd csak, kedves testvérem, szoktál te néha Istenhez fordulni?

Pál m.: Nem mondom, hogy néha a nevét nem emlegetem! Hiszen rákényszerítenek!

Körvezető: Szomorú dolog az, ahogyan te ezt értelmezed! Pedig ennek a hatalmas, nagy Istennek segítségével nélkül nem tudunk semmiképp sem tájékozódni. Ha mint ember nem ismerem ki magamat, azt mondom, hogy: Istenem segíts! Ezért kérdeztem tőled, hogy szoktál-e Istennel foglalkozni. Ha ugyanis te most lélek szerint hinnéd azt, hogy Isten rád tekint, mindjárt másképp látnád a helyzetet.

Pál m.: (Töprengve.) Hogyan is jutottam ide? Jajgattam! Miért jajgattam? Körül álltak engem! Mind úgy meg voltak ijedve, az ábrázatukon rémület volt, Péter meg jajveszékelt, hogy nem akarta. Mit nem akart?... (Eszmélni kezd.) Tényleg itt ment be a golyó. Már látom az egészet. De hogyan mentem én akkor tovább a szántásban?

Körvezető: Az csak a te képzeletedben volt. Amikor ugyanis az embert ilyen baleset vagy hirtelen halál éri, nem zökken ki azonnal a gondolatvilágából, hanem tovább teszi azt, amit előbb tett.

Pál m.: Haza akarok menni!

Körvezető: Térj először magadhoz.

Pál m.: Haza akarok menni, meg akarom mondani az asszonynak, hogy igaza volt. Meg tudom-e neki azt mondani?

Körvezető: Mit mondott az asszony?

Pál m.: Hajnalban azt mondta, hogy ne induljak el a vadászatra, mert látott álmában véresen egy saroglyán. Mindig babonás volt, házsártos volt, de ebben igaza volt. Haza akarok menni!

Körvezető: Csakhogy a te hazád már nem ott van. Csak nem képzeled, hogy egy meghalt ember lelke a földön lakhasson? Azzal Isten kegyelme és bölcsessége másképp akar rendelkezni. Azután meg az, amit te most mondasz, nem is most történt. Ki tudja, milyen régen múlt már el! Te csak most ébredtél fel annak tudatára, hogy már nem vagy többé földi ember. Ezért jöttem az előbb segíségedre.

Pál m.: Mit csináljak tehát most? Ilyen a halál?

Körvezető: Ilyen bizony!

Pál m. (Kitörve.): Anna! Igazad volt! Anna! Egy lélek kiált: Anna, bocsáss meg!

Körvezető: Ha azonban igaza volt Annának, és te most csakugyan lélek vagy, akkor a lélek dolgai iránt kell érdeklődnöd. Nem vagy többé ember, itt egészen más helyzetek várnak rád.

Pál m.: Jaj! Jaj!

Körvezető: Azért nem kell kétségbeesned.

Pál m.: Minden elmúlt! Mi lesz a gyerekekkel? ...Elmegyek, nem maradok itt!

Körvezető: Isten kegyelme gondoskodik rólad, s amikor jónak látja, el is fog téged innen vezetetni, de először tisztába kell jönnöd a helyzetekkel. Az a test, amely által most beszélsz, nem is a tied, azt csak kölcsön kaptad, hogy lélekvoltod ellenére előtünk ki tudd magad fejezni. E felett a test felett nem rendelkezel, ezt el kell hagynod, amikor itt az ideje.

Pál m.: El akarom hagyni! El akarok menni!

Körvezető: Nem is tudnál elmenni, olyan gyenge vagy. Ha nem jön segítség számodra a szellemvilágból, akkor tehetetlen vagy. Látod, erre kell az ima, hogy ilyen esetekben összeköthesd

a lelketet a jóságos, irgalmas mennyei Atyával, hogy legalább egy sóhajtással fel tudj hozzá fohászkozni.

Pál m.: Isten! Isten! (Hirtelen elhagyja a médiumot, akit lassan más szellem foglal el.)

Más szellem:

Pál m.: Az Úr Jézus Krisztus nevében üdvözöllek titeket, testvéreim!

Milyen mély nyomokat hagynak a lélekben azoknak a tetteknek az emlékei, amelyek a szeretet törvényével ellentétben állnak! Mert ha nem hagynának ilyen mély nyomokat, a mélyre süllyedt emberlélek sohasem ismerné meg önmagát, és nem ismerné meg cselekedeteiben azt, ami Isten akaratával ellenkezik, s nem tudna különbséget tenni jó és rossz között.

Mennyien hódolnak egy-egy ilyen látszólag ártatlan passzióknak, mennyi örömet találnak benne, hogy életeket pusztítsanak el, amely életek útjukban nem álltak, amely életek elpusztítására szükségük nem volt, amely életek szintén az Isten irgalmából valók, amely életek szintén telve vannak örömmel, mint minden olyan élet, amely az Isten akarata szerint, vagy a természet rendje szerint folyik.

A mélyre bukott ember, akinek lelkében a romok alá el van temetve az az Isten, akit mindenki a lelkében önmagában hordoz. És csak a felszínen mozognak az érzései, az anyaghoz tapadva nem is láthat bele mélyebben a dolgokba, nem is tekinthet a felszín alá, mert még ki sem bontakozott az a vágya és óhaja, hogy az igazságot, melyet a felszín takar, a maga tisztaságában ismerje meg.

Ti, kedves testvéreim, akik otthagytátok otthonotokat, foglalkozásokat és a világ nyújtotta szórakozásokat, hogy eljőjtek ide, és velünk együtt igyekezzetek behatolni az igazság lényegébe, ti boldogok vagytok. Boldogok vagytok, mert ráeszméltek arra, hogy mindenben, amit cselekedtek, keressétek a lényegget; mindent, amit tesztetek, minősítetek és összehasonlítatok a lelketekben élő *igaz jó* parancsával, hogy vajon megegyezik-e,

vagy ellentétben áll vele, hogy ha megegyezik, cselekedjétek, ha pedig ellentétben áll, elhagyjátok és küzdjétek ellene.

Ez a vágyatok az, ami minket hozzátok von. Ez a vágyatok az, amely megkésztíti a mi utunkat a mi hazánkból a ti hazátokig, mert ez a vágyatok, mint hívó szó, mint meleg sugár válik előttünk érezhetővé. Ez a vágyatok az, amely nekünk örömet szerez. Ezáltal nyújthatunk nektek mélyebb betekintést a dolgok lényegébe, hogy megkíméljünk titeket bizonyos igazságok nagy erőfeszítéssel való kutatásától. És hogy a mi világunkból, - mivel mi ugyanazon az úton mentünk végig, amelyet most ti jártok, és ahogy az emberek szokták mondani, a tíz körmünkkel kapartuk ki az igazságot - ezekből az igazságokból szolgáljunk nektek, hogy a ti haladásotok gyorsabb legyen, kevesebb erőfeszítést igényeljen, és az eredményeknek velünk együtt legyen módotok örvendeni.

Ti tudjátok, hogy azok a szegény néma lények, amelyek mint állatok az életüket úgyszólván az ember elől szerényen elrejtve éldegélik, éppen úgy örülnek a létnek, mint a ti kis gyermekeitek, akiket még az élet gondja nem bánt. Az ég madarait és a mezők vadjait sem bántja az élet gondja, élnek a maguk természetes életét; minden napnak örülnek, mert minden nap hoz nekik valamit ingyen, minden „szorgos gondoskodás nélkül.” **Azt is tudjátok, hogy ezek a néma lények tulajdonképpen az ember fiatalabb testvérei, mert azoknak a fluidoknak formába öltözései, amelyeket a szellemek termeltek ki magukból.**

Az állatok pusztítása ennél fogva nem más, mint az ember saját életének a pusztítása, mert hiszen **az ő életéből sarjadt életek ezek.** Tehát amikor az ember ezeket gyilkolja, meggondolatlanul önmagát súllyeszti még mélyebbre, ahelyett, hogy felemelni törekednék azzal, hogy teremtményeinek, az állatoknak életét inkább könnyebbé, biztonságosabbá igyekeznék tenni.

Ez a bűn azután, amelyet az ember ellenük elkövet, mint hatalmas szuggesztíó él a lélekben, és olyan alakban érvényesíti a hatását, mint ennél a szegény testvérnél, aki megriad a szegény állatok halálán, fájdalmas vergődésén, a haldokló állat szeméből elősugárzó szemrehányáson és kétségbeesésen. Ilyen erős hatásoknak kell a lélekbe belevésődniük, hogy végre megértse, hogy rosszul cselekedett, hogy a következő életében irtózzék fegyvert vagy kést venni a kezébe, hogy életet pusztítson el. Így kezdenek a szeretet nagy törvényének első betűi kialakulni a lélekben, hogy minden számítás és minden önmagára erőszakolt „jótekonyskodás” nélkül, spontán indulatból segítsen minden élőt, mert intuitíve érzi, hogy minden, ami él, mint ő is, csak egy része az egyetemes életnek.

Erről többet nem kívánok szólni. Ez a testvérünk a maga fejlődéstörvényének alávetve szintén el fogja érni a legközelebbi állomást, amelyet el kell érnie, mert a szeretet ott öröködik mellette, és ki fogja őt gyógyítani bűneiből, amint az egész emberiséget is ki fogja egykor gyógyítani.

*

A szuggesztív hatásokkal kapcsolatban vissza akarok térni még egyszer arra, amiről legutoljára beszéltem nektek.

Arról beszéltem, hogy *a gondolat szuverén*, és minden egyéb annak a mozdulatait kénytelen követni. Különféle példákat hoztam fel, amelyekkel megvilágítottam előttetek, hogy mindennek alapja és forrása egy-egy vezető gondolat, amely a maga útján segítő gondolatokkal alátámasztva viszi véghez azokat a jelenségeket, történéseket és eredményeket, amelyeket a világban szemlélhettek.

Példának hoztam fel a kézművest, akit gyermekkorában már bizonyos gondolatra szoktatnak rá, vagy akinek magának jön valamilyen gondolata, hogy azt az életével megvalósítsa. Pályát választ magának, megtetszik neki valamely mesterség. Még zsenge gyermek, de a vezető gondolat, hogy ő abban a foglalkozási körben tökéletessé képezze ki magát, a lelkéből kisugárzik

a világba. Fantáziájából, vágyvilágából képzelő és érzelmi erőkkel alátámasztja és megerősíti a vezető gondolatot, és már gyermekkorában úgy szemléli önmagát, mint felnőtt embert, aki abban a foglalkozási ágban perfekt, és előre látja azokat a dolgokat, amelyeket ő fog készíteni, holott még évtizedek választják el a beteljesüléstől. **Ti úgy mondanátok a ti nyelveteken, hogy az éteri világban már megalkotta a fantomját annak, ami még eljövendő. Ez az előrebocsátott gondolat évek, évtizedek során maga is magához vonja a szükséges erőket.** A gyermek serdülő korában munkálkodni kezd; eleinte félszegen és ügyetlenül, később mindig ügyesebben és talpraesettebben. A vezető gondolatnak engedelmeskedik a szervezet, engedelmeskedik az anyag, amelyben dolgozik, s évtizedek múlva ott áll az éteri világban megalkotott fantom anyagba öltözött, készen. Ott van a kész mester, aki hasznos és tetszetős tárgyakat készít, és akinek az élete ezzel ki is van töltve.

Ugyanígy van a képzőművész, aki megalkotja a képzeletvilágában azt a művet, amelyet már előre szemlél, amelynek már minden részletét látja lelkének vásznán megfestve, vagy a szobor minden egyes részletét pontosan kidolgozta; tehát **a fantom készen van.** Azután anyagba öltözteti. A vezető gondolat uralma alá kényszeríti az anyagot, amelyből létrehozza a művet, és az anyag a gondolat hatása alatt - mintegy szuggesztív nyomás alatt - kénytelen engedni, kénytelen formába öltözni.

Ugyanígy a zeneművész is, aki gyermekkorában csak kínos-keservesen tudja az ujjait rákényszeríteni a legegyszerűbb fogásokra, de évtizedek után már a lelki szemei előtt ott áll az egész zenemű, az összes jelekkel és feltételekkel, és ő mindezt hihetetlen gyorsasággal úgy játssza le, azaz egyidejűleg többféle munkát végezve úgy tekinti át, hogy csaknem azt lehetne mondani, meghaladja az idegek vezetőképességének gyorsaságát. Íme a gondolatnak, mint szuverénnek hatása az anyagra, amelynek az anyag engedelmeskedni tartozik.

Ez a hatás azonban, amelyet a gondolat mint szuggesztív erő ki- felé visz végbe, kevésbé fontos, mint az a hatás, amelyet az a vezető gondolat **magára az egyénre** gyakorol, akiből kiin- dul.

Szellemi szempontból ugyanis egy végzett munkánál nagyobb és értékesebb az az eredmény, **amelyet a munka végez a munkálkodón, mint ami munkát a munkálkodó vé- gez az anyagon.**

Lám, az a kézműves, aki bizonyos foglalkozási ágban kiképzí magát, elsősorban a testi formáján érzi a vezető gondolat hatását, szuggesztív erejét Ennek a gondolatnak kényszerítő ereje alatt fejlődnek az izmai azok szerint a mozdulatok szerint, amelyeket a vezető gondolat és az annak körébe tartozó kísérő gondolatok irányítanak. Egészen más mozdulatokat végez például - hogy feltűnő különbséget mondjak, - a kovács, és mást a szabó. Azok az idegszálak és izmok, amelyek az ember különleges munkájá- nak és céljának szolgálatában állnak, azok szerint a mozdulatok szerint alakulnak, fejlődnek, erősödnek vagy satnyulnak el, ame- lyeket a vezető gondolat irányítására végez, vagy mellőz.

Hiszen ez már az ilyen ember megjelenésén is meg a lépéseiben, a mozdulataiban robusztus, szögletes; míg az, aki finomabb ipar- ban dolgozik, könnyedébb és simább. **Az izmokat, a testet for- málja és alakítja tehát a gondolat, mint szuggesztív erő.**

Éppen így formálja a munka a zenésznél a fület, a hallóidegeket és az egész halló rendszert olyan rendkívüli mértékben, hogy vé- gül egy száztagú zenekarban, - amelynek együttműködésénél a művelt laikus nagy hibákat sem vesz észre - a művész túlfino- modott hallóérzésével egyetlen hangszer félhangnyi félrefogását azonnal appericipiálja. Mert egészen más az a vezető gondolat, amely az ő hallószervét sokkal finomabbá, érzékenyebbé tette, mint a laikusé, aki pedig talán másban sokkal fejletteb.

Ugyanígy van a képzőművésznél is. A képzőművész, mielőtt egy tájat megfest, látja annak jellemző vonásait, és amikor vá- szonra veti, nemcsak a színek és a formák jelennek meg, de ott

van a képen a borongós esti hangulat, vagy a tavaszi reggel, vagy a viharzó tenger hullámainak csattogása. Az ő látóidegei az évtizedek hosszú gyakorlatánál, s a vezető gondolat szuggesztív erejénél fogva olyan túlfinomultak, észrevevő képessége annyira föléje emelkedett az átlag művelt ember észrevevő képességének, hogy ő a festményen vagy a szobron az érzelmet képes megábrázolni. Ő az érzéseket tudja megábrázolni olyan végtelen finomsággal, amely megragadja a szemlélőt, és ugyanarra az érzésre kényszeríti, amely érzést ő helyezett a művébe.

Íme a vezető gondolat milyen hatalmas erővel hat, és alakítja át a test szervezetének egyes részeit, és teszi egészen mássá, letagadhatatlan bizonyosságul annak, **hogy a gondolat, mint az anyagot alakító erő hatalmas és ellenállhatatlan.**

*

Most menjünk egy lépéssel beljebb a lélekbe.

Bizonyos irányú foglalkozás a szellem szervének, az agynak bizonyos részeit erősebben foglalkoztatja, mint a többi részeit. Természetesen, mert egy körülhatárolt eszmekörnek az agyban bizonyos mező, bizonyos agytekervények felelnek meg, melyek annak az eszmekörnek gyakorlásánál sokkal jobban vannak igénybe véve, mint a többiek. A fokozottabb igénybevétel fokozottabb anyagcserét, bővebb véráramlást, nagyobb erőmennyiség felvételét hozza létre azoknál az agyrészeknél, a többi agyrészek rovására. Ebből következik, hogy *évtizedek alatt a vezető gondolat eredményeként az agy bizonyos részei erősebben fejlődnek*, mint a többi részek. Az agy pedig a lélek eszköze; ami az agyon mutatkozik, az azt bizonyítja, hogy tulajdonképpen a lélek bizonyos részei válnak fejlettebbé, míg a többi részek talán elmaradnak a fejlődésben.

Hiszen magatok is megfigyelhetitek ennek a sajátos hatását. A legtöbb ember olyan, hogy ha a foglalkozásáról van szó, akkor bőbeszédű, úgyszólván ékesszóló; mihelyt azonban más tárgykörrel van szó, hallgatag, és ahogy az emberek mondani szokták,

három szót sem tud szólni. Közmondásos pl. az ú.n. tudósok szó-
rakoottsága, amely abból az egyszerű élettani folyamatból adó-
dik, hogy egyoldalúan a tudásvilágnak egy szűk terére gyűjtik
össze az erőket, úgyhogy a lelkük, az agyuk egyes részeit túlfej-
lesztik, míg más részük sokszor egészen elhanyagolt marad;
nem egyszer még az olyan részek is, amelyek csak arra valók,
hogy a mindennapi élet egészen alacsony igényeit kielégítsék.

**Innen van közmondásos feledékenységük. Innen van az is,
hogy pl. a művészek az élet más terén rendszerint nagyon
naiv emberek, könnyen áldozatul esnek jóhiszeműségüknek.**
Ezzel szemben pl. a pénzemberek legtöbb esetben teljesen süke-
tek és vakok a művészeti vagy tudományos világ eredményei te-
kintetében, a praktikus világ dolgaiban azonban rendkívül fejlet-
tek és képzetek.

*

Mindezt csak azért sorakoztattam fel, hogy rámutassak bizonyos
igazságokra; elsősorban arra a főigazságra, hogy a gondolat
szuggesztív ereje mennyire hatalma alatt tartja, és mennyire ala-
kulásra kényszeríti az anyagot. Másodsorban arra, hogy a földi
élet a maga korlátozott lehetőségeivel - mert hiszen igen korlá-
tolt képességekkel rendelkeznek az ideutalt szellemek - csak arra
ad alkalmat, hogy nagy általánosságban - egyes egészen ritka ki-
vételektől eltekintve - a szellem bizonyos oldala, helyesebben a
lélek bizonyos oldala fejlődjék, a többi oldal pedig árnyékban
maradjon.

Ennek egyszerű következménye az, hogy amikor az emberszel-
lem a testet leveti, és megérkezik ebbe a világba: a földi szférák-
ban, különösen az alsóbb szférákban siralmas külsejű szelleme-
gyéniségeket szemlélhettek. Az egyik egy, a másik más oldalon
van túlfejlődve. A földi tudós, aki tudományára büszke volt,
rendszerint nagy fejjel és vézna tagokkal jelenik meg, ami egyál-
talanban nem vigasztaló látvány. És mivel a gőg az alsórendű, bu-

kott szellemekben rendszerint túlteng, ezek a szellemek ezt a túlfejlett oldalukat csillogtatják, mutogatják - és hogy úgy mondjam - büszkeségüket ebben élik ki.

Aki magasabb szempontból szemléli őket, az előtt bizony szomorú látvány ez. Ezért szükséges ezeknél a szellemeknél az újra testöltéskor az ilyen aránylag túlfejlett oldal teljes letakarása, hogy az a felduzzadt öntudat vissza legyen nyesve, mert az emberek csodálják és magasztalják az ilyen túlfejlettséget, ami csak még jobban hozzájárul a gőg növeléséhez. Ezért kell az ilyen szellemnek alárendelt állapotban visszatérnie, mert egy szegény, ügyefogyott szolgát vagy bérest mindenki lenéz, mindenki korlátoltnak tart. Pedig nem tudhatjátok, hogy a múltban nem volt-e ez valami szaktudós, akinek megártott a híresség.

*

Ezzel kapcsolatban ki akarok térni a **csodagyermek**ekre, akik rendszerint olyan szellemek, akik egy ilyen túlfejlett oldaluk nyitva hagyásával lépnek az életbe. Egyoldalú fejlettségükkel már zsenge gyermekkorukban bámulatba ejtik környezetüket. Bámulatos matematikai képességgel, vagy zenei tehetséggel rendelkeznek. A legtöbb esetben azonban ezek a tehetségek idővel elkallódnak, mert a végzet útja úgy van számukra kijelölve, hogy azon az oldalukon ne fejlődhessenek tovább, hanem egy másik oldaluk kerüljön fejlesztés alá, mert az isteni Gondviselés céltudatossága, gyöngédsége és gyermekei iránt való végtelen szeretete úgy írja elő, hogy mindenki minden oldaláról a lehető leg-rövidebb idő alatt és a legcélszerűbb eszközökkel fejlesztesék ki.

Ha már ennél a pontnál tartok, **rámutatok egy tévhitre. Az emberek azt szokták mondani, hogy a gyermekeket arra a pályára kell nevelni, amelyre hajlamuk van.** Szellemi szempontból azonban ez nem mindig helytálló igazság. Ha megfigyelnétek az egyes eseteket, ha statisztikát állítanátok fel, arra a sajátos eredményre jutnátok, hogy az emberek az életben **túl-**

nyomó százalékban olyan pályákra kerülnek, amelyek éppen nem ízlésük szerint valók, ahová őket nem a hajlamaik, hanem az élet kényszere vitte. Ez így is van bölcsen. Nem cél ugyanis, hogy valaki, aki előző életében a művészet terén magas kiképzésben részesült, azonban a praktikus étellel szemben, vagy mondjuk a gondolkodóképesség tekintetében visszamaradt, megint ugyanazon az oldalon fejlődjék tovább, ellenben arra van szüksége, hogy a visszamaradt oldala kerüljön munkába.

Ezért van, hogy az élet, amelyet a gondviselés menetét intéző égi kezek bölcsen irányítanak, igen sok embert, akik erőszakkal kapaszkodnának bizonyos irányokba, **letérít abból az irányból, és olyan térre kényszerít, ahol éppen nincsenek képességeik.** Ennek kettős haszna van. Először képességeket szerez, másodszor pedig, miután az új irányban nincsenek képességei, kénytelen megalázkodni és kénytelen szerényen, alárendelt helyzetben haladni előre azoknak az ismereteknek megszerzése érdekében, amelyeknek híjával van, s ezzel az alázatosságban gyakorolja magát.

Amikor azután ide átkerül, és azok az égi kezek lebontják róla azt, ami földi volt, az őrszelleme meglehetősen állapotja meg, hogy immár a másik oldala is fejlettebb lett, és munkába lehet venni egy harmadik oldalát.

A különféle képességeknek ugyanis egymással harmóniába kell kerülniük, mert ha a képességek nincsenek is magasra fejlődve, de egymást nem szárnyalják túl, a lélek egyensúlyi helyzete sokkal jobban van biztosítva, és az ilyen ember sokkal boldogabb, mint azok, akiknek egyik oldaluk nagyon fejlett, másik, vagy többi oldaluk pedig elmaradt.

*

Ha már a gondolat szuverén hatalma az egyes részek kiképzésében ennyire szemlélhető, az egész egyénre való hatásában még feltűnőbb. **Tiszta és igaz gondolatok erősítőleg és tisztítólag,**

helytelen, téves és bűnös gondolatok gyengítőleg hatnak mind a testre, mind a lélekre.

Ebben a tekintetben is két példát kívánok elétek állítani. Túl nyomó részben már idősebb emberek vagytok, akik bizonyára ismerhettek olyanokat, akik gyermekkorukban kellemes külsejű, szép gyermekek voltak, erőteljesek, egészségesek; de talán a magukkal hozott bűnös hajlam, a rossz nevelés, vagy a rossz társaság megártott nekik, s a gyermek, aki egészségesen és erőteljesen indult neki az életnek, évek, évtizedek leforgása alatt megcsúnyult, mivel a vezető gondolat rossz és helytelen volt. Az ilyen emberek talán anyagi előnyökért küzdöttek, vagy az élvezeteket iparkodtak maguknak megszerezni; ez volt a vezető gondolatuk, ez hatott belőlük kifelé a világba és ez hatott befelé a lelkükre. Ez a bűnös, téves vezető gondolat azután aláásta nemcsak a békességüket, hanem a testi egészségüket is. Évtizedek múlva szomorúan szemlélitek, hogy az ember, akinek minden lehetősége megvolt arra, hogy hosszú és egészséges életet éljen, beteges, gyenge és erkölcsileg megbízhatatlan lett. Még az arca is megváltozott. Gyermekkorában kellemes, jó benyomást tevő arca volt, de mire felnőtt, az arca olyan vonást vett fel, amely a rókára, vagy valamely más állatra emlékeztet. **Egy ilyen kellemetlen vonást vésett ez a vezető gondolat az arcára, mert „az arc a lélek tükre”.** Amikor pedig befejezi az életét, itt vézna, csenevész, egészen beteg szellem, aki kezdettől fogva hosszú ideig ápolásra szorul, fekélyes, rongyos ruhájú, mert az a vezető gondolat, amelyet rosszul választott meg, elfogyasztotta mindazokat az erőket, amelyeket testbe öltözésekor számára a kegyelmes Isten kiutalt.

Ha a rossz vezető gondolatnak ilyen romboló hatása van, vigasztaló az, hogy viszont a jól megválasztott vezető gondolat szuggesztív hatása felemelő, erősítő, megtisztító.

Láthatatok olyan eseteket is, amikor vézna, betegségekre hajlamos, szomorú tekintetű kis fiúk vagy leánykák, talán a lelkükben magukkal hozott fényes gondolat, talán a példás nevelés, talán a

kiváló környezet hatása alatt magasabb rendű életet kezdenek élni, mindenben a szépet, a jót keresik, mindenkivel és minden-nel szemben a jóakarattal ébred fel a lelkükben. Évek múlnak, év-tizedek peregnek alá a mulandóság tengerébe, és a gyermek, aki olyan szájalomra méltó volt kicsiny korában, annak ellenére, hogy sokat munkálkodik, mindig kész az áldozatra, állandóan jobb és jobb állapotba kerül, szervezete ellenállóbbá lesz, és az arcán - ha az nem is szép arc - valami derű, valami békesség, a tisztaság sugara látszik. A jól megválasztott vezető gondolat, amelynek az élete erőit szolgálatába állította, visszahatásában át-alakította őt magát testben, és megtisztította lélekben.

A ti tudósaitok megállapíthatni vélik, hogy a test összes atomjai kb. hét év leforgása alatt kicserélődnek. A tiszta és igaz gondolatok, a nemes törekvések, amelyeket nem árnyékol be a bűn, vagy amelyekről az egyén a maga erejével ezt az árnyékot elúzi, - úgyszólván átalakítják, kicserélik a test atomjait, a kóros és beteg parányok helyébe frissek, tiszták, étellel, erővel teltek lépnek.

Ilyen példát ti is ismertek. Volt egy ember, aki a lelkek világában nagy mozgalmat hozott létre. Gyenge, beteges volt, és bűnös fi-atalság után megtérve patriarchális kort ért el, amelyet csak egészen kivételes isteni kegyelemből érnek el egyesek. **Felkiáltó jel, intó figyelmeztetés ez az emberi élet, hogy mit lehet elérni még a testben is Istennek tetsző étellel, az Isten törvényéből merített vezető gondolat hatása alatt.**

Olyan szuggesztíó alá kell helyeznie a haladásáért céltudatosan küzdő léleknek önmagát, amely szuggesztíó a lélek és a test fel-frissítésére, megtisztítására, megerősítésére, egészségessé tételére alkalmas. Ti is állandóan gyakoroljátok ezt a szuggesztíót, amelynek neve: imádság.

Mi más ugyanis az ima, mint szuggesztíó, még pedig önszuggesztíó. Nem egyéb, mint a tiszta és igaz érzéseknek és gondolatoknak időről-időre való felsorakoztatása a lélekben, hogy ezek a tiszta és igaz gondolatok és érzések elnyomják és

elerőtlenítsék a tisztátalan és törvénytelen gondolatokat és érzéseket.

Ebből a szempontból természetes, hogy az ima - ha az csak szó - érzés és gondolattartalom nélkül nem ér semmit. Olyan, mint egy hirdetmény, amelyet a torony tetejére akasztanak: senki sem olvashatja el. A szöveg ott van, de hatása semmi. Az ima csak akkor hat, ha intenzív érzésekben és gondolatokban jelenik meg. Vannak a léleknek megszentelt pillanatai, amikor megnyitottnak érzi magát felfelé. A lélekből ilyenkor előrobbanó imák hatására könnyek öntik el az arcot, de nem a fájdalom, hanem a gyönyörűség könnyei. Ezek az imák igaz imák, ezeknek van igazi szuggesztív erejük. Hogyan nyilvánul ennek az autoszuggesztiónak a hatása az ima által?

Mindegyikötök rejteget a lelkében egy-két olyan hibát, gyengeséget, amelyet néha még önmaga előtt is szégyell, és a testvériség, a bizalom, a szeretet ellenére sem szívesen mutogat. Azok a titkos imák, amelyekről az Úr mondja, hogy **„menj be a te titkos kamrádba, és imádjad a te Uradat titkon”** szuggesztíók ezek ellen a titkos bűnök ellen. Ha magatok vagytok egy sötét szobában, és ott térdre borultok, és bevalljátok magatok előtt, hogy milyen szégyenletes az a hibátok, s könnyáztatta arccal könyörögtök kegyelemért, akkor mindig egy-egy kis erőmennyiség gyűlik fel a lelketekben az ellen a bűn ellen.

Azután megint jönnek megszentelt pillanatok, és az ima ismétlődik. Majd jön egy kísértés, és mivel gyengék vagytok, elbotloltok a kísértésben. De amikor újra talpra álltok, akkor az a szuggesztíó, amely a lélekben összehalmozódott, mint könyörtelen vádló, mint ügyész lép elő, és szeges korbáccsal hasít bele a lelketekbe; és ti sírtok, jajgattok magatokban; elveszett embernek hiszitek magatokat.

Csak mellesleg figyelmeztetek erre titeket, hogy lássátok, **milyen hatalmas ereje van annak a szuggesztív, összehalmozott gondolattömegnek, amely mint valami különálló személy vádol**, elítél és olyan utolsóknak nevez titeket, akivel „tisztességes

embernek nem érdemes szóba állnia”. (Ezt csak azért mondom, mert láttam, hogy szoktatok magatokkal ilyen párbeszédet folytatni.) Ilyen hatalmas szuggesztív ereje van annak az összehalmozott tiszta és igaz gondolattömegnek, amely a lélek belsejében immár a tiétek lett. Ez a ti megszerzett kincsetek, és ez az, amit lelkiismeretnek neveznek.

A lelkiismeret tehát ebben a megvilágításban olyan szuggesztíó, amelyet tiszta és igaz vezető gondolatok hívtak életre a lelketekben. **Ennélfogva az imádság pedig nem más, mint a lelkiismeret fejlesztő eszköze.**

Azok az imák, amelyek a lélek megszentelt pillanataiban emelkednek fel a lélek mélyéből, eljutnak az Isten trónjához, onnan erőt hoznak alá a ti lelketekbe. Így lehetne mondani egyházi nyelven. A mi nyelvünkön kifejezve ezekben a megszentelt pillanatokban megszületett imák behatolnak a lelketek legmélyébe, oda, ahhoz az eszméhez, ahhoz a gondolathoz, amely eszme, amely gondolat ti magatok vagytok, amelyet Isten helyezett el, mint minden egyes embernek különálló nevét, a lélekben. Erre mondja az Isten: *„Neveden szólítalak téged, te az enyém vagy”*. *Ez a név mindenki mástól megkülönböztet minden egyest; ez az, ami a lélek mélyén időtlen idők óta, örökkévalóságok romjai alatt eltakarva pihen. A megszentelt pillanatokban megszülető megszentelt igaz imák ereje tehát behatol addig a gondolatig, amely maga az Isten, mert Istenből eredő gondolat, és mert ti az Isten temploma vagytok, amely templomban Isten lakik.*

Íme, a szuggesztíó ereje és hatalma elvezet titeket, szegény bűnös embereket, egészen az Istenig, addig a gondolatig, addig az eszméig, amely bennetek Isten Lényéből él.

*

Az imával kapcsolatban azonban rá kell mutatnom egy tévedésre.

Az ima a bűnök ellen adott fegyver, de vannak, kik az imát a természetörvény ellen hadakozó eszközül akarják felhasználni. (Megjegyzem, hogy ima alatt nem szavakat, vagy „szöveget”

kell érteni, hanem azokat és érzéseket és gondolatokat, amelyekkel a teremtett szellem a magasabb hatalmakat, Isten trónját keresi.) Így példának okáért különösen a keleti emberek azok, akik ezt a szuggesztív hatalmat szembe fordítják a természettörvénnyel. Egyes úgynevezett vezeklők lehetetlen helyzetekben töltenek éveket, évtizedeket, míg a testük elsatnyul. Akaratuk szuggesztív erejével kényszerítik magukat erre a helyzetre, azt mondván, hogy ezzel legyőzik a bűnös testet. **Nem a bűn ellen, hanem a test ellen harcolnak, és tönkreteszik azt a testet, amelyet Isten akaratából a természettörvény éltet. Mert hiszen a természettörvény nem más, mint Isten akaratának megnyilvánulása az anyagban.**

Isten akarata az anyagban nem nyilvánulhat meg úgy, mint az anyagtalan, tiszta világokban, sem úgy, mint az eszmék és érzések világában, sem úgy, mint a testetlen szellemek, lelkek világában, hanem csak úgy, ahogyan az anyagban adva van a megnyilvánulás lehetősége. *Ez okozza azt a szellemi „optikai csalódást”, amellyel némelyek a bűnt a testtel azonosítják.*

Tehát a keleti ember a testet gyűri le, és vezető gondolatával tönkreteszi Isten művét, Isten alkotását, a szellem és lélek csodálatos műszerét, a testet, és erre a munkára magasabb rendű erőket fogyaszt el. Mikor aztán a testét leveti, akkor lélekben alélt, lelki testében nyomorék lesz, mert a magasabb rendű erőket alacsonyabb rendű célra fordította.

Különben bizonyos tekintetben és bizonyos határig Nyugaton, a keresztény világban is helyet foglal ez a téves gondolat az aszkézisben, amikor egyesek az aszkézis által a test sanyargatásán keresztül próbálnak a bűn ellen harcolni. A test korán a sírba dől, és a lélek dolgavégezetlenül megy át a fluidi világba.

Nem a test ellen, nem a természettörvény ellen, hanem a lélekben lévő tisztátalan és helytelen gondolatok ellen kell felvenni a harcot! Nem a testet kell gyötörni, hanem tiszta és igaz vezető gondolatokkal kell hozzákapcsolódní a magasabb hatal-

makhoz, Krisztushoz, Isten küldöttéhez, a Tökéleteshez, és belőle vonni erőt - mint a bibliai vérfolyásos asszony - annak a szuggesztív hatásnak elérésére, amely lassan, fokozatosan elnyomja a bűnre való hajlandóságot, és meggyógyítja a bűnre hajlamos lelket.

Amikor erről beszélek, előttem áll az ember az ő egyik-másik úgynevezett kardinális hibájával. A jóakarátú ember küzd, vergődik, törekszik a jóra, de sokszor kétségbeesik, hogy küzdelme és vergődése eredménytelen. Azt mondom én ennek az embernek: emlékezzél arra, amit az Üdvözítő, a Tökéletes, a Hatalmas mondott, aki szuverén és szabad volt, menten minden szuggesztív hatástól: **„Nézzétek az ég madarait és a mezők liliomait: nem munkálkodnak, nem fonnak”,** gondtalanul élik napjaikat, és mégis előre haladnak a tökéletesedés útján. A mezők liliomai szebbek, mint Salamon minden királyi dicsőségében. Nem az erőszak, nem a fogcsikorgató erőlködés az, amit Krisztus Urunk - aki az örömhírt hozta az embereknek az evangéliumban - ír elő az ember számára, hanem az a békés gondtalanság, amellyel a hívő lélek Istenre hárítja minden gondját, minden baját, minden bánatát, tudva azt, hogy **„akik Istent szeretik, azoknak minden javukra válik”.** Az ilyen vergődő emberléleknek mondom azt, hogy: élj békében, és ne törd magad a holnapért, s ne gyötörd magad a tegnap miatt.

Itt azonban az „ember” nagyon könnyen félreérthet, és azt gondolhatja, hogy semmivel sem kell törődnie, sem a tegnap mulasztásával, sem a holnap kötelességével. Mert az ember nagyon hamar általánosít. Erre én a következőket mondom. Krisztus a legmagasabb ideált, a legnagyobb tökéletességet adta az ember elé. A mai ember, belehelyezve ebbe a túlkultúrált társadalomba, nem kezdheti a dolgokat a legvégükön, nem mehet fel a toronyba a földről egy lépéssel, hanem a lábának minden lépcsőfokot érintenie kell, hogy a földről folyton magasabbra és magasabbra emelkedjék. *Legyen biztos abban, hogyha azt, ami mint kötelesség eléje áll, a legjobb tudása szerint elvégzi, akkor Isten gondot*

visel rá, s akkor felesleges minden néven nevezendő aggodalma és erőlködése.

*

Ha végig tekintek mindazon, amit elmondtam, - ami bizonyára sok tekintetben hiányos és javításra szorul - egy általános igazságot mégis láthatok belőle, és ez az, hogy tulajdonképpen így, ahogyan az ember él, *minden, aminek hatása alatt él, mire a szeme tekint, amit a kezével megérint, szuggesztió*. Hiszen a tárgyak mind olyan létesítmények, amelyeket a gondolatok szültek; az építmények előbb mind a tervezők agyában és képzeletvilágában éltek, mint fantomok, és csak azután öltöttek testet. Szuggesztiók a falvak, a városok; szuggesztió az egész kultúra és civilizáció, szuggesztió az anyag maga, - mert hiszen mi más hozta létre az anyagot, mint azok a gondolatok és érzések, amelyeket a bukott szellemek magukból kisugároztak - ezek a fluidok tömörültek össze anyaggá. *Tehát az anyagvilág gondolatoknak és érzéseknek vetülete: szuggesztió*. Szuggesztió az emberi test; mert hiszen ezt a lélek alkotta a maga gondolat- és érzéstömegével, mint az annak kifejezésére szükséges szervet, műszert, mint ahogyan az egyes szerveket a gondolat és az érzés a maga szükséglete szerint fejlesztette és fejleszti ma is.

Tehát szuggesztió az egész élet, s ez a szuggesztió nyomja, sajtolja, szenvedtetni, és gyötri az embert. Szuggesztió maguk a szférák is, mert hiszen a bennük lakó szellemek gondolatai és érzései vannak a szférákban összetömörülve, és képezik a szférák anyagát.

Mindezek a szuggesztiók tartják együtt és tartják fogva a bennük lévő szellemeket. Miután pedig ez a szuggesztió mint kényszer veszi körül a szellemet, amely megkötözi a szabad akaratát, keresnie kell, hogyan lehet ez alól a szuggesztió alól szabadulnia? *Úgy, hogy ezekből a létesítményekből, amelyek itt vannak, ki kell vonnia azt az erőt, ami ezeket létrehozta. A gondolatok és érzések ereje alakult át anyaggá, tehát a gondolatokat és érzéseket kell kiszabadítani az anyagból.*

Ha kivonjátok az anyagból a gondolataitokat és érzéseiteket, akkor az anyag mint füst és pára elenyészik, és azzá lesz, ami volt a teremtés előtt: semmivé. És ti, akik most rabok és szegények vagytok, gazdagokká, hatalmasokká lesztek, mert mindaz az érzés- és gondolatanyag, mindaz az óriási gazdaság, amely titeket mint szellemeket megillet és megilletett, felszabadul. És veled ti hathattok önmagatokban és önmagatok körül, tökéletességre vihetitek Istennek azt a tervét, amelyre titeket együttesen és külön-külön életre hívott.

Szakadjatok hát el az anyagtól; vonjátok ki az érdeklődésedet az anyagból! Ne engedjétek, hogy az anyag és az anyagi lét, azaz az a látszat öröm, amelyet az anyag nyújt az embernek - aki szintén anyag - igézete alatt tartson benneteket! Igyekeztek olyan életre, amilyen életet Az élt, aki azt mondta: „*Van énnékem eledelem, amelyet, ti nem tudtok, az, hogy az én mennyei Atyám akarátát cselekedjem*”.

Ez az igazi szabadság, ez az igazi függetlenség! Ez a függetlenség, ez a nagy szabadság ma még a ti szellemi szemeitek előtt elképzelhetetlen. Pedig ez az, ahová a bukácsoló emberszellemnek el kell jutnia.

Erre a nagy szabadságra, ennek a kimondhatatlan nagy öröme csak úgy juthat el, ha fokról-fokra, lépésről lépésre kivonja erőit az anyagból, ha nem ragaszkodik szeretetével az anyaghoz, mert akkor nem gyötri a gondolatait az anyag, és akkor minden az övé lesz, mert akkor semmiféle igénye nem lesz, s ezzel az alsóbb rendű világ fölé emelkedik.

De ebben az igyekezetben sem lehet a földről a toronyba felépíteni. Ti alapos és kimerítő oktatást kaptatok a szférák világáról és életéről. Ahogyan a szférák rétegeződnek fokról-fokra felfelé, abban a mértékben szűnik bennük az anyag. A földön még vas-tag, durva az anyag, mert együtt tartja azt az itt időző szellemek gondolat- és érzés ereje; de a szférákban fokozatosan szűnik ez

a hatás, mivel a bennük élő szellemek folyton kevésbé és kevésbé vannak kötve az anyaghoz, azaz fokozatosan kevesebb és kevesebb érzésük és gondolatuk van hozzáfűzve az anyaghoz.

De még a legmagasabb szférák lakói is folyton-folyvást azon dolgoznak, hogy eloldózkodjanak az anyagnak még azoktól az általatok el sem gondolható éteri formáitól is, amelyek közt élnek, hogy mind közelebb és közelebb jussanak az anyagtalán, tökéletes, egyetlen, szent, mindenható Istenhez.

Szakadjatok el a világtól! Fokozatosan messétek el a szálakat, amelyek idekötöznek titeket! Nem erőszakkal, mert tavasszal nem lehet szüretelni; de céltudatosan, hogy úgy mondjam: program szerűen, gondosan latolgatva képességeiteket és erőiteket.

A mi Urunk nevében kívánom nektek, hogy az ő nagy szabadsága és függetlensége ihlessen meg a lelketeket, hogy ti is sóvárogva vágyjatok újból függetlenekké lenni, hogy boldogokká lehessetek!

Az újév jelentősége. ()**

1938. január 2.

Az élet végtelen folyamának hullámai egymás után hömpölyögnek alá az örökkévalóság tengerébe, s amikor egy-egy hullám aláhanyatlott, azt mondjátok: elmúlt egy esztendő.

Úgyszólván kivétel nélkül minden ember megnyugvással, sőt örömmel búcsúzik el az ó esztendőtől, és reménykedve tekint az eljövendő elé, mert az elmúlt esztendő több bánatot, mint örömet, több fájdalmat, mint élvezetet, több csalódást, mint sikert és több szomorúságot, mint vigaszt hozott, s így minden ember a következő esztendőtől várja azt, amivel az előző esztendő adós maradt.

Pedig természetes, hogy az ember nem is kaphatott mást, mint túlnyomórészt küzdelmet, vergődést, csalódást és szomorúságot, mert hiszen az előzményeket ő teremtette meg, a következmények alól tehát nem vonhatja ki magát. Mégis kiolthatatlanul él a jobb jövőben való reménység, és mégis felvidul az arc ezen a

fordulón, mintha mindenki biztos lenne abban, hogy a jövő több jót hoz, mint amennyit a múlt elvitt tőle.

Vajon honnan van az emberi léleknek ez a különös magatartása? Onnan, hogy az ő benső énje, a szelleme tudja, érzi, hogy egyszer valamikor a jövőben, végtelen távolban csakugyan vár rá a kiegyenlítődségnek, a békességnek, a boldogságnak állapota. Az ember azonban, mint a jelenségvilág egyik tárgya, ezt a szellemében élő reménységet, ezt a bizonyosságot is transzformálja a tér-idő-anyagvilág fogalmaira, és ennek szűk keretei közé állítja be: a távol eső reménységet, békességet és örömet a közeljövőre, a kézzel csaknem elérhető, közelbe helyezi; ez okozza benne azt az eltörölhetetlen reménységet, amelyet évek hosszú sorának csalódásai sem képesek egészen elnyomni és fakóvá tenni.

Még az öregember is, akinek fejét a közelgő tél már behavazta, annak ellenére, hogy több évtized boldogtalan esztendői megtaníhatták volna arra, hogy ami következik, ritkán jobb az elmúltnál, az évfordulón mégis megnyugvással, s bizonyos megkönnyebbüléssel és reménységgel tekint előre. Csak lassan fakulnak a színek, csak lassan nőnek az árnyak; csak lassanként, a késő vénségben múlik el ennek a reménykedésnek a zománca, amikor már kevés várni való van, de sok siratni való, sok megbánni való, sok lelki-testi nyomorúság, amelyeket a múlt leple takar.

Boldognak mondom azt az embert, aki legalább akkor, amikor már az alkonyat közeleg, megismeri azt az igazságot, amelyből az ő reménysége táplálkozik, azaz megismeri a *hit* igazságát, amelynek *bizonyossága* a jobb jövővel kecsegteti őt. Azzal a valószínű reménységgel, hogy eljön az idő, amikor megpihen a fáradalmaktól, amikor a megpróbáltatásoknak vége lesz, és amikor majd ő is részesévé lesz annak a boldogságnak, amelyben az igazak a megismerés által már részesültek.

Még boldogabbnak mondom azt, aki még fiatal korában, amikor még az élet erői rendelkezésére állnak, különbséget tud tenni az örökkévaló és az ideig való javak közt, hogy erőit, amelyeket az

istenti gondviselés az ő boldogságának kimunkálása céljából adott neki, az örökkévaló érdekében, nem pedig az ideig valók érdekében használja fel.

Jaj azonban annak, akik megismervén az örökkévaló élet igazságát, a rendelkezésére bocsátott erőket mégis az ideig való élet örömeinek kiaknázására fordítja; százszorosan jaj, mert a tudatos bűn, a Szentlélek elleni bűn megkészíti számára azt az állapotot, amelyben azt mondja: „*esetek rám, hegyek, takarjatok be, halmok!*”.

Az élet nagy folyója ugyanis nemcsak az éveket viszi el egyiket a másik után, és hordja bele mint egy-egy hullámot az örökkévalóság óceánjába, hanem mindazokat a cselekedeteket, történeteket, érzéseket és gondolatokat is, amelyeket az ember, aki ebben az életfolyamban úszik, maga körül elhint, amelyekkel beírja magát a történetek könyvébe. Az évek leperregnek, és ezek a megtörtént dolgok az évekkel együtt aláhullanak abba a tengerbe, és ott a hasonlóság törvényénél fogva és a rokonság kapcsolata szerint más megtörtént dolgokkal együtt sötétlő örvényeket képeznek, ha azok a dolgok rosszak, gonoszak, törvénytelenek voltak. Ha azonban igazak, tiszták és nemesek voltak, és kevés volt bennük a tévedő elem, legfeljebb annyi, amennyit az ember esendő voltánál fogva alig volt képes kikerülni, akkor mindezeket az igaz eredményeket az élet árja szintén összegyűjti az örökkévalóság tengerében, és mint az igazság sziklaszilárd talajára épített kicsiny szigetet rögzíti ott meg, amelyen verőfényes tavasz, üde vegetáció várja a cselekedetek megalkotóját.

Eljön ugyanis az idő, amikor utoljára áll ezen a fordulón az ember, és az idő árjával együtt ő is aláhull ebbe az óceánba, amelynek partjai a végtelenbe vesznek el. És aszerint, hogy mit végzett a rendelkezésére bocsátott időben - jót vagy rosszat - vagy azok a kavargó örvények várják, amelyekben szédülten, kétségbeesetten, segélykiáltás nélkül vergődik, míg megtanulja, hogy rossz volt, amit cselekedett, helytelen volt az a mód, ahogyan élt - vagy pedig eljut arra a kies szigetre, ahol a jó célra felhasználta

erőit többszörösen kapja vissza. Ahol előre ízleli és élvezi a jövő, távoli üdvösségnek előízét, s felkészül újabb, nagyobb és értékesebb feladatokra, mint az volt, amit bevégezett.

*

Ti tudjátok azt embertestvéreim, hogy habár most időről és évfordulóról beszélünk, a szellem számára voltaképpen idő nincs; az idő csak séma, amelyet az anyagnak a mozgása idéz elő; az örökkévalóságban nincs idő, és a szellem, aki örökkévaló, ebben az idő nélkül való végtelenségben él.

Mégis, ha én ma nektek kifejezetten hangsúlyozom és aláhúzom ennek a mai napnak rendkívüli jelentőségét, teszem ezt azért, mert *ez az a nap, amelyben a menny összeért a földdel*. Amely napon az Isten Fia véglegesen polgárává lett ennek a földi világnak, amikor az örökkévalóság leszállt a mulandóba, és az isteni tökéletesség részt kért magának azokból a szenvedésekből, azokból a gyötrelmekből, azokból a nyomorúságokból, amelyeket a földi emberiség alkotott meg, és amelyekben a földi ember vergődik, gyötrődik és szenved

Nyolc nappal ezelőtt született meg a világ Megváltója, a mi Urunk, a Jézus Krisztus, aki azt mondta: *„Vagyon hatalmam, hogy az életemet letegyem, és vagyon hatalmam, hogy az életemet ismét felvegyem”*. Az ő élete merőben más, mint mindenki más élete; az ő élete isteni élet isteni hatalomban, isteni boldogságban. Ő, amikor magára vette a földi testet, letette ezt az isteni életet, és *megszületésének időpontjától kezdve hat napon keresztül a menny kapui, amelyeken Ő alá szállt e földi világba, nyitva maradtak*. És csak a nyolcadik napon, amikor a Törvény Szellemeinek értelmében, az Úrnak Ábrahámmal kötött szövetsége értelmében felavatták, zárultak be a menny kapui, és Ő akkor lépett be végérvényesen, befejezetten az emberi társadalomba, s „lett olyan, mint az emberek közül egy”; akkor lett tulajdonképpen azzá, aminek Ő magát nagy alázatosságában szívesen nevezte: Isten Fiából „ember fiává.”

Azt mondtam, hogy hét napig nyitva maradt a menny kapuja, amelyen Ő alászállt. Nem azért, mintha az isteni tökéletességnek meggondolásra, vagy korrigálásra volna szüksége - hogy a lehetőség fennmaradt légyen, hogy újból felvehesse az életét, amelyet letett - hanem azért, mert itt a természettörvény világában, ebben az alacsony világban neki, a tökéletes Embernek a törvényt tökéletesen kellett betöltenie, tehát a törvénynek, a formának is teljességgel eleget kellett tennie.

*

Óriási jelentőségű nap ez, embertestvéreim. Emberi szavakkal, gyarló emberi fogalmakon keresztül alig lehet ezt megközelítőleg is méltatni. Amikor Ő azt mondja: „Ég és föld elmúlnak, de az én beszédim semmiképpen el nem múlnak” - egy kicsiny résen át éles világosság esik ennek a napnak óriási jelentőségére. Alászállt ide az abszolút Igazság, alászállt az örökkévalóság, s gyökeret vert a föld talajában, és átítatta a mulandót, a földet az örökkévalóság princípiumaival, hogy lassan-lassan a mulandó is belenövekedjék, áthasonuljon abba az isteni elvbe, amelyet az örökkévalóság diktál neki.

„Az én beszédim semmiképpen el nem múlnak.” Szeretném előttetek, kedves embertestvéreim, kissé taglalni azt az óriási elmentétet, amely a látható világ, a földi élet, és a közt az örökkévaló isteni elv közt van, amely soha-örökké el nem múlik. Nézzük először a föld dolgait, hogyan születnek, és hogyan múlnak el. Kezdjük az egészen kicsiny dolgokon.

Minden ember azért él a földön, hogy valamit alkosson. Az egyik ember a kezével, a másik az eszével, de valamit alkotnia kell, mert arra kapta az életet; az után a nagy ajándék után, amelyet életnek nevezünk, le kell rónia az adót, kereskednie kell rajta. Aki egy talentumot kapott, egyet kell keresnie, aki ötöt kapott, annak ötöt. Ennélfogva minden ember dolgozik. A munkás, az iparos, a kézműves, mind tanultsága, mestersége szerint alkot egész életén keresztül tárgyakat, amelyekkel a föld szükségleteit

lehet kielégíteni. Ezek a tárgyak hosszabb-rövidebb ideig tartanak, egy darabig használhatók, azután kezdenek elromlani. A ruhát a moly, a vasat a rozsdá emésztí meg, új ízlés kerül a felszínre, a régebben készült dolgok többé nem kellenek, lomtárba kerülnek, beolvasztják, elégetik, elpusztítják azokat, s újakat alkotnak, hogy azokat is hasonló sors érje. Elmúlnak alkotóikkal együtt.

Vannak azután alkotások, amelyek hosszabb életre készülnek. Ilyenek a műalkotások. De ezek sem kerülí ki ugyanezt a sorsot. A múlt alkalomkor hosszasan beszéltem nektek erről a tárgyról, azért most csak éppen, hogy érintem. Óriási, monumentális építményeket emelnek az emberek, műtárgyakat, szobrokat, festményeket alkotnak, amelyek sokszor évszázadokon keresztül megvannak, megőrzi őket az a szellem, az a lelki princípium, amelyet alkotójuk beléjük dolgozott. Mert hiszen tulajdonképpen a lelki princípium él, és mivel ez a lelki princípium él, azért az anyag, amely annak kifejezésére szolgál, addig, ameddig lehetséges, szintén fennmarad.

Azután elmúlnak az évtizedek, évszázadok, s a legdrágább és a legértékesebb műrecek is fakóvá válnak, s a hatalmas építmények romba dőlnek, szobrok, amelyek valaha egy-egy zseni képességeit hirdették, szétmállanak, az idő vasfoga szétrágja, megemésztí. Végül jön egy nagyobb hullámverés, elmossa, elsöpri a földről. Egy-egy műrecek, egy-egy monumentálisabb alkotás talán élt négyszáz, talán hatszáz, talán ezer esztendő, talán, mint az óegyiptomi műemlékek, több ezer esztendő, de Isten egyetlen fuvallatára elmúlnak azzal a néppel együtt, amely alkotta, és a sivatag homokja, a tenger hullámai eltakarják még a nyomait is annak, ami valaha volt.^{3*}

Azok, akik alkották, az örökkévalóságból vissza-visszatérnek az élet zajló hullámai közé, de talán egészen más érzésekkel, talán

³ * Lásd a „Népek sorsa" című közleményt a II. kötetben

egészen más képességekkel, úgy hogy ők maguk sem ismernének többé arra, amit valaha alkottak, s újabb életükben talán ők maguk sem tulajdonítanak neki semmi fontosságot.

Így múlik el minden, ami emberi kéz csinálománya. A szellemi, a lelki alkotások éppen így múlnak el. Így múlnak el a tudomány vívmányai, amelyekre annyira büszke az ember.

A tudomány, amióta a föld áll, folyton-folyvást erőlködött, és igyekezett behatolni a titkok mélyébe, de mivel rossz helyen kezdte kutatását, sohasem jutott messzebbre az első betű felismerésénél.

Mi is a tudomány? Az a törekvés és módszer, amely az Istennek az anyagba írott törvényrendszerét akarja kibetűzni. Isten törvénye, Isten igazsága benne van az anyagi világban mindenütt; Isten örök igazsága, Isten akarata benne él az élő szervezetben, Isten törvényei, a természettörvények minden atomban feltalálhatók. Amikor az ember, a tudomány szolgája vasszorgalommal, éjt nappallá téve búvárkodik, ezeknek az írott törvényeknek, jó, ha egyetlenegy betűjét meg tudja találni; sokszor nem is egy betűt, hanem egy betűnek csak egy kis részletét találja meg, és máris fennen hirdeti a saját nagyságát. Hírlapok hangoztatják, hogy az ember milyen hatalmas, immár közel áll ahhoz, hogy az élet titkát megfejtse, sőt közel áll ahhoz, hogy életet teremtsen. Az emberi beszéd csupán 20-30 betű kombinációiból és variációiból alakult ki, és mégis szinte áttekinthetetlenül végtelen változatosságot tüntet fel. Az isteni nyelvnek pedig maga az ABC-je is végtelen és kimeríthetetlen, hogyan lehetne hát valaha is végére járni az isteni nyelvnek, az isteni titkok végtelenszerű végtelenségének, amelyek a világmindenség minden atomjába bele vannak írva?!

Nyilvánvaló hát, hogy azok a törvények s azok az igazságok, amelyek az Isten végtelen világát fenntartják, de még csak azok is, amelyek az anyagba vannak beírva, soha-örökké ember számára meg nem ismerhetők.

Az ember azonban annyira hiú és gyenge, hogy mihelyt ebből a végtelenségből a kezdőbetűt megtalálta, máris önérzetesen veri a mellét, és máris megkívánja az ünnepeztetést, a magasztaltatást, máris önmagát állítja mindenek fölé. Isten tehát kénytelen azt, amire az ember rájött, a felfedezővel együtt egy lehelettel elseperni, mert ha az ember értelmileg még tovább haladna, az önmaga szédületes túlértékelése folytán annak arányában homályosodnék el az érzelmi világa, már pedig csak az érzelmi világon keresztül finomodhat, fejlődhet, és lehet boldoggá az ember. Istennek pedig ez a célja az emberrel.

Ezért az ember alkotása az örökkévalóság erőihez mérten csak annyi, mint a tengerparton játszadozó gyermekek fővénnyből épített várai. Jön egy hullámverés, és elseper mindent. A gyermek továbbmegy máshová játszani, és hamar elfelejti, hogy ő ott valaha valamit alkotott.

Az emberiségnek ezt a titáni erőfeszítését, ezt az önmaga erejére támaszkodó, egekbe törő kapaszkodását azon a szomorú úton végig, amelyet az emberiség eddig megjárt, nem jelöli más, mint romok, bukások, csalódások, könny, vér, pusztulás, kataklizmák. Hol vannak azok az alkotások, hol vannak azok a kultúrák, amelyek valaha a föld elmúlt világrészein virágoztak? Mélyen elmosta mindazoknak nyomát is a tenger, elfújta hírét is a szellő. Volt, nincs. Elmúlt.

És egykor elmúlik az egész föld is, mert miután az anyag maga sem más, mint egekbe törő, lázadó szellemek gondolatának és érzéseinek produktuma, amikor ezek az érzések, ezek a gondolatok kivonatnak az anyagból - mert megtisztulnak és magasabb világba, az örökkévalóság világába szárnyalnak fel - akkor megszűnik ez az egész anyagi világ is.

S ahogyan megszűnik a föld, úgy szűnnek meg az ég többi csillagai, a bukott szellemek többi iskolái. „Ég és föld elmúlnak” - mert ezek ideig valók - „de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak”, mert „az én beszédem lélek és élet.” Krisztus beszéde, Krisztus igazsága, Krisztus ígérete Isten erejéből, Isten

akarataból, Isten bölcsességéből, tehát az örökkévalóságból való rész, amely feloldja az ideig valót, a mulandót.

Íme, gyarló és rövid vázlatban annak értelmezése, hogy milyen jelentősége van annak, hogy az örökkévalóság összekapcsolta magát a mulandósággal, és a föld talajába elültette a saját elemeit. Az örökkévalóságnak ezek az elemei hivatottak arra, hogy felnyitva az itt élő szellemek és emberek szemét, azok ne a mulandókat, hanem az örökkévalókat keressék, ne a láthatókat, hanem a láthatatlanokat szolgálják, ne olyasmit alkossanak, amit a rozsdá és a moly megemész, és az idő szele szétfű, hanem amit magukkal vihetnek az örökkévalóság világába, ahol abból boldogan élhetnek.

*

Még egyszer visszatérek a tudományra. Az embernek az a titáni erőlködése, amellyel mindent meg akar tanulni, tökéletesen értéktelen és meddő erőfeszítés. **Mert minden tudomány és minden bölcsesség benne van a szellemben magában, s az embernek nincs más tennivalója, mint lehordani arról az eltemetett szellemről, az isteni szikráról azt a törmeléket, amelyeket világomlások halmoztak rá, letakarítani azt az iszapot, amelyet bűnök sorozata rakott rá, lefeszíteni azt a páncélt, amelyet az ellenszegülés szilárdított meg körülötte. Mert ha ez az isteni szikra egyszer felszabadult, ez magában tartalmaz minden tudományt, minden bölcsességet, minden igazságot.** Nem is lehet ez másként, mert hiszen ez a szikra Istenből való, Isten pedig forrása minden bölcsességnek, minden igazságnak, minden világosságnak és hatalomnak.

Egy Istennek élő emberszellem mondta egyszer, hogy a „tisztá szív keresztüllát mennyen és poklon”. Ugyanazt jelenti ez, mint amit az imént mondtam. Ha a szív tiszta, ha arról mindaz le van takarítva, amit a bukás ráhalmozott, akkor az a tiszta szív, anélkül, hogy tanult volna, tud.

Krisztus Urunk, e világ Világossága mindent tudott, minden tudományban tökéletes volt anélkül, hogy tanulta volna. Bármenyire különösnek fog is előttek hangzani, megkísérlek egy-két vázlatos vonást rajzolni az ő tökéletességéről a tudományok tekintetében is. Bármelyik tudományt vehetjük. Vegyük a társadalomtudományt, az államtudományt. Mennyi könyvet összeírtak erről az emberek! Egész könyvtárakat töltenek meg azok a könyvek, amelyek ezzel a kérdéssel foglalkoznak. Hány ezren és ezren találták meg a csalhatatlan remédiumot a fennálló társadalmi bajok meggyógyítására! Hányan adták életüket azért az eszméért, amelyet ők tartottak jónak arra, hogy a társadalom betegségei megszűnjenek! Ki lenne az, aki ezeket a könyvtárakat mind megtanulhatná?!

És ha mind megtanulná is, és ha mindazok, akik az emberi társadalom szemében „szellemóriások”, összes bölcsességüket összeadnák, még mindig messze-messze elmaradnának A mögött, aki azt mondta: **„Adjátok meg, ami a császáré, a császárnak, és ami az Istené, az Istennek.”** Ebben a mondatban benne van minden, ami az egész társadalom boldogítására és összes betegségeinek meggyógyítására szükséges és elegendő. Ha ugyanis mindenkinek megadjátok azt, ami őt jog szerint megilleti, és ha Istennek megadjátok mindazt, ami Istent megilleti, vagyis az ő parancsolatainak eleget tesztek, akkor egy csapásra megszűnnek a bajok. Akkor nincs szükség többé ítélő bírákra, nincs szükség többé rendeletekre, nincs szükség fogházakra, vécspadra, háborúra és mindarra a sok nyomorúságra, amely a társadalom fekélye és betegsége, mert akkor nem lesz többé könnyező, fázó, éhező, nyomorgó ember.

Mert akkor, aki uralkodni hívatott, az Isten nevében és Isten törvénye szerint uralkodik, akinek pedig engedelmeskednie kell, az Isten akarata szerint engedelmeskedik. És ezzel a kettősséggel minden baj, minden fájdalom, minden szenvedés megszűnik a földön.

Nézzünk egy másik tudományt, pl. a vegyészetet. Korotoknak egyik előre törő tudománya ez, amely óriási effektusokat vált ki, és rányomja bélyegét az egész emberi életre. Szintén könyvtárak egész tömegei foglalkoznak vele, tudósok óriási szorgalommal és nagy rafinériával végeznek csodálatos kísérleteket, és tesznek megdöbbentő felfedezéseket.

De ha ezen a téren is a legnagyobbak, a legbölcsebbek mindent megtanulva minden tudományukat összeadják, akkor sem képesek azt megcselekedni, amit az „ember fia” - aki e tárgyból semmit sem tanult - egyetlen rendelkezésével végzett, amikor azt mondta: **„Töltsétek meg e kövedreket vízzel és vigyétek a násznagynak”**. A szolgák megtöltötték a vedreket. Amikor a násznagy megízlelte, emberi ész szerint csodálkozásának adott kifejezést, mondván: „mindenki előbb a jó bort adja a vendégeknek, és csak, amikor már megmámosodtak, adja a silányabbat”, (mert hiszen akkor már úgysem veszik észre) „ti pedig a jó bort utoljára tartogattátok”. **Krisztus egyetlen gondolatával olyan vegyi átalakítást vitt véghez, amilyenre földi tudomány teljességgel képtelen.**

Hogy Ő a lelkek és testek orvosa, azt mindenki tudja. Az orvostudomány, mivel a testeket gyógyítja, az emberek előtt a legmegbecsültebb ismeretág, mert az emberek a testüket becsülik a legtöbbre. Az orvosi tudomány talán minden más tudományt túlszárnyalóan rengeteget kutatott, tanult és írt össze. De míg valaki a test gyógyítójává lesz, mennyi balfogáson, mennyi gyötördésen megy át! És nem egyszer holttestek szegélyezik ezt a göröngyös utat - mint a tapogatózó kísérletezések, tévedések és a fogyatékos tudás áldozatai - ameddig egy-egy híres professzor felvergődik arra a magaslatra, ahol őt már a hírlapok magasztalják, és az emberek áhítattal tekintenek föl reá.

Ha azonban mindezek a nagyok, s mindazok, akik mindent összeszetanultak, összeállnának, és egész tudásukat összeadnák, akkor sem lennének képesek soha arra, amire az „ember fia” képes volt, annak ellenére, hogy könyvből semmi ilyet nem tanult.

Mert Ő egyszerűen csak ezt mondta a megszáradt kezűnek: „Nyújtsd ki a kezedet”, és az kinyújtotta, s az elnyomorodott kéz pillanat alatt olyanná lett, mint a másik. Vagy azt mondta a bélpoklosnak: „Akarom, tisztulj meg!” És Keletnek ez a rettenetes betegsége pillanatok alatt eltávozott az egész rothadással sújtott testből. Majd azt mondta Lázárnak, aki négy nap óta a koporsóban volt, és immár oszlásnak indult a teste: „Lázár, jöjj ki!” És az enyészetnek indult test újra élővé lett.

Hiszen mind ismeritek ezeket a csodákat, és még sokkal többet, amelyek napnál fényesebben bizonyítják, hogy Ő minden tudás tökéletes birtokában volt.

De én még egyebet mondok nektek. Bármilyen különösen hangozzék is a fületekben, azt is föl kell ismernetek, hogy az Úr nemcsak a tudományokban, de a művészetben is a legtökéletesebb volt. Csak egyetlen mondatát idézem abból a nagyon szűkszavú leírásból, amely isteni életének földi szakaszát tárgyalja, amikor azt mondja: *„Nézzétek a mezők liliomait: nem munkálkodnak, és nem fonnak, mégis Salamon minden királyi dicsőségében nem öltözködött úgy, mint ezek közül egy”*.

Testvéreim, lehetetlen nem érezni azt a hatalmas drámai erőt, amely ebben az egyetlen mondatban össze van sűrítve.

Most emlékezzetek rá, amit a legutóbbi alkalommal az igazi művészekről mondtam; azt mondtam, hogy nemcsak azok a művészek, akik vésővel, vagy ecsettel dolgoznak, hanem azok is, akiknek lelkében él a művészet, akik megérik azt, amit az istenáldotta művész az anyagba a saját lelkéből belelehelt.

Amikor ezek a szavak elhangzanak: *„Nézzétek a mezők liliomait..”* ott tündöklük a lélek szemei előtt még ezen a fehér havas télen keresztül is a ragyogó májusi rét; az üde zöld fűből előmosolyognak a fehér, kék, sárga, piros virágfejecskék. Templomi csend van, csak egy madárka danája töri meg a csendet, amint a ragyogó napsugárban dicséri dalával az Istent az életért. A virágok szirmain visszatükröződik a nap fénye, az Isten áldása. Aki a virágok szirmáról olvasni tud, az leolvashatja a hálaadást bájos

mosolyukban, amiért Isten nekik életet és szépséget adott. És közöttük ott ring a lilium karsú, finom szárán, égnek emelt hoszszúkás leveleivel, bársonyos szirmaival, mint Isten ujjának: a természettörvénynek ragyogó alkotása.

Amikor pedig a mondat második felét halljátok, hogy: „*mégis Salamon minden királyi dicsőségében nem öltözködött úgy, mint ezek közül egy...*” egyszerre ott áll lelki szemeitek előtt a távoli múlt, Keletnek híres, fényűző és bölcs autokratája, akinek palotája meg van rakva drágakővel és alannyal. Aki elefántcsont trónon ül, akinek főemberei maguk is kiskirályok; akinek híre, neve, gazdagsága, dicsősége olyan messzire elragyog, hogy Dél királyné-asszonya, aki maga is fényűző, gazdag fejedelem, eljön a csodálatos hír hallatára, és mikor mindent megtapasztalt, így szólt: „valóban, a te híred meg sem közelíti azt, amit saját szememmel láttam”.

És mégis, Salamon minden királyi dicsőségében és ragyogásában távolról sem közelíti meg azt a mezei liliumot, amelyet Isten ruházott fel, Isten díszített fel. Pedig a mezei lilium csak „*a mezőnek füve, amely ma van, és holnap a kemencébe vettetik.*”

Vajon aki ezt a mondatot mondta, nem nagyobb-e minden költőnél és minden művésznél?!

*

Sokáig lehetne beszélni a mi Urunknak, az „ember fiának” ragyogásáról, csodálatos isteni nagyságáról, silány földi viszonyaitokkal való relációban.

Én ezt a keveset abból a célból mondtam el, hogy beigazoltan lássátok meg, hogy a tudományt könyvekből megtanulni éppen úgy nem lehet, mint ahogy egy kis madár nem hordhatja ki csőrében az óceán vizét. Azonban igenis az egész bölcsesség, az egész tudomány, minden szépnek és igaznak összessége teljességgel benne él az Istentől eredő szikrában, abban az isteni adományban, amit szellemnek neveztek. Ki milyen mértékig teszi ezt szabaddá, olyan mértékig válik látóvá, tudóssá, igazzá, művésszé, és olyan mértékben válik lelkileg gazdaggá.

Amit eddig mondtam a mi Urunk lelki és szellemi arculatáról, abban az ő hatalmát, nagyságát és ragyogását kívántam közelebb hozni a lelketekhez. Gondolom, hogy az emberi gyarlósággal való összehasonlításban, ezzel a sötét háttérrel kivehetőbb, markánsabb, hogy úgy mondjam, lélekben kézzelfoghatóbb képet tudtam festeni az Úrról, mint e nélkül a háttér nélkül.

Leglényegesebb, legjellegzetesebb, legnagyobb és legáldásosabb vonásait utoljára hagytam. Említettem nektek, hogy amikor Ő belépett az emberi társadalomba, Magával hozta az örökkévalóság princípiumait. Az összes princípiumok közt azonban a legáldásosabb és a lélek mélyébe legjobban belemarkoló az a princípium, amelynek, t. i. az isteni jónak, a földi talajba való átültetésével ajándékozott meg bennünket Isten.

Az isteni jó az emberi jóval alig hasonlítható össze. Mert hiszen mi az ember minden erényével együtt az Úr Jézus Krisztus jószágával összehasonlítva?!

Amikor az ember - akinek a föld mindent megadott, amire csak szüksége lehet: lakást, ruházatot, bőséges ételmezt, gondtalan életet - nyomorgót lát, aki rongyokkal fedi be csupasz testét a tél hidegében, akinek nincs meg a betevő falatja, és akinek egy-két napra való táplálékot, vagy egy-két ruhadarabot ad, máris siet megdicsérni önmagát. Akármilyen szerénységet mutat is kifelé, befelé titkon elkönyveli a maga javára, hogy milyen jól cselekedett.

Sokan gyakorolják ezt a tömegjótékonytságot, és *ezzel elaltatják lelkiismeretüket, amely azt mondja, hogy minden, ami a szükségesen felül van, már bűn, mert az már mástól elvett tulajdon.* Az ilyen „jótékonykodás” sokszor csak arra való, hogy a lelkiismeret szavát, amely élénken szólna a lélek mélyén, elhalkítsa.

Az „ember fiának” ezzel szemben „nem volt fejét hová lehajtania, holott a rókáknak barlangjaik vannak, az égi madaraknak fészük”. Az ő lakása az országút mente volt, ruházata egyszerű köntös. Táplálékáról pedig azt mondta, hogy „az az éledelem,

hogy annak akaratát cselekedjem, aki engem elbocsátott”. Neki tehát legszükségesebb sem volt meg, s Ő mégis mindent odaadott másoknak: idejét, erejét, mélységesen érző szívét, mindent, mindent, végül az életét is.

Az Úrnak egy másik jellemvonása a bátorság. Az ember mond néha kellemetlenségeket más embereknek, s vélt igazságában sokszor kíméletlen. Az ilyesmit magában úgy könyveli el, hogy „megmondtam az igazat”. Pedig csak durva volt. Van ember, aki az életét is kockára teszi holmi bravúros cselekedettel, aminek a rugója a dicsvágy és az éhes hiúság kielégítése. Ellenben amikor a kenyerét, az állását, a jó hírnevét, vagy valami egyéb jelentéktelen emberi érdekét félti, akkor nem meri megmondani az igazat, még akkor sem, ha az az igazság kiált, és a torkán akarna kijönni. Tehát gyávává teszi őt az élet, az anyag, amelyhez ragaszkodik.

Az „ember fia” pedig korának hatalmasságaival: az írástudókkal és a főpappal szemben - holott tudta, hogy részükről kíméletre nem számíthat, s hogy a bosszúállás készen áll ellene - mindenkor megmonda az igazat, leleplezte az álnokságot, „*mérges kígyók és viperák fajzatainak*” nevezte azokat, akik kívülről szenteknek mutatták magukat, belül pedig olyanok voltak, „*mint a festett koporsók, rakva mindenféle utálatossággal*”.

Vagy mi az ember türelme? Ha az élet mostohasága szorítja, ha mások részéről sérelmek érik, ha önérzetében megbántják, hogyan zúgolódik! Sokszor még jó, ha szitkokra nem nyílik az ajka! Isten Fia pedig, amikor a főpap udvarában az emberiség söpredéke arcul verte Őt, és állati röhögéssel kérdezte, hogy „prófétáld meg ki ütött”, - zokszó nélkül tűrte a meggyalázást és „*megnémult, mint a bárány a nyírójának ollója alatt*”.

A szelidség sem emberi tulajdonság. Az ember alig képes arra, hogy ha őt valami bántalom, valami sérelem éri, szelíden, indulatosság nélkül tegye azt szóvá. Az Isten Fia pedig, amikor a Getsemáné kertben Júdás közeledik hozzája és megcsókolván

Őt, álnokul üdvözli: „egészséggel, Mester!” - Ő szelíd szemrehányással szól: „Barátom, csókkal árulod el az ember fiát?” Még akkor is barátjának nevezi azt, aki Őt a keresztre juttatja!

Ami pedig az igazságot illeti, nézzetek magatokba, embertestvéreim: hányszor megcsúfoljátok az igazság szép arculatát, hányszor nem mondtok igazat hízelgésből, félelemből, megszokásból!

Az Isten Fia pedig - amikor a főpap, miután még hamis tanúkkal sem tudták Őt halálos bűnben elmarasztalni, azt kérdi tőle: „Isten fia vagy-e?” - jóllehet tudta, hogy e mögött a kérdés mögött a halál leselkedik reá, habozás nélkül kijelenti: „*Te monád*”. Ezzel megpecsételte a saját végzetét, *de nem csúfolta meg az igazságot*.

És a *szeretet*? Az ember szereti azt, akitől valami jót kap, vagy remél, - de csak addig, ameddig azt a bizonyos jót megkapja, vagy a reménység füstbe nem megy. Az ember szereti azt, aki őt dicséri, - de csak addig, míg az a magasztalást meg nem vonja tőle. Az ember szereti azt, aki őt megszülte és kenyeret ad neki, de legtöbbször csak addig, ameddig már ő maga is meg tudja keresni a kenyerét. Ez az ember szeretete.

Az „ember fia”, az Isten Fia pedig szeret mindenkit kivétel nélkül, még azt is, aki álnok, akinek a szemébe mondja, hogy „mérge kigyó és viperafajzat”; még azt is, aki a keresztre juttatja. Még azokat is, akik ott gúnyolódnak körülötte, amikor halálos gyötrelmeket szenved a kereszten; és szeretetét megpecsételi az-
zal, hogy imádkozik értük: „*Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekednek*”.

*

Az isteni Jó benne jelent meg a földön. Az isteni Jót Isten szent Fia által ültette el a föld talajában, hogy az itt meggyökerezék, táplálja az itt lévőket, átalakítsa az emberi jót isteni jóvá.

Hiszen az ő megszületése előtt is voltak Izrael fiai közt kiváló szellemek, és voltak emelkedett gondolkodású pogányok és humanisták, akik az emberszeretetet hirdették, és mint szükséges

jót írták elő; azonban Krisztus Urunk megjelenése előtt a földön az ember, mint a természeti világ egyik jelensége, csak a természettörvény szerint való jót tudta nyújtani, mert addig ez alá a törvény alá tartozott.

A természeti világ a jóra jó, a rosszra rossz feleletet ad; és az ember, mint ennek a természeti világnak egyik tárgya, egyik jelensége, szintén a jóra jó, a rosszra rossz feleletet adott. Abban az időben, amikor még az isteni Jó nem jelent meg a föld atmoszférájában, elgondolhatatlan és képtelen gondolat lett volna az, hogy a rosszat jóval kell viszonzni. Hogy „*aki arcul üt jobbról, fordítsd feléje a másik orcádat is.*” *Képtelenség lett volna azt hirdetni, hogy: "áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, szeressétek azokat, akik titeket üldöznek, és jót tegyetek azokkal, akik titeket kergetnek és rágalmaznak".* Idegen hang, abba a törvényvilágba bele nem illő követelmény lett volna ez, mielőtt az Isten Fia köztünk megjelent.

Mint ahogyan a növény képtelen arról az életről fogalmat alkotni magának, amelyet a nála magasabb rendű állatvilág él, éppen úgy a természeti világban élő természetes ember, akinek még fejlesztő tényezője a természettörvény, képtelen megérteni az isteni törvény parancsát, amely azt mondja neki: „*Szeresd ellenségedet, jót tégy a gonosz helyébe*”. Csak akkor kezd az ember ennek az örökkévalóságból alászállt igazságnak elfogadó talajává válni, amikor már megszűnt csupán a természeti világ jelenségtárgya lenni, hanem a lelkében kezd kibontakozni az örökkévalóságnak, az isteni világnak része: a szellem, az isteni szikra.

Az Isten Fia Isten kegyelmi ajándékaival telt életet hozott ebbe a földi világba, amely élet itt gyökeret vert, amely életből táplálkoznak azok, akik a mulandóból az örökkévalóság felé vándorolnak.

A Krisztus nevéről elnevezett egyházak Krisztust állítják ideálul híveik elé, s azt mondják, „*kövesd Krisztust*”. Az ember azonban még mindig inkább a természeti világ jelensége, mintsem a

szellemi világ része és polgára, tehát Krisztust nem annyira követi, mint inkább utánozza. Ezt teszi az egyik rész. A másik rész pedig azt mondja az írás betű szerint való értelmezésével, hogy Krisztus felvette magára a bűn testét, a mi bűneinket felvitte a fára, meghalt értünk és bűneinkért, és ezzel megváltott bennünket.

Az előbbieket, a Krisztust utánzókat, Krisztus életében a nagy egyszerűséget szemlélve, a maguk életéből is igyekeznek kiirtani minden örömet; aszkézist fogadnak, lenyűgözik, legázolják azokat az erőket, amelyeket Isten a természettörvényen keresztül éppen azért adott, hogy azokat gyümölcsöztesse az ember, s szerezzon velük ugyanannyi új értéket. Ehelyett ezeket az erőket legázolják, és közben önzőn számolják az eredményeket, amelyeket ezzel elérni véltek. Egyik szemükkel a kilátásba helyezett üdvösségre sandítanak, a másik szemükkel pedig a pokol felé, amelynek szenvedéseitől menekülni törekszenek. E kettős önzés közt a középben állva teszik tönkre azokat az értékeket, amelyeket értékesíteniük kellene. Azután csodálkoznak, hogy az erőfeszítéseiknek igen silány, sőt semmi eredménye sincs.

A második csoport tagjai pedig tétlenséggel várják azt a menyeyei üdvösséget, amelyet véleményük szerint szükségképp el kell nyerniük, miután Isten Fia az ő bűnüket is levezekelte. Ezek kamatoztatandó erőiket parlagon hagyják, nem végeznek vele semmit.

E közt a két véglet közt van az a keskeny út, amelyen a megszentelődni törekvő, Krisztus nyomdokaiba lépni igyekvő emberléleknek haladnia kell.

*

Amikor én ma nektek a mi Urunkról, a mi imádott Megváltónkról egy bár nagyon fogyatékos és hozzá semmiképp nem méltó vázlatos képet rajzoltam, ezt a képet szántam nektek újévi ajándéknak. Őrizzétek meg ezt a képet a lelketekben, hogy mindannyiszor, amikor cselekedtek, amikor valamit elhatároztok, vagy amikor válaszút előtt álltok, erre a ragyogó ideálra tekintsetek,

aki az *egyetlen volt a földön, aki a törvényt tökéletesen betöltötte.*

Szeretném, ha hosszasan elgondolkoznátok e felett, hogy *volt valaha egy Ember, aki a törvényt tökéletesen betöltötte.* S ugyanakkor állapítsátok meg lehetőleg tárgyilagosan, hogy ti pedig az esztendőnek minden napjában, a napnak minden órájában, ha tetteben nem, gondolatban, ha gondolatban nem, érzésben megszegitek, áthágjátok, megcsúfoljátok az isteni törvényt. Ha ezt a sötét képet összehasonlítjátok azzal a ragyogó képpel, amely a tökéletes Embert ábrázolja, aki egészen betöltötte a törvény minden betűjét, lehetetlen mélyen meg nem alázkodnotok, lehetetlen valamit is tartanotok magatokról, lehetetlen, hogy fel ne olvadjon a lelketek, az érzésetek, a szívetek ebben a rövid imában: „Uram, irgalmazz, Krisztusom kegyelmezz nekem”! Lehetetlen meg nem ismernetek magatokat úgy, mint koldusokat a kegyelem asztalánál. Akik csak morzsákat kaphattok kegyelemből.

Csak ha eddig eljutottatok, akkor kezd a lelketeken meglátszani az isteni világosságnak, az örökkévaló igazságnak, az isteni jónak első halvány nyoma. Csak ha eddig eljutottatok, akkor öntheti bele a lelketekbe, szívetekbe Krisztus, Isten helytartója, megbízottja, képviselője e földön az ő erejét, segítségét, világosságát.

Csak ha eddig eljutottatok, akkor **múlik el a lelketekből a félelem a pokollal szemben, mert érzitek, hogy hatalmas Pártfogótok van; csak akkor múlik el a lelketekből a törtetés önzése, hogy bejussatok az üdvözültek seregébe, mert akkor érzitek, hogy semmire méltók nem vagytok**, ha azonban Krisztus úgy akarja, lehet belőletek üdvözült és boldog szellem. Csak akkor juttok el addig, hogy megnyugvással tudjátok mondani: „Uram, ha azt akarod, hogy világosságban éljek, légy áldva, s ha azt akarod, hogy sötétségben maradjak, légy ismét szintúgy áldva”.

Csak ha eddig eljutottatok, akkor nem fog eszetekbe jutni, hogy ha valami kicsiny eredményt már elértetek, aláértékeljétek a másik gyötrődő, szenvedő, hibákkal éppen úgy megrakott testvéretek, aki látszólag elmaradt mögöttetek. **Ha a magad és a felebarátod portréját összehasonlítod a tökéletes Ember arcával, akkor eltűnik minden árnyalati különbség ember és ember közt.**

Ha átadod magad Krisztusnak, akkor érzed, hogy az ő tekintete mindig rajtad van, s minden hiú, tetszelgő, rossz, gonosz, tisztátalan érzés megszégyeníti téged, s akkor igazán igyekszel kivetni a lelkedből minden hiúságot, tetszelgést, türelmetlenséget, lázadást és tisztátalanságot.

*

Testvéreim, szeretném, ha az Urat, aki nekünk mindenünk, aki nélkül nem vagyunk semmik, úgy szeretnétek, úgy tapadna hozzá a szívetek-lelketek, mint az enyém ebben a pillanatban, hogy benne egygő legyünk, mint ahogy Ő egy az Atyával, hogy mi mind egyetemben egy közös, elszakíthatatlan örök szeretetkapcsolatban legyünk egygő, hogy sokkal többet, igazabbat és értékesebbet telessünk, mint eddig.

Az ő kegyelme legyen veletek, tegyen titeket tiszta, igaz, alázatos és neki élő szellemekké!

A sátán leleplezése. (**)

1938. február 20.

Pál m.: Különös állapotban érzem magam. Mintha megint élnék! Pedig de jó, hogy már elmúlt! Mintha emberek vennének körül, és mintha tőlük valami perzselő áradat irányulna rám. Majdnem azt mondhatnám, hogy olyan hatást ébreszt bennem, mintha megint testben volnék.

Körvezető: Jól érzed, kedves testvérem, csakugyan emberek közt vagy.

Pál m.: Hogyan lehet ez?

Körvezető: Ez Isten kegyelmének különleges intézkedése olyan szellemekkel szemben, akik még odaát nem ismerik fel a helyzetüket, de már él a lelkükben a vágy, hogy megtalálják a helyes utat, amelyen haladniuk kell. Hangodból érezzük, hogy te sem kerültél még abba az állapotba, amely után vágyódtál.

Pál m.: Sem a földön nem találtam fel, sem itt. Nem is értem, miért beszélsz te Istenről. Bár én is imádkoztam hozzá, míg a földön éltem, de nem tudtam megérteni, miért hogy az egyik ember életébe beleadja az örömet és a vidámságot, a másikéba pedig csak a csalódások sorozatát. Nem értem, de nem is töröm rajta a fejemet. Örülök, hogy vége van az életnek.

Bizonyos aggodalom szállt meg most, mert úgy éreztem, mintha élnék, pedig azt igazán nem kívánom.

Körvezető: Kedves testvérem, pedig az életet nem mi vettük magunknak, hanem Isten adta, és ha adta, azzal neki céljai és szándékai voltak. Az ember célja az életet Isten akarata szerint leélni.

Pál m.: De ki mondja meg, hogy mi az Isten akarata az életünkben? Nem tudja azt senki megmondani.

Körvezető: Isten adott erre eszközt: a lelkiismeretet.

Pál m.: Nekem nem volt semmi dolgom a lelkiismeretemmel, nem követtem el semmi bűnt. Hogyan éljek, mit csináljak, azt a lelkiismeret nem írja elő. Az csak a bűnös lelkében szólal meg, de én nem voltam bűnös.

Körvezető: Tévedésben vagy, kedves testvérem. Először is nincs büntelen ember a földön. Később azt is meg fogod érteni, hogy itt a földön mindenki csak azért ölt testet, mert rászolgált a földi élettel járó szenvedésekre. Másrészt Isten a maga akaratát mindig kijelentette az embereknek prófétái, szentjei és jámbor, egyszerű embergyermekai által, akik sokszor és sokat beszéltek és beszélnek arról, hogy Isten mit akar az emberekkel.

Pál m.: Zavarban vagyok. Úgy viselkedem, mintha már ki tudja, mióta ismernétek... A lelkiismeret nem mondja meg egy asszonynak, hogy kit válasszon élettársul! Az csak a bűnösnek

mondja meg, hogy bűnt követett el, de az áldozat számára a lelkiismeretnek nincs szava.

Körvezető: Dehogy nincs szava. Hiszen ez a belső lelki szózat békét és megnyugvást hoz annak, aki hallgat rá. Ami pedig a bűntelen állapotot illeti, ez még nem elég, ez még csak passzivitás. Aktívnak is kell lenni a jóság, a szeretet és a megbocsátás gyakorlásában. Ha pedig áldozat voltál, bizonyára éreztél bizonyos belső lelki kielégülést.

Pál m.: Ezt nem értem. Én mások hibáinak áldozata voltam, de ez nem hozott lelki kielégülést, csak csalódást, szenvedést és kiábrándulást.

Körvezető: Itt lehet a hiba!

Pál m.: Látszik, hogy te is férfi vagy!

Körvezető: Kedves testvérem, a legnagyobb szeretettel és szánalommal akarok veled foglalkozni, és én remélem is, hogy Isten segítségével és kegyelmével tudok neked olyan gondolatokat adni, amelyek rá fognak vezetni valóságos helyzeted megismerésére. Én ezért azt ajánlanám, hogy mondd el nekünk az életed történetét. Hiszen mi már sok ilyen szellemtestvérünkkel beszélgettünk.

Pál m.: Nem tudom; ha csak asszonyok volnának itt, talán azok megértenének engem, de a férfiak nem látnak bele a női lélekbe, azok mindig csak az értelmükkel - ha nem az önzésükkel - állnak a nővel szemben, de a női léleknek belső, finom rezgéseit nem értik.

Körvezető: Ezt sem lehet általánosítani. Még valamit mondhatok neked. Mi nem kíváncsiságból, hanem a segítő szeretet gyakorlásával foglalkozunk veled.

Pál m.: Jó, bár azon, ami elmúlt, nem lehet segíteni. Ezek az itt levő nők mind boldogabbak, mert biztosan mind megtalálták a vágyaik beteljesülését. Onnan tudom, hogy ha ilyen békeességben és csendben maradnak, akkor biztosan boldog nők ...

Jó, hát elmondom, pedig azt hiszem, ahogy én nem tudom, hogy én hibáztam-e el, mert a lelkiismeretem nem bánt, úgy ők is azt

fogják mondani, hogy szegény, nem tehet róla. Az én életem is úgy kezdődött, mint a legtöbb olyan fiatal leányé, akit otthon dédelgettek, aki nem látott nyomorúságot és bajt, mert a szülei szerették, mindenük megvolt, ami kell, és megvolt hozzá az is, amit a nők olyan nagy értéknek tartanak, a szépség. Azt hinné az ember, hogy ilyen előzmények után csak a boldogság következik. Hát nem következett. Nem akarok hosszadalmas és unalmas lenni, csak nagyon röviden mondom el, hogy még egészen fiatal leány voltam, amikor a többi közt megjelent az is, akiről a fiatal leányok álmodoznak, a daliás, szép, kellemes fiú csillogó uniformisban, aki, azt mondhatnám, testileg-lelkileg jó benyomást tett mindenkire. Az én szívemet is megfogta duruzsoló hangjával, amellyel olyan kedves bókokat tudott diszkrétan, félhangon a fülembe sugdosni.

Azután, minthogy mindenkire kedves volt, és megvolt rá a lehetőségünk, egybekeltünk. Az apámnak voltak bizonyos aggályai az anyagi szempontok miatt, de én azokat annál könnyebben leszereltem, mert az apám megtett volna értem mindent; az anyám pedig jámbor, jó lélek volt, attól sohasem hallottam, hogy valamit ellenezett volna. Mindig csak azt mondta: „Jó, gyermekem, ahogy te gondolod.” Azt mondta az apámnak is: „Jó, kedvesem, ahogy te akarod!” (Cinikusan.) Mintaanya volt.

Mint mondtam, a férjem nagyon csinos fiú volt. Ez nem volt előnyös dolog. Bizony ő mindjárt az első időkben sem úgy viselkedett, ahogy én kívántam volna. Hiszen azt hinné az ember, hogy a férfinak az asszonyt a tenyerén kell hordoznia, s hogy senki más ne létezzék a számára, mint csak a feleség, az az új asszony, aki az egész lelkét neki szentelte. Nem lehetett másként, társaságba jártunk, itt-ott megjelentünk, hozzánk jöttek és az én deli szép férjem éppoly kedvesen viselkedett más nőkkel szemben, mint énvelem akkor, amikor a vőlegényem volt. Tréfálkozott, suttogott. Nagyon keserűen esett ez nekem!

Szemrehányásokat tettem neki, és akkor még neki állt feljebb, hogy mit gondolok, hogy ő talán szerzetes életet akar élni? Hiszen ő úriember, akinek úgy kell viselkednie, hogy ne mondják rá, hogy papucshős! Hallottak már ilyet? Persze te, mint férfi ezt nem találod különösnek, de a nők, akik itt vannak, azok tudom, azt mondják, hogy bizony nagy baj volt ez, és mély sebet üthetett a lelkemen.

Attól fogva mindig figyeltem őt, és ez az éjjeletem nappalomat pokollá tette. A féltékenység átkozott gonosz érzés! Nem vettem észre semmi komoly dolgot, csak éppen, hogy olyan volt, mint azelőtt, és én úgy éreztem, hogy csak „egy vagyok a sok közül”. Egészen bizonyos, hogy nem lettem az, akinek házasságunk előtt mondott, hogy „királynőm, egyetlenem”. Ezek az idők hamar elmúltak, és közönséges, hétköznapi ember lett belőle, önző, szórakozásra vágyó, akinek az otthon nem volt elég, ideoda kellett menni vele. És ha nem volt valami megbeszélte programunk, akkor a kávéházba mentünk, mert az otthon sohasem volt neki eléggé szórakoztató.

Emellett hovatovább mindig kíméletlenebb lett. Persze, a szemrehányásaimat nem bírta elviselni, és mindjobban kiütközött belőle a durva katona. Bármilyen daliás volt is, lassanként egészen elfordult tőle a lelkem, és nyugnek éreztem azt a „rózsaláncot”, ahogy a házasság kötelékét az emberek csúfolják.

Azután meg anyagi is volt. A pénz... (Keserűen.) Eh, nem is beszélek róla! Mondtam, hogy nem akarok terjengős lenni, azért csak a végét mondom el.

Egyszer egy ilyen délután egy nyilvános helyiségben ültünk, és ő - mint afféle felületes és közönséges férfi, akinek mélyebb érzései nincsenek, s azért kell neki a folytonos szórakozás - iszogatót. Az utóbbi időben már néha többet ivott, mint amennyi szükséges, sőt többet ivott, mint amennyi illendő, és én szégyenkeztem miatta, mert ilyenkor aztán kötekedő volt.

Elég az hozzá, hogy ott is hangos és gúnyos megjegyzéseket tett, mire egyszer csak a szomszéd asztaltól egy úr, aki felényi volt,

mint ő, odajött és minden bevezetés nélkül az öklével úgy ütött az arcába, hogy a daliás férjem lezuhant és magára rántotta az asztalt. Nagy botrány lett, összefutottak, és az az ember, aki ezt cselekedte, egyszerűen vette a kabátját és eltávozott. Azután, amint lenni szokott: párbaj. Az urak súgtak-búgtak, olyan komolysággal jártak-keltek, mintha egy ország sorsát intézték volna. Titokzatos arccal jöttek-mentek, halkán vitatkoztak, azután egy szép napon a daliás férjemet jól összekaszabolva hozták haza. Azonnal hazamentem a szüleimhez, végképp megutáltam. Nemcsak önző, léha, felületes, hanem még gyáva is volt. Megindítottuk a válópert és elváltunk. Az egész dicsőség csak néhány esztendeig tartott.

*

Úgy éreztem, hogy nekem elég volt a házasságból. Gondoltam, a férfiak mind ilyenek. A sors azonban újabb leckét tartogatott számomra, hogy tudjam meg, hogy a férfiak nem mind ilyenek, vannak még olyanabbak is.

Néhány év telt el. Hiszen még gyermek voltam, még a huszadik esztendőt is alig léptem túl. Néhány év múlva jött egy szelíd, szerény fiatalember, egy tanár. Ez is szemüveges volt, s hasonlított egy kicsit ahhoz, aki annak idején azt a botrányt rendezte. Azt mondta az édesapám, ez nekem való férj lenne, lám ez szerény, imád engem, úgy néz rám, mint valami szentre. Az anyám is azt mondta: „kislányom, ha akarod, én beleegyezem.” Gondoltam, talán ez begyógyítja azt a sebet, amelyet az első ejtett a lelkemen. Újból férjhez mentem.

Ha csupa asszonyok volnának itt, másképp beszélnek, így csak egyszerűen annyit mondok, hogy az első nap megutáltam az új férjemet. Nemcsak a modorában volt olyan férfiatlan, gyámoltalan, de minden tekintetben az volt. Férfiatlan puhány. A második nap kétségbeesetten ébredtem rá, hogy milyen helyzetbe kerültem.

Az ördög hogyan rendezi az életemet, hogy az egyik szerencsétlenségből beletaszít a másikba, a talán még nagyobbá! Elpanaszoltam az édesanyámnak. Ő, szegény, tehetetlen asszony, csak együtt tudott sírni velem. Az apámnak nem igen lehetett nagyon nyíltan beszélni, de ő is csak sajnált, és simogatta az arcomat, hogy „majd összeszoktok” és így tovább, a szokásos frázisokat. Milyen buta volt ez a férjem! Ezzel nem lehetett semmiről beszélni, ez mindig azzal akart szórakoztatni, hogy elmesélte, hogy a diákjai az iskolában mit mondtak, hogyan beszéltek, tudtak, nem tudtak. Én csak leintettem őt, „ugyan Antal, hagyjon nekem békét.”

Még a neve is ilyen száraz, közönséges: Antal! Ha kinyitotta a száját, és én leintettem, akkor fülig pirult, és éppen csak hogy nem sírt, mint egy gyermek. Megundorodtam egy ilyen pulya férfitől, hiszen egy asszony férfiasabb, mint ez! Mit tehettem? A világ kedvéért együtt kellett maradnunk. Undorral ébredtem, és azzal feküdtem. Ha hozzám közeledett, úgy éreztem, mintha egy kellemetlen kis állat dörgölődznék hozzám.

Mit beszéljek tovább? Ez sem tarthatott mindvégig. Végre is az embernek elfogy a türelme. Meg kellett volna halnom ebben az összeköttetésben egy emberrel, akiben nincs egy parányi férfiasság?

Mi nők megkívánjuk, hogy a férfi imponáljon, és még ha egy kicsit talán durva is, de lássuk benne az erőt. Emellett tudjon gyöngéd lenni, tudjon kedves és behízelt lenni. Ez azonban semmi sem volt, sem az egyik, sem a másik. Szégyen ide, szégyen oda, végre is szembe kellett nézni a közvéleménnyel, hogy mit mondanak, hogy kétszer válik el egy asszony, mégis csak elváltunk. Akkor sírt ez a szegény, boldogtalan... „Antal.”

*

Megint hazakerültem. Az a nagy jó mód, amelyben éltünk, jelentékenyen megcsappant. Két ilyen rosszul sikerült házasság nagyon sokat felemésztett belőle. Milyen jó, hogy a szüleimnek nem volt több gyermeke! Kissé fakóbb lett a hangulat otthon,

kissé szomorúbbak voltunk mindnyájan, de mégis csak szabadabb voltam. A szüleim mindig azt tették, amit én akartam. Mindig jók voltak hozzám. Bennük volt belátás, gyengédség. Így értem el a harmincadik életévemet. Más nők, a barátnőim, ismerőseim már boldog anyák voltak, többszörös anyák, és én irigyeltem, hogy nekik kedvezett a sors. Gyermekeiket dicsekedve mutogatták, hogy milyen szép, milyen okos mindaz, amit mond. Persze apró bárgyúságok voltak, de ők azokat bölcs dolgoknak tartották.

Végre olyan sokat láttam közülük, hogy magam is azt gondoltam, hogy talán még egyszer meg kellene próbálni. Hiszen még mindig fiatal vagyok, harminc évemmel még tetszem a férfiaknak, és most már sokat tudok, már meg tudom válogatni, hogy ki közülük az igazi, és ki talmi. Igaz, hogy az utóbbi időben meglehetősen megritkult a vendéglátogatás nálunk, mert hozományra már nem igen lehetett kilátás, én pedig kétszer elvált asszony voltam, az pedig nem jó ajánlólevél. Hiszen tudod, hogy az emberek milyen előítéletesek. Azért itt-ott egy-egy kísérletező mégis felbukkant.

Végre jött egy, aki minden tekintetben megfelelt azoknak az elveknek, amelyeket magamban megállapítottam. Mindenekelőtt dúsgazdag volt.

Akkor jöttek divatba azok a kocsik, amelyeket nem lóval vontatnak, hanem benzinnel hajtanak. Még csak mágnások engedhették meg maguknak azt a fényűzést, hogy ilyen kocsijuk legyen, de ennek már volt. Mindig azzal érkezett a házunk elé, és az utcagyerekek olyankor összeszaladtak, bámultak, és az én szegény anyám kicsit büszke is volt rá, hogy ilyen előkelő férfiú látogatja a mi otthonunkat.

Ő maga tagbaszakadt ember volt, jóval idősebb nálam. Mindig a legfinomabb és a legdrágább ruhákban járt, gyűrűkkel az ujján. Látszott, hogy sokat költ magára, bár ízlése nincs. Kedveskedett a szüleimnek. Tél volt, de olyan virágcsokrokat küldött, amelyek nagy összegekbe kerültek, de ez neki nem jelentett semmit.

Vége kirukkolt a mondanivalójával és megmondta őszintén, kertelés nélkül, hogy ő tudja, hogy mi szegények vagyunk, de neki van pénze elég, az elégnél is több. Van földbirtoka, kastélya, nemrég vette. Oda kell neki egy olyan asszony, aki előkelő családból való, ha szegény is. Azt hiszi, hogy én megfelelnek. Vagyont érő ékszerekkel kedveskedett, és hamarosan a felesége lettem.

Azt eddig nem mondtam, hogy olyan ember volt, akinek mindig igaza volt. Ez azután tudott imponálni! Ha néha az atyámmal, vagy más vendégekkel vitatkozott, ő mindent jobban tudott. Harsány hangjával hamarosan lehengerelte az ellentmondókat. Mindent tudott, energikus volt, gazdag volt. Mit kívánhattam egyebet az előzmények után?

A ledrágább ruhákba kellett öltözködnöm, a ledrágább ékszereket hordanom, de lehetőleg ízléstelenül összeállítva, mert ő mindent előírt és ellentmondást nem tűrt. Hiszen mindig neki volt igaza.

A nyár egy részét a kastélyban töltöttük. A cselédség gyűlölte. Hamarosan megtudtam, hogy miért. Ha valamit rosszul csináltak, levont a bérükből. Úgy alkudott minden fillérért, hogy én pirultam szégyenemben. Kérdeztem, hogy akkor miért költ rám súlyos ezreket, ha a szegény embertől sajnálja a fillért? Keményen rám szólt, hogy ne szóljak bele, rám szüksége van, hogy lássák, hogy ő gazdag ember. Ez neki üzleti érdeke, ezért ne akarjak én szerénykedni, de viszont a paraszt azt sem dolgozza meg, amiért megfizetik, és abba én ne beszéljek bele!

Pokol volt az életem. Sokkal súlyosabb pokol, mint az előbbi két férjem mellett. Akaratom nem volt, azt kellett tennem, amit ő akart. A társaságban, amelyet maga körül csődített, ragyognom és mosolyognom kellett, mert ha nem, következett a retorzió. Ha holtfáradt voltam is, el kellett mennem az estélyre, ahová beígértünk, és ahol ragyognom kellett, mert az „üzleti érdek” megkívánta.

Emellett nagy nehezen az elszegényedett szüleim részére egy kicsiny támogatást könyörögtem ki nála, és ezen a szálon keresztül még szorosabb gúzsba kötött.

Minden az előkelőségre ment ki, minden az imponálás céljait szolgálta. Én csak egy kirakati tárgy voltam. A lélek nem fontos, az érzelmek ellentétben állnak az „üzleti érzékkel.”

Később tudtam meg, hogy a férjemet azelőtt Móricnak hívták, de ő a sokkal szebben hangzó Marcell néven szerepelt a pénzügyi világban.

*

Úgy látszik, minden gyöttrődés véget ér egyszer. Az enyém szerencsésen végződött. Nem tartott túl soká. Azt hittem pedig, hogy örök pokol az, amibe kerültem. Egy szép napon - igazán szép nap volt - Marcell dúlt arccal jött haza. Hosszú előadást tartott nekem a tőzsdéről, a hosszról, a besszről, a kontreminről és mit tudom én miről. Csak azt értettem, amit a végén mondott, hogy tönkrementünk. A lelkemben a szabadság reménye egyszerre kezdett bontakozni. Éreztem, hogy megnyílt börtönöm ajtaja. Alig örültem még valaminek úgy, mint annak, hogy tönkrementünk. Hamarosan megperdült a dob a kastély előtt, én pedig búcsúszó nélkül otthagytam „Marcellt.”

Szegény, előregedett szüleimnél húztam meg magam, akik megint csak azt mondták: „jól tetted, leányom, hogy hazajöttél, majd csak megélünk valahogy.”

Azután eltemettem az apámat, meg az anyámat, és egy jótékony betegség engem is elszólított abból a világból, ahol számomra öröm nem, csak csalódás és szomorúság termett.

*

Ez az egész. A lelkiismeretem nem bántott soha. Csak azt nem értem még most sem, és úgy látszik, sohasem fogom megérteni, hogy miért van tele az egyik ember élete örömmel és verőfényvel, és miért terem a másik ember életében csak szenvedés, csalódás és szomorúság? (Szünet.)

Most egyszerre egy forró áramot érzek közeledni felém, amelynek közeledése valóságos ujjongás, a boldogság érzését okozza.

Mi ez?

Körvezető: Csak várd be és fogadd el; úgy látszik, Isten akar neked valamit a tudtadra adni és vigasztalásodra nyújtani.

Pál m.: Ragyogó világosság! Nem bírom elviselni!

(A médiumot a szellem elhagyja, s lassan más szellem foglalja el.)

Más szellem.

Ami Urunk, a Jézus Krisztus nevében üdvözöllek titeket, testvéreim. Most az illusztrációt előrebocsátottam, hogy ennek a szégyen testvérnek az életén, mint szembeszökő és rikító példán lássátok, hogy aki mindig másban keresi és véli megtalálni a hibákat, magában pedig soha, az az étellel szemben való ilyen magatartásával máris megteremti magának a boldogtalanságot. Ha ez a testvér azt a törekvést, azt a kritikai érzéket és éles megfigyelést, amelyet kifelé fordított, és amellyel azokat szemlélte, akikkel az életét összekötötte, önmagával szemben alkalmazta volna, éppen olyan elfogadható és tűrhető életet élhetett volna le akár az elsővel, akár a másodikkal, vagy akár a harmadikkal, mint a békességre törekvő és önmagukat fegyelmezni tudó emberlelkek nagy átlaga.

Mert mások életében sem hiányoznak a csalódások, az ütközések, a könnyek és a gyötrődések, de imádsággal, *önkritikával* és egy kis jóakarattal - ha nem is beszélek szeretetről - áthidalják a szakadékokat, Isten kegyelme pedig betakarja azokat a fájdalmakat, amelyeket eleinte egymásnak okoznak, hogy később már simábban, boldogabban - mert meggondoltabban és okosabban - élhessenek tovább. Azután ha így élnek, mire eljutnak az öregségig, akkorra megszeretik egymást, megbékélnek egymás foggyatékoságaival, sokat tanulnak, és a lelki erőik óriási módon megnövekednek éppen az ütközések, és az ütközésekből vont tanulságok következtében.

Hiszen az az ember szerencsétlensége, hogy ellentétes természete, gőgje és hiúsága mindig arra indítja, hogy önmagát a lehető legjobb színben, a másikat pedig minél sötétebb színben látja.

Erre pedig az életben bőséges alkalom kínálkozik, mert minden embernek vannak igen gyenge oldalai a valamivel fejlettebb oldalak mellett. Ha már most két ember összekerül, és az életüket összekapcsolják, akkor az egyik, akinek a lelkében az egyik oldal fejlettebb, kritikus szemmel nézi és elítéli a másikat, akinek lelkében ugyanaz az oldal talán kevésbé fejlett, és az összehasonlítás eredményeképp azonnal hajlandó magát sokkal magasabbra értékelni, mint azt a másikat, mert az ő értékesebb, fejlettebb oldalát annak a másiknak kevésbé fejlett, elmaradt oldalával hasonlítja össze. A másik is így cselekszik, mert az ő lelkének meg egy másik felületrésze fejlettebb, s ő meg azon a réven tartja magát különbnek, kritikai szemmel nézve emennek azon a részen való fogyatékoságát.

Pedig kettőjüket azért kötötte össze az isteni végzet, hogy az egyik fejlessze a lelkének elmaradt oldalát azáltal, hogy a másiknak fejlettségét tartva szem előtt igyekezzen elsajátítani azt, amit az jobban tud, amiben az erősebb; a másik szintén: hogy a saját gyenge oldalát szemlélve, emennek fejlettebb képességén okuljon. Ilyen magatartással - bár a kezdet mindig zökkenőkkel jár - rövid idő alatt (csak pár év alatt is) nagyon sokat tanulhatnak egymástól, összehasonlíthatatlanul többet, mint az iskolákban évtizedeken keresztül. Ebben a tanulásban ugyanis a lélek belseje telítődik, míg az iskolákban csak a külső értelem csiszolódik.

Fájdalom, az ember, mint bukott szellem, sohasem hajlandó önmagát hibáztatni. Nem engedi meg a hiúsága, a gőgje, ami anynyira hatalmas a lelkében, hogy még az az ember is, aki hisz, aki imádkozik, aki tudja, hogy neki javulnia kell, szívesen hárítja át másra az okokat, a hibákat, csak önmagát ne kelljen okolnia.

A jóra törekvő, hívő és imádkozó embereknél is, akik az egyházak tanításából táplálkoznak, ez nyilatkozik meg a tudat alatt, amikor minden rosszat az úgynevezett ördögre vagy sátánra hárítanak. Miután tudják, hogy a Krisztus szellemében törekvő léleknek nem illik mást kárhóztatnia és okolnia, tehát kárhóztatnak egy képzelt lényt: a sátánt, az ördögöt. Így beszélnek: „Az ördög rendezte így az életemet, az akadályozott meg ebben vagy abban, az vitt engem bele egészen ártatlanul a bajokba, a bukába, a bűnbe, a katasztrófába”.

Még azok is, akik szellemhívők, a spiritisták, találnak maguknak mentséget. Miután ők a szellemvilágról szereztek maguknak ismereteket, abban keresik és találják meg azt, akire, vagy akikre átháríthatják azokat a terhelő következményeket, amelyeket magukból származtatni nem hajlandók. Azt mondják, hogy „az alantas szellemek avatkoztak az életembe”. Ha elragadja őket a harag, a gonosz indulat, azt mondják: „alantas szellem szállt meg”, ha az érzékiség szennye önti el a lelküket, akkor is egy ilyen szellemre hivatkoznak, és így tovább.

Én most, kedves testvéreim, le fogom előttetek leplezni ezt az ördögöt, vagy sátánt, mert egyrészt szeretnék titeket megszabadítani attól a misztikus félelemtől, amely ennek a szónak halatára a lelketekben kél, mint egy gyermekben, akit holmi láthatatlan rémmel ijesztgetnek, másrészt ki akarom a hónotok alól venni azt a mankót, amelyre támaszkodtok, amelyre áthárítjátok azt a terhet, amely pedig a saját lelketekben van. Mert nektek egészséges, felnőtt szellemekké kell lennetek, mégpedig lehetőleg minél előbb. Sem az nem méltó tehát hozzátok, hogy mankóra támaszkodjatok, sem az, hogy mint kis gyermekek féljeteek egy képzeletbeli fogalomtól.

Hiszen eddigi ismereteitekből tudjátok is, hogy a sátán, vagy az ördög, mint szellem nem létezik. Gondolkozzatok csak, miért nem létezik?

Képzoleteleleken és nagyon sok ember képzoleteleleken ott él ez a bálvány, mint valami szörnyű hatalommal bíró ellenisten, akinek fekete lelkekből hadseregek állnak rendelkezésére, aki ezeket a hadseregeket mozgósítja, és előnti velük az emberek lelki világát, hogy őket a kárhozatba taszítsa. És Isten, a szeretet Istene, mindezt megengedi (!). Gondolkozatok csak rajta, testvéreim, hogy ha volna egy ilyen szellem, mint ellenisten, hol lehetne, és milyen természetű lehetne ez?

Miután nagy és hatalmas szellem, csak a legmagasabb szférák-ból való lehet. Ugyan? Hát nektek, akik mégis csak jobbak vagytok, az ördögnél, minden erőfeszítésekkel sem sikerül egy jobb szférába feljutnotok, neki pedig, bűnökkel megrakottan, lehet?! Hiszen a magas szférák a ragyogó erényeknek és az isteni szeretetnek a tartályai! Nyilvánvaló tehát, hogy ez a képzelt valaki magasabb szférákban élő szellem nem lehet.

A mélyen bukott szellemek közül való megint nem lehet. Hiszen tudjátok, hogy a szellem bukásának arányában válik folyton tehetetlenebbé; amint süllyed, abban a mértékben veszik őt körül olyan lelki és anyagi korlátok, amelyek a mozgási lehetőségét lassanként olyan szűkre szabják, hogy kifelé hatni képtelen, csak önmagát emészti, gyötri, kínozza. Hiszen még többé-kevésbé ti is így vagytok, holott oly mérhetetlenül fölötte álltok a ti képzelt ördögötöknek; milyen csekély a ti kifelé való hatóképességetek, s mennyit gyötrődtek hibáitok miatt! Hát akkor a minden bűnökkel megterhelt sátánnak hogyan lehetne csaknem határtalan hatóképessége, s hogyan lehetne ugyanolyan szabadsága?! Már pedig, ha ilyen ellenisten, ilyen ördög vagy sátán, mint uralkodó hatalom létezhethék, akkor ez csak a legmélyebbre bukott szellemek közül való lehetne. Azt pedig ti is tudjátok, hogy a legmélyebbre bukott szellemek már az anyagba vannak beágyazva holtan, tehetetlenül, összes erőiktől megfosztottan

A magasban tehát nem székelhet egy ilyen hatalom, mert az a tiszta és bűntelen szellemek világa, de a mélységben sem, mert ott megszűnt minden élet.

*

És mégis, különös: megfigyelhető, hogy az emberek életében azok a bajok, azok a kárhozatra vezető momentumok, amelyek őket fokról-fokra lesüllyesztik és egészen a meredély széléig vezetik, úgy sorakoznak fel, mintha csakugyan valami misztikus rendező kéz, mintha valami láthatatlan kárhozatos hatalom csoportosítaná az eshetőségeket és következményeket, hogy azok végül annak a szegény léleknek a sorsát a katasztrófába döntsék. Ez látnivaló, hiszen számtalanszor mondjátok, hogy az ellentét logikusan cselekszik, az ellentét ravasz, és előrelátással, számítással viszi véghez a maga kárhozatos művét. Ez a látszat tehát mégis azt a hiedelmet kelti, mintha mégis volna egy ilyen hatalom. Az irodalomban is többször feldolgozták ezt a gondolatot, ezt az eszmét, és megszemélyesítették azt a láthatatlan hatalmat, amely az élők cselekedeteit irányítja, amelynek kezében az élők csak olyanok, mint a bábszínház alakjai, amelyeket a színpal mögül mozgatnak.

Amikor ezt az ellenvetést teszitek, akkor itt álltok egy misztikus kapu előtt, amely mögött ezt a láthatatlan valakit sejtitek, akinek tulajdonítjátok nagyrészt még ti is az életetek balsikereit. Én tehát most egy pillanatra megnyitom nektek ezt a misztikus kaput, hogy meglássátok, ki van mögötte ... és ti csodálkozva fogjátok szemlélni, hogy a mögött a misztikus kapu mögött **az a titokzatos kéz, amely a ti boldogtalanságotokat, sikertelenségeket, sokszor bukásotokat rendszeres, céltudatos, előkészített munkával viszi véghez, ez a titkzatos kéz... ti magatok vagytok, a ti magatok lelki érzései és törekvései, amelyek hozzátok vonzzák a körülöttek levő fluidvilág személytelen erőit.**

Előbb azonban néhány fogalmat kell tisztáznunk.

*

Háromféle természet érezteti hatását a világmindenségben: az *isten*i természet, a *sátáni* természet, és a kettő vegyüléke, a *bűnös* természet. Próbáljuk először a „természet” fogalmát tisztázni ebben az értelemben. *A természet ebben az értelmezésben*

nem más, mint az a mód, ahogyan valaki az érzéseit, az elgondolásait érvényesíteni törekszik. Ez a természet tehát egy bizonyos elv, az egyénnek az elve, amely nemcsak a tetteit, hanem az érzéseit és gondolatait is jellemzi.

Minden ember természete más és más. Árnyalatilag minden embernél más és más az a jelleg, az elv, az a mód, az az irány, amelyet az érzései, gondolatai, cselekedetei követnek. Az Isten természete az, hogy a belőle kiáramló erő mindenüvé, ahová csak áramlik, boldogságot, kiegyenlítést, világosságot, jót, egészséget, reménységet, életet visz magával.

Az isteni elv tehát bizonyos erőáram, amely az Istenből árad ki a teremtettségre, és érzelemmel, értelemmel, erővel és akarattal telítetten viszi ezt a természetet mindenki számára, aki csak a világon él, sőt minden számára, ami csak a világon létezik. Ezzel ellentétben a sátáni természet (ahol sátánit csak mint jelzőt használom) olyan természetű erő kiáramlás, amely mindenhová szomorúságot, gyűlöletet, sikertelenséget, az élet megcsökkenését, a halált törekszik vinni.

A kettő közt van a bűnös természet, amelyben vegyülve van az isteni természet a sátáni természettel.

„*Az ember bűnös természettel születet*” - ezt mondja az írás. Mit jelent ez? Ez azt jelenti, hogy az emberben, aki a földön él, (és az emberhez közelálló szellemvilágban is) nagyon kevés isteni tendencia mellett nagyon sok sátáni, ellenszegülő tendencia él, és így belőle ilyen kevert erő sugárzik ki. Amikor erőről hall a testben élő ember, aki hozzá van kötve a tárgyi világhoz, önkéntelenül is a tárgyi világban ismert erőkre gondol; azokra az - (jobb kifejezést nem talállok) - üres erőkre, amelyek csak mechanikai hatást fejtenek ki, mint amilyen a nehézségi, a gépi, az elektromos erő, és így tovább.

Amikor azonban majd kiszabadultok ebből a sártestből, és felendültök egy magasabb világba, ahol a föld vonzóereje többé nem hat rátok, ahol a természetetekből az a rész, amelyet sátáni természetnek neveztem, lemarad, látni fogjátok, hogy *az egész*

teremtettséget át- meg átjárják erőáramok; ezek hordoznak magukban mindenféle hatást, és ezekben az áramokban az egyénesült szellemek, csak mint parányi pontok mozognak. Csodálattal és gyönyörrel fogjátok akkor szemlélni, hogy ezek az erők telve vannak érzéssel, értelemmel, akarati tendenciákkal, éppen azért, mert ezek az erőáramok élő, érző, gondolkozó és akaró lelki lények produktumai. Ez a körülmény magyarázza meg azt, hogy amint ezek az erők hatnak, a bennük rejlő értelmi elemnél fogva a maguk természete szerint logikusan használják fel és csoportosítják a lehetőségeket, a történéseket, a jelenségeket az életben úgy, hogy a dolog olybá tűnik fel, mintha mindig egyének mozognának és cselekednének a háttérben.

Első pillanatra talán különösnek tűnhetik előttetek ez az állítás, de ha egy-két példával megvilágítom, remélem, egészen közel tudom hozni a lelketekhez ennek a megértését. A legmagasabb példa Isten. Isten sincs jelen, mint szellem, mindenütt, hanem csak az az erőáram, amely Istenből árad, a leghatalmasabb, a legfenségesebb és legtökéletesebb erőáramlás, amely a magas, az alsó, de még a megholt világokat is áthatja.

Mivel ez az erőáram Istenből, a Bölcsességből, a Szeretetből árad, ennél fogva mindazokat az értelmi és érzelmi princípiumokat tartalmazza, amelyek abszolút logikusan rendezik az eshetőségek és a dolgok egymásutánját annak a célnak érdekében, amelyet Isten tűzött a teremttség elé. A belőle áradó erőáram tartalmazza Isten princípiumait: Isten bölcsességét, szeretetét, akaratát, és viszi bele az élet minden mozzanatába olyan mértékig, ameddig az ezt az áramot elfogadni képes és hajlandó. Ez az, amit így neveztek: kegyelem, vagy gondviselés.

De mondok egy egészen egyszerű példát is - amely hozzátok egészen közel fekszik - arra vonatkozólag, hogy az egyéni szellemekből eredő áramok nem üres mechanikai erők, hanem értelemmel és logikusan ható és cselekvő erők. Azoknál a kísérle-

teknél, amelyekkel fizikai jelenségeket óhajtók előidézni, bizonyos időre van szükség, míg a résztvevőkből kivont erők árammá egyesülhetnek, hogy ez az áram hatásokat tudjon produkálni. Amikor ezeknek az áramoknak az egyesülése bekövetkezett, akkor ezek az áramok képesek intelligens jelzéseket és tüneményeket produkálni *még akkor is, ha egyelőre szellemek nincsenek is jelen*, illetőleg nem kapcsolódtak bele, *egyszerűen azért, mert ezek az erők intelligens lények, emberek lelkéből áradtak ki, tehát telítve vannak a jelenlévők érzelmi, értelmi és akarati princípiumaival*. Amikor azután ezek az erők ködszerű, látható formát öltenek, de még inkább, amikor ektoplazmává sűrűsödnek, akkor nem szabad megérinteni, *mert fájdalmat okoznak a médiumnak, akihez ez az erőtömeg kapcsolva van*. Hiszen emberi lélekhez is csak azért kapcsolódhatnak, mivel ahhoz hasonlóan telve vannak érzelmi és értelmi erővel, amelyet a jelenlévők lelke adott bele. *Gondoljatok a fluidok megnyilatkozására!*

De van ennél sokkal egyszerűbb példa is: a delejezés. A delejező akarat kifejtésével a delejezetre a maga lelkéből visz át erőparányokat, azt is mondhatnám: lelki parányokat. Ez a delejes áram tehát, amelyet a delejezetre ráönt, nem üres erő, hanem *értelmi és érzelmi tartalommal ellátott erő*. *Bizonyítja, ezt az, hogy hosszabb ideig való delejezés következményeképpen a delejezett átvesz a delejező tulajdonságaiból, érzéseiből. Az áram vitte magával ezeket a lelki, értelmi és érzelmi princípiumokat a delejezetre.*

(Csak melleleg jegyzem meg, hogy éppen ezért nagyon meggondolandó, hogy ki nyúl hozzá a mágiának ehhez a formájához, és jobb inkább nem alkalmazni, mint meggondolatlanul bánni vele, mert az avatatlan, vagy az olyan terheléssel megrakott lélek, aki maga sem ura magának, csak rosszat adhat, s az eredmény rosszabb lehet, mint ha semmit sem csinált volna.

Ez azonban kívül esik azon, amiről én ma beszélni akarok.)

Még csak egyet említek meg. *A testetek és lelketek minden atomja tartalmazza a ti egész természeteket; s ahogyan egy-egy parány a testeteket elhagyja, magával viszi a ti lelki arcotokat. Ez azt jelenti, hogy az az erőáram, amely az élőbből indul ki, érzést, intelligenciát és akarati tendenciát visz magával.*

*

Így állván a dolog, most már megmondhatom nektek, hogy *azok a bajok, azok a szerencsétlenségek, azok a balsikerek, azok a nehézségek, amelyek az életeteket itt-ott meghomályosítják, s életek útjára árnyékot vetnek, nem a nem létező ördögötől, nem az alantas szellemek megszállásából erednek (nagyon ritka, kivételes esettől eltekintve). Hanem azoknak az erőkisugárzásoknak a hatásai, amelyek a bűnös természetű lelkekből folyton áramlanak a világba, annyira, hogy ha az Istenből eredő életáram nem állana folyton ott enyhítő, semlegesítő hatásával, akkor ez a maga túlsúlyával egyszerűen lehetetlenné tenné magát a pusztá életet is.*

Hol van tehát az ördög? *Bent, az emberi szívben.* Azt mondta az Úr, hogy „az Isten temploma vagytok”. De Isten temploma mellett, amely a lelketekben, a szívetekben csak egy parányi kunyhó, az ördög palotát épített, mert a pokol, a sátáni természet sokkal nagyobb, hatalmasabb erőket áraszt ki az emberi lélekből, mint a benne igen gyengén képviselt isteni természet.

*

Jóllehet előrebocsátottam az illusztrációt, de még egy illusztrációt akarok nektek bemutatni, hogy mintegy kézzelfoghatóan bizonyítsam azt, hogy ezek a sátáni erők, ezek a gondolaterők és érzéserők hogyan áradnak ki a lélekből, hogyan veszik azt lassanként hatalmukba, és hogyan rontják meg az életet.

Példának veszek fel megint egy fiatal párt, egy leányt, meg egy ifjút. Meglátják egymást, pár találkozás, aztán megszeretik egymást szerelemmel, vagyis a szeretetnek azzal a koncentrált hatalmas erejével, amely e világ fejlődésének egyik mozgatója. Ez

a nagy szeretet, mivel „a szeretet mindeneket elfedez”, nem engedi meglátni egymás apró-cseprő hibáit, hanem mindkettő a másikban a legszebbet látja. A leányka a fiúban daliát és hőst, a fiú a leányban angyalt lát.

Azután egybekelnek. Az első mámoros napok, hetek után a szürke hétköznapiak következvén, ki-ki a maga dolgát igyekszik, és kénytelen is ellátni. A fiú elmegy a maga hivatalába, műhelyébe, üzletébe, vagy egyéb foglalkozása után, a fiatalasszony a háztartást veszi a kezébe. A fiatal férjnek valami kellemetlensége történik, és lehangoltan tér haza.

Ne ütközzetek meg, hogy egészen hétköznapi dolgokról beszélek, majd meglátjátok, hogy milyen tanulságok rejlenek mögötte. A fiatalasszonynak, nem nagyon sikerült az ebéd főzés, és bizonyos aggodalommal várja az új férjet, aki lehangoltan jön haza, és mindjárt az első falatok után megteszi az észrevételeit. Az asszonyka fülig pirul, és magában egy kicsit keserű érzéssel állapítja meg, hogy „ejnye, igazán lehetett volna olyan tapintatos, hogy nem veszi észre”. Az első könny kibuggyan, a fiú indulatos lesz: „Mi van ezen sírnivaló?” Az asszonyka visszavág, hogy „tapintatlan és udvariatlan vagy, hogy mindjárt az első időben így bánsz velem”.

Egy-két szó után kibékülnek, s a férfi dolga után megy, az asszony is a magáé után, de később a férfi elkezd magában beszélni: „Mégsem járja, hiszen nekem igazam volt, és még ő tett szemrehányásokat! Miért nem vigyázott!” Persze ő arra gondol, hogy otthon, az édesanyjának kedvence volt, s ott minden úgy ment, ahogy ő akarta. Nem gondol arra, hogy a fiatalasszony még kezdő, s nem lehet olyan gyakorlata, mint az ő idős anyjának. Az asszonyka is magában beszélget: „Ejnye, igazán többet vártam tőle. Már nem vagyok neki angyal, úgy látszik, a gyomra előbbrevaló, mint én”.

Figyeljétek meg, hogyan ingerli „a sátán” egyiket a másik ellen! *Azaz a lélekben táplált rossz érzések és gondolatok odavonzzák*

a lélekhez azokat a rosszal terhelt, rossz tendenciájú erőáramokat, amelyekről fentebb beszéltem, s ezek még jobban megterhelik és felfokozzák a rossz érzéseket. Mikor azután újabb összeütközés következik be, talán komolyabb esetből kifolyólag, akkor azt, amit az első ütközés alkalmával mindegyik csak magában gondolt, most már élesen meg is mondja a másiknak. Szót szó követ, s lassanként elhagyják a kíméletet, és bántó szavakat kezdenek használni. Megint kibékülnek, de most már valami keserűség marad vissza a lélekben, és mindegyik haraggal vádolja magában a másikat.

Emlékezzetek csak önmagatokra, hányszor beszéltek önmagatokban azzal a másikkal, aki nem valami alantas szellem, sem az ördög, legfeljebb annyiban alantas szellem, hogy a ti lelketekben él. Emlékezzetek csak, hányszor tüzeltétek magatokat a másikkal ellen - akivel az élet törvénye összekötött benneteket - és a legközelebbi ütközésnél már kíméletlenek, talán durvák voltatok

Az a szeretetréteg, amely a fiatal házasoknál mindeneket elfedezett, már foszlányokban van, a harag nyilai egymás szívébe találhatnak, és az a sátáni természet, amely mindkettőnek a szívében él, minden alkalommal újabb meg újabb gonosz gondolatokat hoz a felszínre. Honnan hozhatná máshonnan, mint ahol van: az emberi lélekből?

Az a bizonyos sátán, amely a szívben él, a vésőjét mindig jobban belemélyíti ezekben a résekbe, és igyekszik őket egymástól szétfeszíteni. Azután nem kell más, mint hogy megjelenjék a harmadik, akár férfi, akár nő. Ez a harmadik nem mutatkozik emberi és szellemi pongyolában, hanem mindig ünneplőben lelkileg is, külsőleg is. Ez sohasem indulatos, mert nincs is miért, hiszen őt anyagi érdek, az élet ezer apró ütközése nem hangolja ellene ennek a két gyerekembernek, tehát ő mindig mosolygós, mindig kedves, mindig kellemes a külseje és a belseje is. Ha férfi ez a harmadik, akkor a nőcske, ha nő, akkor a fiatal férj fordul feléje a maga érzéseivel. Amott meglazul, ide kapcsolódik.

Figyeljétek meg, hogyan készítette elő mindezt a sátáni természet, - nem valami külső hatalom, hanem az a sátáni természet, amely a szívből mindig több és több salakot vetett a felszínre, - míg végül egészen elöntötte a szívet, és eltakarta azt a vonzalmat, amely egyszer benne élt, hogy a szeretet, amely kielégülni és megnyugodni vágyik, kénytelen legyen egy másik irányt választani. S amikor az a másik mágneses pólus közel van, a szeretet szárai oda vonzódnak.

Ha még ehhez az is hozzájárul, hogy mások, akik szeretnek bebeszélni embertársaik életébe, gonoszul szólnak egyiknek a másik felől. S a pletykával, ezzel a szennyes, maró folyadékkal öntik végig azt a rést, amely kettőjük közt megnyílni kezd, akkor ez, mint a rozsda a vasat, egészen szétrágja azt a kapcsolatot, amely kettőjük közt van, s egyszerre odacsatlakozik a gyengébb fél ahhoz, aki újonnan bukkant fel.

A „sátán” befejezte művét.

Mindegy, hogy ténylegesen is elbuktak-e, vagy csak az érzéseik kapcsolódtak össze: *„valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében”*, azt mondja az Úr; *a sátáni természet, amely a szívből kisugárzott, elvégezte a maga gonosz munkáját, és végig vezette a csalódás, a keserűség, a fájdalom, a könnyek és a bukás útján azt a lelket. Aki, ha önmagába tanult volna tekinteni, ha önmagát korholta volna, ha mindig csak önmagát tartotta volna kicsinynek, és a másokban mindig a méltánylandó szempontokat tekintette volna, ha a másoknak az értékét mindig és újra a szeme elé idézte volna, akkor sem a sátán vésője, sem a pletyka szennyes, maró folyadéka nem tudta volna attól elválasztani, akit szeretett. És akkor az egyensúlyi helyzetükből kizökkent érzések nem kerestek volna kapcsolatot egy harmadikkal, hogy teljessé legyen a sátáni mű, az ember szívéből felbukkanó sátán munkája.*

„Álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek.” **Álljatok ellene az ördögnek: vagyis amikor a szívetekben a másikat kárhoztató gonosz gondolatok és érzések felbukkannak, nyomjátok azt el, és ne engedjétek levegőhöz jutni.**

Ez kezdetben nehezen megy, ez majdnem a legnagyobb és legnehezebb munkája az emberléleknek; de minél tovább gyakoroljátok, minél többször vesztek uralmat azon a sátánon, amely ebből akar élni, az annál jobban elerőtlenedik, annál jobban elcse-nevészedik, annál csendesebbé válik, és annál kevésbé lesz képes megrontani az életeteket és békességeteket, s még kevésbé a másikat, akit sorsotok hozzátok kötött, és az egész teremtettségét, amely benneteket körülvesz.

Ha állandóan ellene álltok, és a magatok megismert jójával és igazával, a magatok kicsiny erejével, amelyet az imádsággal felerősíthettek, és az Istenből sugárzó hatalmas áramból megnövelhettek, akkor ez a sátáni természet lassan elhal bennetek. És az isteni természet ül diadalt abban a gyenge emberi szívben, úgy-hogy amikor levetitek ezt a portestet, fellendültök fehér ruhában abba a magasabb világba, ahonnan ujjongva szemlélték azokat az áramokat, amelyek életet visznek a világba és szeretetet az emberek szívébe.

*

Testvéreim, figyeljétek meg, hogy nemcsak a házaspárok, de együtt élő barátok; nemcsak a barátok, de a nagyobb közöletek, mint az egyházak, az országok, a népek és nemzetek is ugyanebben a hibában és betegségben szenvednek. Igen jellemző, hogy mindegyik a közvetlen szomszédjával áll hadilábon, mert azt jobban ismeri; a távolabbról több jót feltételez. Azért mindegyik csak azt látja, ami a másikban fogyatékos, azt ostromozza, gáncsolja, üldözi, önmagát pedig hibátlannak, nagynak, tisztának, igaznak tartja, mert az ő-s-gőg, a hiúság még mindig úr a szívben, és ez az, ami kardot ad a kezébe az egyik népnek, hogy gyilkolja a másikat, ez az, ami az emberek közt széthinti a gyűlölködés magvát, és fogva-tartja a világot.

Ti azonban ne úgy, hanem ti legyetek kivétel e világban; *magatokat okoljátok*, magatokat tegyétek kicsinyekké, mert az aláztosság ezt kívánja tőletek; és *higgyétek el a másiktól azt, hogy amit az ő szemében láttok, az csak szálka, de ami a ti szemetekben van, az gerenda; ha ezt teszitek, békességetek lesz.*

Az Úr Jézus kegyelme áldjon meg titeket azzal a világossággal, amely elegendő ahhoz, hogy ezt megértsétek, és azzal az erővel, amellyel ezt az életekben meg is valósíthatjátok! Az ő kegyelme legyen veletek!

Az isteni elv, meg a sátáni elv. ()**

1938. Virágvasárnapján.

Ez alkalommal visszatérek legutóbbi fejtegetéseim tárgyára, és a mai nap jelentőségének ismertetésével lezárom azt. Hogy az emlékezeteket felfrissítsem, vázlatosan még egyszer érintem azokat az eszméket, amelyekről előttek legutóbb beszéltem, hogy azok nyomán tovább haladhassak, és rámutassak a krisztusi áldozat óriási, felmérhetetlen és meghálálhatatlan nagyságára.

A múlt alkalommal azt fejtegettem előttek, hogy amit ti sátánnak vagy ördögnek neveztek, az valójában nincs; illetőleg, hogy egy olyan hatalmasság, amely mint valamely sötét ellenisten irányítaná az ő hadseregét az emberiség ellen való támadásra, csak a képzelet szüleménye, mert hiszen minél mélyebbre süllyed a szellem, annál tehetetlenebb.

Hiszen ti magatok vagytok rá a bizonyosság, mert még amikor világosság és hit nélkül szükölködtetek, abban az állapotokban is messze álltatok gonoszságban attól a képzelt hatalmasságtól, amit ördögnek vagy sátánnak neveztek, s mégis milyen szűk volt a ti hatókörötök, milyen kevés volt az az erő, amellyel rosszat cselekedhettetek! Annál inkább kézenfekvő tehát, **hogy olyan**

szellemek, akik még nálatok is mélyebbre buktak, még jobban korlátozva vannak, még kevésbé képesek kifelé való hatást kifejteni.

Nagyjából azt is vázoltam nektek, hogy a szellemek, akik bukásuk folytán Istennel, a Teremtővel szembe helyezkedve magukból ellenszegülő, ellentétes, gonosz érzéseket és gondolatokat árasztanak ki. Mivel ezek az érzések és gondolatok fluidokat termelnek, a fluidok pedig körülöttük anyaggá sűrűsödnek össze, bukásuk folytán tehetetlenül az anyagba záródnak bele. **És így az anyagban vannak összetömörítve az ellentétes erők, úgy hogy azt lehet mondani, hogy az anyag az ellentétes erők akkumulátora. Tehát ezek a személytelen erők,** amelyeknek kibocsátói régen a halálban szenderegnek, itt vannak ebben az anyagi világban.

Ezek az egyensúlyi helyzetükből kimozdított energiák azonban nem olyanok, mint a mechanikai erők, hanem - mivel személyektől származnak - érzésbeli és értelmi elemekkel vannak telítve, ahogy ti mondanátok, asztrális és mentális tartalmuk van. Azt is említettem nektek, *hogy maguk a fluidok is képesek médium által értelmesen megnyilatkozni, holott a fluidok maguk nem személyek, csak személyekből kisugárzott erők.* Éppen azért azonban, *mivel ezek az erők szellemek lelkéből sugároztak ki, a fluid legparányibb része is magán viseli a kibocsátó szellem karakterét.*

Ennek a világnak, és általában az ilyen alantas világoknak szellemi atmoszférája tehát telítve van ilyen erőáramokkal, amelyek gondolatokat és érzéseket hurcolnak magukkal, amelyek a hasonlóság törvénye folytán kapcsolódni kívánnak, és *kapcsolódnak is élő egyének gondolataival, érzéseivel és felerősítik azokat.* Szükségesnek tartom erre rámutatni, mert a spiritisták nagy tömegében lépten-nyomon az a gondolat érvényesül, hogy minden, a mit cselekednek, szellemek befolyására történik. Természetesen, ha rosszat, helytelent és törvénytelen cselekednek, azt

a gonosz szellemek rovására írják, ha pedig jót cselekednek, azt inkább hajlandók a saját számlájukra írni.

A mélyen bukott szellemek azonban korlátozva, gyötrődve, fájdalmas és nehéz veszteglésben élnek rabságukban; azok a cselekedetek, érzések és gondolatok tehát, amelyek nem állják meg helyüket az igazság törvénye előtt, *amelyek ellentétben állnak Isten akaratával és a szeretet törvényével, mindig magának az egyénnek a terhére írandók. Amennyiben pedig az egyén ezeken uralkodni nem törekszik, ezek ellen tudatosan fel nem veszi a harcot, ezek az erők hatásukban, fokozatosan erősbödni fognak, mindig kárhözatosabbakká lesznek, és az egyént fokról-fokra mélyebb színvonalra vonszolják le.*

Példát is hoztam fel annak illusztrálására, hogyan növekedik ezeknek a rossz, helytelen és törvénytelen érzéseknek az intenzitása. Egy fiatal párt hoztam fel példának, akiket a szerelem hozott össze egymással. Ez a ragyogó és meleg érzés elfödte mindkettőben a másik lelkében fellelhető hibákat, amint azonban a szerelem kezdett fogyatkozni a lelkükben - akár mert szenvedélyes természetük átüt ezen a rózsaszínű paláston, akár mert pazarlóan élnek a verőfényvel - egyszerre elkezdik észrevenni egymás hibáit. Mihelyt egy kis hibát észrevesz valamelyik - és nem igyekszik önmaga előtt mentegezni a másikat - az az erőáram, amely „mint ordító oroszlán széjjel jár, keresve, hogy kit nyeljen el”, rögtön kéznél van, odakapcsolódik a lelkéhez, és felerősíti azt az érzést, amely már ott is sötétben lát, ahol még egészen világos van. Ugyanez történik a másikkal a lelkében. S anélkül, hogy a sátánnak vagy az ördögnek - vagy ahogyan nevezni kívánjátok, nekem az mindegy - **anélkül, hogy egy ilyen személyes hatalomnak csak köze is lenne a dolgozhoz, fokozatosan hatalmába esnek a sátáni érzéseknek. És ez a fluid egy bizonyos idő eltelte után azokat, akiket a szeretet kötött össze, szétválasztja**, egymással szembe helyezi, és olyan esetekben, ahol nagyon elesett lelkekről van szó, nem egyszer az egyiket a másik életének kioltására ösztönzi. És még ennek a szörnyű

eredménynek a szemlélése sem oltja el olykor azoknak a borzalmas erőknek a tendenciáját, a melyek igyekeznek kiélni magukat, **amelyek ki tudja mikor, aeonokkal előbb kiknek lelkében fogamzottak meg először, hogy kárhozatos útjukra indulva végig viharozzanak e világ fluidikus atmoszféráján, míg végül egy emberlélekre találtak, akiben a maguk borzalmas romboló tendenciáját kiélhették.**

Ilyesmivel szemben, kedves embertestvéreim, csak egyetlen dolog segít: a hit ereje. Az a hit, amely az ember magára hagyott szegény lelkét összeköti a Teremtővel, amely őt arra kényszeríti, hogy törődjék Isten akaratával, amely hit félelemmel és rettegéssel tölti el a lelkét, valahányszor elfogad valamit ezekből a sátáni befolyásokból, de reménységgel tölti el, valahányszor úgy érzi, hogy ellenállt ezeknek a hatalmasságoknak, amelyek lenyűgözik őt, és az akaratát béklyókba verik.

Aki hisz, az még ha nem szeret is, de északokból igyekszik az isteni törvényt betölteni, északokból és félelemből tartózkodik a gonosztól. És amikor a lelkét ez a névtelen, sötét hatalmasság gonosz, ártó, kárhozatos érzésekkel igyekszik megtölteni, akkor a lelkében élő hit és a hit nyomán felébredő félelem arra kényszeríti, hogy inkább önmagát gázolja le, inkább még az önmaga szenvedése és tönkremenetele árán is megtartóztatja magát a gyűlölet cselekedeteitől, mint hogy a gonoszt engedje érvényesülni.

Milyen kevés azonban a hit, és milyen kevés volt mindenkor a hit a földön élő emberek között! *„Hiszen ha annyi hitetek volna, mint a mustármag, hegyeket mozdítanátok el helyükből”* mondta az Úr Jézus. Milyen riasztó kép ez, hogy még azoknak is, akik Krisztus köré sereglettek, akikre az emberiség úgy tekint fel, mint világító fáklyákra, a hitük kevesebb volt, mint a mustármag! Hogyan élhet tehát meg a hitből az átlagember?! Mert *„az igaz ember hitből él.”*

Csak a hit erejével tudtok ellenállni a sátáni ösztönzéseknek, mert ezek célja mindig az egyén elvesztése. A *„bűn zsoldja a*

halál”; valaki a bűnnek hódol, az máris a halál zsákmányává tette magát. A hit hatalmas hivatását íme mutatja az, hogy *még az a parányi hit is*, amely csak akkora, mint a mustármag, emberek ezreit és százezreit menti meg a haláltól, és azoktól a bűnöktől, amelyek közvetlenül halált nemzenek.

*

Az emberiség tehát ilyen sűrű, sötét, viharzó, gondolatokkal és érzésekkel telített fluidvilágban él; olyan sűrű ködben, amely elhomályosítja minden egyes ember látását, s így egyik nem ismerheti fel a másiknak lelkében a testvért. Ebben a sűrűségben botorkálnak, ebben a sötétségben ütnek-vágnak maguk körül, és sokszor nem tudják, hogy éppen azt sebzik halálra, aki a lelkükhöz a legközelebb áll.

A magasabb világok lakói, s a magasabb szférák szellemei szánalommal és forró segíteni vágyással szemlélik ezeket a szegény testvéreiket, akik ebben a viharzó áradatban élnek, vergődnek, küzdenek, és valóban nem tudják, hogy mit cselekszenek.

Felülről ez a sötét réteg nem törhető át úgy, hogy ennek hatását meg lehessen semmisíteni, **mert hiszen ezeket az erőket folytonosan gyarapítják azok az alantas szellemek és emberek, akik a lelkükből hasonló érzéseket és gondolatokat termelnek ki.**

Segíteni itt csak úgy lehet, ha azok, akik felette élnek ennek a kárhozatos elemnek, ebbe alámerülnek, hasonlókká teszik magukat azokhoz, akik ebben - hogy úgy mondjam - természet szerint élnek, és tiszta lelkükkel kiteszik magukat a sátáni erőknek, hogy azok rajtuk törjenek meg. Mert hiszen, ahogyan ezek a sátáni erők a hasonlókhöz kapcsolódva fölerősödnek és megnövekednek, úgy a velük ellentétes tiszta erőkkel megütközve felbomlanak, illetőleg átalakulnak.

Évezredek során ezren meg ezren szállnak alá a magasabb világokból, hogy szegényebb testvéreiken segítsenek, ki több, ki kevesebb talentummal. Akik alászállnak, és itt valami olyat

alkotnak, aminek a későbbi emberiség hasznát veszi, ami alkalmas arra, hogy a később következő generációkat közelebb vigye a világossághoz, az igazsághoz, az örömhöz, azok mind ez ellen a sátáni elv ellen küzdve vitték véghez itt a földön a maguk munkáját. Az egyik a szépnak bizonyos formáit alkotta meg, hogy a gyönyörködni kezdő és tudó emberlélek a szíve mélyéig áthatva a szépnak szemlélése nyomán tisztább érzésekre és nemesebb gondolatokra ébredjen. A másik talán a filozófiát alapozta meg az igazságról való nagyobb tudásával és világosságával, amelylyel a világot teremtő és kormányzó hatalmak és erők mibenlétéről elmélkedett, és az ő gondolatait az utódok tovább fűzve, végül egész rendszer nőtt ki, amely alkalmas volt arra, hogy az embert magasabb gondolatokra ösztönözze, hogy tekintetét a földről, az anyagról a mennybe, az Istenhez emelje. A harmadik egyes tudományágakat rögzített meg, amelyek az életet embersegesebbé, jobbá, kényelmesebbé tehették; és így tovább a végtelenségig.

Ezek mind a sátáni elv ellen munkálkodtak, mert hiszen ennek az elvnek a célja az, hogy a szellemeket és az embereket sötétségben tartsa, érzéseikben megrontsa, eldurvítsa és beszenyyezze, örömeiktől megfossza, és előkészítse azokra a hallatlan gyötrelmekre, a melyeket az ő híveinek tart fenn, - és végül a halálra.

Minden szépet, jót és igazat olyanok hoztak ide, akiknek volt fogalmuk a magasabb rendűről; akik azért jöttek ide, hogy feloldják egy-egy parányát annak a kárhozatos sátáni elvnek, amely itt üli diadalát a jó nélkül szűkölködő emberek lelkében. Azt is megfigyelhetitek, hogy mindazok, akik valaha lelki és szellemi értelemben számottevőt adtak a földnek, rendszerint legalulról kezdték, úgyszólván úgy nőttek ki a földből. Nem fent, az irigyeltek, a dicsőítettek, a magas rangúak között születtek, hanem egészen lent kezdték el a maguk életét, csendben munkálkodtak. És halhatatlan eredményeiket részben annak kö-

szönhették, hogy ezzel a szerénységgel, szegénységgel és egyszerűséggel, mint jótékony palásttal takarták be magukat. Hogy a sátán nyilai idő előtt le ne teríthessék őket, hogy úgyszólván észrevétlenül vihessék véghez azt a parányi részletmunkát, a melyet számukra a Gondviselés kegyelemből megengedett.

*

Emlékezzetek csak arra, amit az imént mondtam, hogy szellemek légiói százezer éveken keresztül termelték ki azt a sátáni fluidot, azt az elvet, amely uralkodóvá lett a hitetlen embereken, s amely túlnyomó részben ma is hatalmat gyakorol az emberi lelkek felett. És gondoljátok el, hogy ha az Isten ezeket a sátáni erőket mind az idők végezetéig szabadjára engedi, hová juttathatták volna ezek azokat a lelkeket, akik erre a földre vannak utalva! Kétségtelen, hogy réges-régen a megsemmisülésbe, a bűnben való teljes elpusztulásba.

Ezért gondoskodott az Isten a világ fundamentumának felvettése előtt arról, hogy ennek az óriási sátáni erőtömegnek felbontására, feloldására olyan Valakit küldjön, aki önmagában egyedül egy egész külön világ.

A megváltás ténye nem egészen olyan kicsiny és egyszerű dolog, hogy az három-négy mondattal megmagyarázható lenne, mint azt sokan gondolják, s ahogyan némelyek mondják, hogy „az Úr kiszenvedett értünk a kereszten, s ezzel megváltott minket bűneinktől.”

A megváltás műve nemcsak értem, érted, vagy a harmadikért ment végbe, hanem az egész nagy szellembirodalomért; nemcsak azokért, akik itt élnek a földön és a földkörüli szférákban, hanem azokért is, akik aeonok előtt hullottak ide alá, és akik ma még a porban alusznak; akiknek csak kárhozatos hagyatékuk van itt körülöttem a megromlott fluidokban, amelyet beszívtok a levegővel, amelyet magatokba vesztek az étellel és itallal. Mindezek megváltásáért, felemeléséért jött Ő, az Isten Fia, az egyedül való, aki *maga egyedül egyensúlyban tartja ezt az egész kárhozatnak indult világot.*

Az ő megváltási műve már akkor kezdődött, amikor ez a világ alásüllyedt erre a színvonalra, ahol most van, és az ő megváltási műve akkor fog bevégezni, amikor ez a világ visszatér örömben, boldogságban, kiegyenlítetttségben és üdvösségben a Mindenható Atya kebelébe.

Krisztus Megváltó munkája ott van az őstörténet minden mozzanatában.

Csak azokat említem, amelyekről az írás beszél, mert hiszen messzebb az embernek még a képzelete sem képes követni a múltat. Ő volt az, aki Ábrahámot keresztül az igaz és élő hitet mint a legtáplálóbb gyümölcsöt termő fát ültette el a föld talajába. Ő volt az, aki Mózesen keresztül a törvény szellemét ajándékozta az emberiségnek, hogy mint hatalmas acélrugó visszalökje, és ellensúlyozza a kígyó módjára befészkelődő kárhóztos sátáni hatalmat.

Jób, aki ragyogó példát mutatott az alázatosság és az Istennek való teljes átadottság tekintetében, őt látta, amikor kijelentette, hogy *„tudom, hogy van nekem egy élő Krisztusom”*, amikor az azidőben élő emberiség még csak nem is álmodhatott a Megváltó személyéről.

S amikor eljött az idő teljessége, amikor a törvény szelleme, ez az acélrugó berozsdásodott azoknak kezében, akik azt alkalmazni lettek volna hivatottak, **amikor a sátáni erők megint túlsúlyra látszottak jutni a törvény szellemének ereje felett, eljött Ő maga testben.**

Ő is úgy tett, hogy a legalacsonyabb sorsban, szegénységben és szerénységben, észrevétlenül jelent meg a világban; még csak egy bölcső sem jutott annak, aki az övéi közé jött, akié ez az egész föld, akinek Isten mindeneket a kezébe adott. Úgy jött, mint valaki, aki csak kegyelemből van itt, akit megtérnek maguk közt azok, akik jobban tudnak erőszakosságukkal elhelyezkedni ezen a földön. Ebben a szerénységben meghúzódva, az alázatosság és egyszerűség palástjával betakarva várta az időt, amikor ki kell lépnie a világ elé.

Jövetelét a sátán, e világ szellemi elve, azonnal érezte, és ez az elv volt az, amely Heródesen keresztül már csecsemő korában ki akarta irtani azt a nagy, hatalmas tiszta Lovagot, aki hívatva lesz a kígyó fejét levágni.

Harminc évig élt az ismeretlenségben, egy szerény családi körben. Munkálkodott, szemlélődött, imádkozott. Harminc eszten-deig készült arra a műre, amelynek betetőzését a Golgotha je-lenti.

Amikor a harminc év letelt, és Ő visszavonult a pusztába 40 na-pig böjtölni és imádkozni, hogy előkészítse magát a nagy műre, e világ szellemi elve meg akarta előzni a kihívást, és megkísér-tette Őt. Megkísértette Őt a testen, a lelken és a szellemen ke-resztül. A testen keresztül megkísértette Őt, amikor azt mondta a 40 nap óta éhezőnek azon a riasztó gondolon keresztül, hogy a test elpusztulhat és akkor a nagy mű megoldatlanul marad: „Ha Isten vagy, változtasd át e köveket kenyerekké”. Mire Ő a lelki-ekre utalt: *„Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem Istennek minden igéjével”*. Akkor a lelki téren kísértette meg Őt a világ szellemi elve; felvitte a jeruzsálemi templom tetejére és azt mondta: „Vesd alá magad, mert meg van írva, hogy az angya-loknak parancsolt felőled, hogy a lábadat kőbe ne üssed”. De az Úr látva a kísértőt, értve e világ szellemi elvének gonosz tenden-ciáját, visszautasítja őt, mondván: *„Ne kísértsd a te Uradat, Is-tenedet”*. Akkor a szellemen keresztül szól hozzá. Egy magas hegyről megmutogatva e világ összes birodalmait, a bennük élő népeket, nemzeteket, amelyeket Ő boldogítani jött, mondván: *„mindezeket neked adom, ha leborulva tisztelsz engem”*. Erre az Úr minden magyarázat nélkül elűzte őt magától, mondván: *„Tá-vozz tőlem, sátán”!*

Mindezt már nagyon részletesen megmagyarázták nektek, közre is adtátok. Olvassátok el, hogy megértsetek, *mi e világ szellemi elve, mi az a sátáni elv, amely szól a lelkeken keresztül; szól még a Legnagyobbak, a Legmagasabbnak is, aki valaha lábá-val e föld porát érintette.*

Azután Ő, a nagy magános, az egyedül való, e Tökéletes elindult tövises útján. Ahogy az írás mondja: „*széjjel járt jót téve*”!

A sánták megépültek, a vakok látókká leltek szent kezének érintése nyomán, a bélpoklosok megtisztultak, az éhezők jóllaktak a mennyei csoda által megsokasított kenyérből; a halottakat feltámasztotta, a keseredett szívüeket megvigasztalta, és a szegényeknek az örömhírt hirdette.

Azok, akik őt körülvették, először csak hárman, azután tizenketten, majd hetvenen, azután százával és ezrével, bámulták a csodákat, ettek a kenyérből, hordták a hírt faluról-falura, és terjedt az ő híre szájról-szájra. És lassan-lassan mind többen és többen sereglettek a nagy és hatalmas világító Nap köré, akiből éltek.

Nem értették Őt meg, nem is gondolkoztak felőle, mert a tömeg megelégedett azzal, hogy kaphatott tőle, hogy jóllakhatott, hogy megépülhetett, meggyógyulhatott és azután tovább állt. Egyesek azonban, akiknek a lelkében megmozdult valami, akikben a hála, ez a csodálatos mennyei virág, a szeretetnek ez a legillatosabb megnyilatkozási formája, megnyilatkozott, igyekeztek az ő nyomában maradni, igyekeztek Őt körül venni, igyekeztek az ő szükségleteiről gondoskodni, és lassanként egész rajongó gyűrű vette őt körül.

*

Milyen csodálatos is az ember, testvéreim! Látták, hogy halottak keltek életre az ő parancsa nyomán, látták, hogy a születésétől fogva vak látóvá lett, és láttak ezer csodát, mégis ezeknek, akik mindezt látták és tapasztalták, túlnyomó része elment haza, és elfelejtette a csodákat, és élt tovább vakon, süketen. Egy kis része, akiknek a lelkében tovább vibrál a hatalmas effektus, még egy darabig követte Őt, de csak nagyon kevesen voltak azok, akik hajlandók voltak elhagyni apjukat, anyjukat, házukat, földjeiket és mindazt, ami e világ szerint az övék volt, hogy az övéi lehessenek.

Szálljatok magatokba, és fussatok végig életetek folyamán lelki szemeitekkel, és gondoljatok arra, hogy Isten milyen csodákat

tett veletek is. Mert nem gondolnám, hogy közületek lenne csak egy is, aki az életében ne találna letagadhatatlan, félreérthetetlenül bizonyos csodálatos beavatkozást, amely egy felette álló hatalomról tett bizonyosságot, amikor a lelke mélyéig megrendült, amikor talán azt fogadta, hogy ezt soha többé el nem felejt, és az életét ennek alapján fogja berendezni. Mondom, gondolom, mindegyikötök életében van legalább egyetlen ilyen csoda, de soknak az életében a csodák egész sora, és mégis az átélt csoda emléke lassan elhalványult. Haza mentetek, és továbbra is mindig jobban növekedett a lelketekben az apa, az anya, a gyermek, a ház, a föld, a pénz értéke és fontossága, és eltakarta annak a csodának a képét, amely amikor megtörtént, azt hittétek, és azt fogadtátok, hogy „soha többé, mindörökké.”

Nos tehát, a nagy Megváltó körül sereglett legbelső gyűrű, vagyis azok, akiknek lelkében nem halványultak el a csodák emlékei, annál kevésbé, mert a csodák folyton-folyvást megismétlődtek, kijelentették, hogy Őt soha többé el nem hagyják: „*Uram, kihez mennénk, örökélet beszéde van Tenálad!*”.

Akkor eljött a verőfényes virágvasárnap, amikor ezek a rajongók, ezek az Őt csodálatlansággal körülvéők virággal, pálmaággal fogadták Dávid fiát: „*Áldott, aki jött az Úrnak nevében! Hozsánna Dávid fiának!*”. Még ezek is, akik ilyen szorosán köréje sorakoztak, akik az Isten-embert látták, rajongásukban bizonyos mértékig, - némelyek pedig nagymértékben - mint emberek vélekedtek róla. Társadalmi és politikai ambíciókat vegyítettek bele az Istenembernek szóló hódolatba, akiről úgy vélekedtek, hogy ez a hatalmas mennyei küldött képes lesz eltörölni a római birodalmat, összetörni a római igát, hogy Juda népe ismét hatalmassá legyen, mint volt Dávid és Salamon idejében.

Az Úr, aki olvas a szívekben, az ő szíveikben is olvasta ezeket a gondolatokat. Nem győzlek titeket figyelmeztetni, hogy előtte a ti szívetek is nyitott könyv. Ő a menny királya elfogadta az ünnepeletést, amelyet a sátán, a világ szellemi elve, mint utolsó, az áldozatra ítéltnek kijáró díszet, megengedett, de Ő már az

örömrivalgás, a hozsannák és a halleluják mögött is hallotta a felbőszült zsidók „feszítsd meg” kiáltásait, és a keresztfába a szegek beverésének tompa zuhogását. Ő a nagy áldozatra már akkor el volt készülve.

Lement a nap, leszállt az éj; az ünnepeltetésnek vége lőn; a nép eloszlott, és a sötétség fejedelme lassan szorosra vonta a hurkot. Az áruló elment alkudozni, és azok, akik abban az időben a sátáni erők médiumai voltak, megvásárolták a Barányt harminc ezüstpénzen.

Csak pár nap még, és kitört a vihar. Az ellenszegülő szellemi elv, a sátáni erőkkal túlfűtött atmoszféra viharzott; és ahogy a nyári napon a vihar váratlanul meglepi a tájat, s a fák ágai sóhajtozva hajladoznak, a madarak riadtan bújnak el védett helyükre, úgy tűnt el a nagy áldozat körül csoportosult kicsiny sereg, mint akiket a vihar szele szórt szét.

S amikor a nemes törekvésű, de erkölcsi bátorság híján szűkölködő nagy pogány harmadszor is meg akarta Őt menteni, azt mondván, „én nem találok semmi bűnt ebben az emberben”: **nem volt egyetlenegy sem** azok közül, akiknek szemevilágát visszaadta, akiknek bénaságát meggyógyította, akiket a bélpoklosságtól megtisztított, akiket a halálból feltámasztott, vagy azok közül az ezrek közül, akik a csodával megsokasított kenyerekből ettek, **aki azt merte volna mondani, hogy „igen, nincs benne bűn, mert Ő a megtestesült igazság és szeretet”**. Nem volt egyetlenegy sem, mert a halál árnyéka mint óriási sötét madár betakarta az eget, és csak a sátáni elv szószólói, a föld légkörét átító gonosz tendenciának médiumai nyitották meg szájukat a kárhozatos „feszítsd meg!” kiáltására, és arra a szörnyű átokra, amelyet magukra mondtak, „vére mirajtunk és a mi fiainkon.” Csak egyetlenegy volt, akit Ő sziklának nevezett, aki legalább távolról követni merte Őt. Csak ez az egyetlenegy volt, aki a főpap udvarán ott kuporgott a szolgák közt, félve és rettegve érte és ... önmagáért.

Azután... „elvégeztetett”.

A sötétség elterjeszkedett a földön. Úgy látszott, hogy a sátáni elv győzött. A sátáni elv, az örökös ellenkező, a hazugság atyja, amely embergyilkoló volt kezdettől fogva, úgy látszott, hogy győzött. De azután harmadnapra, a ragyogó húsvét reggelén, aki őt legjobban szerette, meggyőződött róla, hogy Ő él, a Krisztus él! A sátáni erők kitomboltak, megsemmisítették azt az emberalakot, amelyben a menny Királya hasonlónak tette magát hozzá, és Ő, az Úr, az Igazság, a Tisztaság, a Szeretet megdicsőülten emelkedett ki a koporsóból, amelyből új világosság, új erő áradt a világra, a megváltásnak az az ereje, amely azelőtt egészen ismeretlen fogalom volt, az, hogy *a rosszat jóval kell viszoznani*.

Hihetetlen gondolat és elképzelhetetlen parancs volt az, hogy *„ha valaki megüti az egyik orcádat, fordítsd oda a másikat is”, „ha valaki a te felső ruhádat kéri tőled, add oda az alsót is”, „ha valaki egy mérföldre kényszerít, kísérd el őt kettőre”*. Azelőtt a törvény szelleme azt mondta: *„fogat fogért, szemet szemért”*; ha valaki megütött, üsd vissza, ha valaki elvesz tőled valamit, pereld vissza, és vedd vissza kamatjával. Tehát az örök harc és bosszúállás igazsága uralta addig a lelkeket.

Ebből a nyitott koporsóból, amelyből az Isten Fia felemelkedett, **új igazság áradt ki a világra, amely egyetlen igazság és egyetlen lehetőség a sátáni elv megsemmisítésére: „ne állj ellene a gonosznak gonosszal, hanem a gonosz helyébe tégy jót”**. Az ő puhasága, lágyasága, szelídsége, alázatossága az a semmivel fel nem mérhető mennyei és isteni erő, amelyet Ő hozott ebbe a sátáni elvvel telített világba, amely isteni erőn ez a sátáni elv megütköztén, megsemmisül, eltompul, erejét veszti, mint ahogy az ő ittléte ennek a sátáni erőnek óriási mennyiségét megsemmisítette, erejétől megfosztotta, a jónak szolgálata alá rendelte.

Valóban megszabadított minket és e földet annak a tehertételnek óriási mennyiségétől. És *mindazok, akik nemcsak elméletben, de az élet gyakorlati leélésében is megtanulják és megmutatják azt,*

hogy megértették Őt, és nem visszavágással, nem bosszúval, nem az igazságuk hangoztatásával, és nem erőszakkal lépnek fel a gonosz ellen, hanem ahogy ő tette: őérette, az őiránta való szeretetből alázatossággal, szelídséggel, engedékenységgel és békülékenységgel: azok mind az övéi. Azokra Ő számot tart, azok neki segítőtársai, azok a megváltásnak apró, kicsiny napszámossai, akik azt a mennyei jutalmat veszik, amelyet Krisztus adhat. Ellenben azok, akik visszatörölnak, akik elégtételt vesznek, akik nem engedik a maguk igazát: jóllehet a világ igazsága szerint érvényesülhetnek, de azt a jutalmat, azt a koronát, amelyet Ő tart fenn az övéi számára, soha nem nyerhetik el, csupán akkor, ha megfordulnak, és úgy cselekednek, ahogy Ő cselekedett.

*

Kedves embertestvéreim! Képzeljétek el magatoknak egy embert, aki gonosz, elvetemült; mindig csak a rossz, az önzés, az erőszak jegyében cselekszik és él. Most gondoljátok el, hogy mellette él valaki, aki szelíd, aki alázatos, aki tűr, aki a könnyeit befelé sírja el. Azután képzeljétek el, - hiszen ilyenek az életben is előfordulnak, - hogy ez, aki szenved, egyszerre csak meghal, itt hagyja e világot. És akkor az a valaki, aki olyan soknak tartotta magát, aki maga körül a többi embert csak staffázsnak tekintette, mert mindent úgy tekintett, mint az ő életének a járulékát, az az ember, mint akit főbe ütöttek, megszedül, nem találja helyét a világban; ettől a főbe ütéstől leroskad, térdre esik, és imádkozni kezd... Megfordul, az életét egészen másképp rendezi be. Attól fogva igaz emberré lesz, túri a bántalmakat, jót tesz, ahol csak lehet, háttérbe vonul, hogy mások előre juthassanak stb. S mindezt azért, mert az az egy valaki nem tud elmúlni a lelkéből; az a példa, amelyet az az egy valaki mutatott neki, némaságával hatékonyabb volt előtte minden néven nevezendő hatalmas demonstrációnál.

Ilyen példát láthattok az életben. Ilyen példához hasonlítom e földet az ő gonosz sátáni elvével telítetten, és mellette az Úr Jé-

zúst az ő isteni természetével. Ez a gonosz, sátáni elvekkel telített világ, amikor mellőle elmúlt a Vőlegény, amikor kiszenvedett a Bárány, akit ő gyötört meg, ő kínozta meg, ő áldozott meg a maga bűnének és erőszakosságának oltárán: ez a világ, amikor látta, mit tett, a látványtól megszédült, leroskadott, letérdelt.

Addig ismeretlen dolog volt az, hogy valaki térdelve imádkozzék, de ma letérdel a világ, mert ennek a világnak lelkiismeretét terheli, nyomja az Igaznak vére, amelyre azt mondta e sátáni elv szószólóinak tömege, hogy „*vére mirajtunk és a mi fiainkon!*” Ez a vér az, amely a felébredő lelkeket arra kényszeríti, hogy hozzá könyörögjenek, hogy beléje kapaszkodjanak, hogy leboruljanak az ő nagysága előtt, aki addig, míg itt a földön volt, olyan volt, mint a legkisebbek közül egy. Azóta változott meg a világ képe.

Ti azt hiszitek, mert úgy látszik, hogy mint a régi időkben, most is a gonoszság tombol a földön. Elfelejtitek, hogy az ő mennybemenetele óta a szellemeknek egész légiói tértek meg a nyugalomba, szellemek egész légiói üdvözültek - hogy a ti szavaikkal éljek - az ő véréből, amelyből ittak.

Akik ma itt vannak, azok két táborra képeznek. Az egyik tábor mint ennek az ellentétes és sátáni elvnek a *reprezentánsa utoljára tombolja ki magát*, hogy elveszítse azt a gonosz hatóerőt, azután alámerüljön az örökkévalóságig tartó álomba, amelyből majd mint új ember ébred fel.

A másik tábor pedig azokból áll, akik azért jöttek ide, hogy segítsenek amazokon, vagy pedig önmagukon még egy utolsó erőfeszítéssel. Ezek enni kívánnak az ő testéből, és inni kívánnak az ő véréből, vagyis megelégtetni kívánják éhező és szomszédhozó lelküket, hogy eljuthassanak oda, ahol Ő várja őket. Az idő közel van, és a várakozás csak addig tart, míg betelik azoknak a száma, akik a mennyei oltár alatt fehér ruhába öltözötten várnak, akik „jöttek a nagy nyomorúságokból” és kérdik: „*Uram, meddig tűröd még a gonoszságokat a földön?*”.

Azok ott várnak titeket is testvéreim, akik az ő testéből és véréből táplálkozván megfehéřítitek a ruhátokat, hogy bejuthassatok azok közé, akik ott az oltár alatt várakoznak, hogy ti is polgárává lehessetek majd az új földnek, amelynek Ő ragyogó, szent és imádott Királya lesz.

Készüljétek az ő testének és vérének befogadására, nem mint testi emberek, hanem mint szellemek, mint az üdvösségnek várományosai, mint olyanok, akikre Ő számot tart, és mint olyanok, akik érte mindenre képesek. Az ő áldása és irgalma vezessen titeket azon az úton, amelyen ezt a ragyogó célt elérhettek!

Az örökélet útja. ()**

1938. május 30. (Évzárás előtt.)

Az iskolákban évzárás előtt szokásos az addig ismertetett anyagot még egyszer átismételni, hogy amit a tanulók fogytékosan fogtak fel, vagy amit idő haladtával elfelejtettek, kiegészítsék és felfrissítsék, hogy lehetőleg semmi hézag se maradjon abban az anyagban, amelyet elsajátítottak.

Most a kapuzáráshoz közel én is ezt az általános szokást fogom követni. Ahogy végig szemlélem a lelketeket, én is azt látom, hogy abból az anyagból, amelyet ebben a munkaturnusban előadtam, egyes részek élénkebben élnek a lelketekben, mintegy bele vannak vésve, mások viszont homályosan; és vannak egyes részletek, amelyek egészen kitörlődtek, mert talán nem hagytak olyan mély nyomot, vagy nem voltak előttetek eléggé rokonszenvesek.

Ezért - nagyon vázlatosan - még egyszer végig vezetlek benneteket azokon az eszméken és igazságokon, amelyeket hallottatok, és egyes részeknél, amelyekre nagyobb szüksége van a lelketeknek, meg-megálllok, kiegészítem, és jobban megvilágítom azt.

Istennel kezdem, mindenek teremtő Atyjával, akié mind az egész teremtettség, s mi is teremtményei vagyunk, gyenge,

gyarló szellemek. Isten teremtette a szellemet; és mivel a szellem Istenből való parány, ha parányi mértékben is, de részese mindazoknak a tulajdonságoknak, amelyek az Atyában tökéletesen és végtelenül vannak meg.

Így a szellem is, mint az Atya, folyton-folyvást teremt; szünet nélkül sugároznak ki belőle erők, gondolatok, érzések, vibrációk - és a megteremtett szellem, aki a maga tisztaságában él, mindabban, amit magából kibocsát, örömét leli, mert látja, hogy mindaz szép, tiszta, jó, igaz.

Amit a szellem kibocsát magából, az mind az ő tulajdona marad, tehát minél jobban sokasodnak körülötte az ő produktumai, annál hatalmasabb, annál több felett rendelkezik, annál többre képes, s annál több az öröme, annál nagyobb a boldogsága.

Ti is, amikor valami munkán dolgoztok, és azt bevégezve látjátok, hogy az jó, örömet éreztek felette. Ha ehhez még az is hozzájárul, hogy azt, amit alkottatok, magatoknak alkottátok, akkor ez az öröm kettős: a jól végzett munka öröme és a gazdagodás öröme.

Ha pedig az alkotás még itt, ebben a mélyen lesüllyedt létformában is örömet keltő a lélek számára, milyen hasonlíthatatlan nagyobb, tisztább, intenzívebb örömet és boldogságot jelent a bűntelen szellem számára az, amit megalkot, ami belőle megállás nélkül folyik, ami mind az övé, amiben önmagát szemléli, amiben önmagát folyton hatalmasabbnak, gazdagabbnak, erősebbnek, még többre képesnek látja!

Ez a szakadatlan gazdagodás, erősödés, növekedés volt az, ami a teremtettség egy részénél az elhomályosodást okozta.

Ez okozta azt, hogy önmagát olyan nagynak látta, hogy nem látta meg a saját nagyságától az egyetlen Nagyságot, az Abszolútot, akiből minden, tehát ő maga is származott. Végeredményben tehát az is, amit ő, a teremtett szellem hozott létre, - mert hiszen mindazt abból merítette, abból termelte ki, amit ő maga is az Atyától kapott.

Az elhomályosodás következményeképp a szellem nívóban süllyedt. Bár amikor ezekről az eszmékről beszélünk, a tér-idő-anyag fogalmát ki kellene zárunk, mint nem létezőket. De mivel a tárgyi világban, a tér-idő-anyag világában mozgunk, tehát hogy érthetővé tegyem a gondolatot, a tér-idő-anyag világból vett analógiákkal kell megvilágítanom tanításaimat, hogy ezekhez az analógiákhoz az emlékezet útján bármikor visszatérve, mindent felújíthatatok a lelketek tükre előtt.

Képzeljétek el tehát a bukást, mint felülről való folytonos alászállást. Az első meghomályosodás folytán a szellem arról a síkról, amelyben tiszta korában élt, alászüllyed, s *minden, amit ott fenn létesített, ott marad azon a magasabb létszinten.*

A szellem teremtőképessége ezzel a süllyedéssel nem szűnt meg, csak csökkent, tovább homályosodott az az őserő, az az őstulajdonság, amely őt teremtőképessé tette. Azok az erők, amelyek belőle kisugároznak, már nem olyan ragyogók, nem olyan intenzívek, nem olyan örömet keltők, mint azelőtt. Az alkotások a szellemben már nem keltenek akkora örömet, mert hiszen azok többé nem olyan tökéletesek. Ez pedig még nagyobb meghomályosodást eredményez, újabb árnyékot vet, és az ismét egy szinttel lejjebb süllyeszti a szellemet, s ismét az elhagyott felsőbb szinten maradnak azok a produktumai, amelyeket ott alkotott.

Így folytatódik tovább ez a bukásnak nevezett folyamat, mert hiszen a bukás nem máról-holnapra következik be, hanem idővel nem mérhető örökkévalóságokon keresztül folytatódik.

Tehát minél mélyebbre száll a szellem, annál gyarlóbbak az alkotásai, s annál durvábbak azok az erők, amelyeket magából kibocsát, annál kevesebb örömet tartalmaznak, és azok a hatások, amelyeket mint eredményeket létrehoz, annál jobban közelednek a szomorúsághoz, a bánathoz, a fájdalomhoz. **Minden egyes alászállással elveszti a szellem azt, ami az előző szinten az övé volt, ami felett ott még rendelkezett.** (Jóllehet az ő örökkévaló életében nem szűnnek meg ezek az övéi lenni, csak ő válik meg

tőlük, ő veszíti el a tudatát annak, hogy valaha milyen óriási gazdagság, dicsőség, hatalom volt a tulajdona.)

Így száll alá a szellem a bukásba egészen addig, amikor már csaknem egészen tehetetlen, amikor már testbe kell öltözködnie. A testet öltött szellem állapota hasonló annak az állapotához, aki őseitől nagy vagyont örökölt, azonban azt a nagy előnyt, azt a nagy gazdagságot, azt a nagy tekintélyt, amelyet családja és hozzá tartozói helyzetüknél fogva élveznek az emberi társadalomban, eljátszotta, mert könnyelmű életet élt, dorbézolt, két kézzel szórta a pénzt. Míg végül a család józanabb, okosabb, gondosabb tagjai arra határozták el magukat, hogy ezt a könnyelmű, és nemcsak a vagyonukat, de a becsületüket és tekintélyüket is hova-tovább eljátszó ifjút **gondnokság alá helyezték. Megállapítják róla, hogy tetteiben nem beszámítható, s olyan körülmények közé juttatják, ahol többé nem rendelkezhetik azok felett a javak felett, amelyek felett addig, szabad állapotában rendelkezett.** Gondoskodnak ugyan a szükségleteiről: táplálásáról, ruházatáról, lakásáról, de a pazarlás lehetőségeit elzárják tőle.

Ilyen a test rabságába jutott szellem állapota is. Végtelen gazdagságnak, egész birodalomnak volt az ura, de helytelen, bűnös, tisztátalan étellel eltékozolta jogait, és a nála bölcsebb, tisztább, törvényesebb testvérei, rokonai ebbe a gyámolt és gondnokolt állapotba juttatják, hogy ne tékozzolhasson tovább, legalábbis ne pazarolhassa két kézzel azokat az értékeket, amelyeket a menygyei gazdagságból örökölt.

Akik gyámság és gondnokság alá kerülnek, azok közül egyeseket a szabályos életmód, a fegyelem, a rend, amelyre őket kényszerítik, jobb belátásra bír, s ezek észre térnek. A hosszabb ideig tartó fegyelmezett élet, a függés megszokása józanabbakká teszi őket, és amikor már huzamosabb ideig tanújelét adják annak, hogy meggyógyultak a könnyelműségből, a léhaságból, lassan, fokozatosan visszaadják nekik azokat a jogokat, amelyek őket

születésüknél fogva megillették. Az ilyen észre tért és megkomolyodott ember azután a társadalomnak ismét hasznos, tevékeny, értékes tagjává lehet, ha a vagyont, a tekintélyt, az előnyöket, amelyeket neki végzete juttatott, helyesen, törvényesen, józan és okos ember megítéléséhez méltón, becsületesen használja és forgatja.

A szellemek közt is vannak, akiket a testi élet nélkülözései, a törvény szigora, az egyszerűség, a kevéssel való megelégedés kényszere lassan-lassan megszoktat arra, hogy a törvény által kijelölt korlátok közt mozogjanak, hogy másoknak engedelmeskedjenek, hogy a kevéssel is beérjék, és amijük van, azt gyümölcsöztetni törekedjenek. Megtérnek, megvilágosodnak, a rájuk bízott egy talentumból lassan-lassan két talentumot csinálnak, vagyis fokozatosan visszanyerik mindazokat az erőket, amelyeket lefelé szálltukban elhagytak maguk mögött - mivel azok hozzá, mint teremtetőjükhöz odacsatlakoznak. S így folyton gazdagabbakká, erősebbekké, okosabbakká és bölcsőbbekké lesznek, és visszatérnek oda, ahonnan elindultak, tapasztalatokban is meggazdagodva, mint a Mennynek hasznos polgárai.

Vannak azonban olyanok is, akik a gyámság és a gondnokság alatt sem tudnak rossz természetüknek parancsolni; vannak, akik a gyámság és a gondnokság alatt elkeseredetten gyűlölni kezdik az egész társadalmat, s gyűlöletükben akinek csak lehet, ártanak, de önmaguknak ártanak a legtöbbet.

Így vannak a lefelé szálló szellemek közt is olyanok, akik az emberi testben élve, ebben a szűk börtönben nem szállnak magukba, nem tanulnak meg engedelmeskedni, hanem még jobban lázadoznak, mivel elvesztett hatalmukból csak a nagyság öntudata maradt meg. Ami mint gőg, mint mindenben való túlemelkedés mozgatja őket. A bilincseket, amelyeket rájuk rakkott a természettörvény, vad erőszakkal rázzák és feszegetik, nem tudván, hogy azok soha össze nem zúzhatók és szét nem törhetők, mert minél jobban erőlködik a rab, a bilincs annál mélyebben vág a húsába, és a rabsága annál gyötrelmesebb lesz.

Az ilyen szellemek megromlott természete azonban immár nem ismer határt; még lejjebb süllyednek, míg a testöltés törvényéből is kiesnek.

Teremtőerejük most is megvan a maguk színvonalához és természetéhez mérten, de azok az erők, amelyeket magukból kibocsátanak, most már kárhuzatosak, sátániak, és a pokol leheletét hordozzák magukkal.

Még tovább süllyednek, s mind szűkebb és szűkebb körre szorúlnak, míg végre **a vegetatív életen keresztül alámerülnek az inert anyagba, és ott mint holt, öntudatuktól megfosztott szellemek az anyag sírjában dermedten fekszenek.**

Egyetlen szellem útját néztük végig, amint felülről lefelé száll, a Mennytől a kárhuzatig. **Ezt az utat egész szellemrajok tették meg, szellemek milliói és milliárdjai.**

Ezeknek a szellemeknek minden egyes egyede a lelkéből, az énjéből életének minden pillanatában sugározta ki azokat a gondolatokat, érzéseket és erőket, amelyek a hasonlóság törvénye szerint összekapcsolódva szférákat, világokat, rendszereket alkotnak. Ezek a fluidok hatalmas réteggént veszik körül azt a planétát, azt a bolygót, amelyben egészen a kárhuzatig alsüllyedt szellemek, mint koporsóban alusszák hosszú álmukat.

Ezek a fluidok, amelyek a földet és a többi égitesteket is körülveszik, az abban a világtestben holtan szunnyadó szellemek örökségei, amelyek létrehozóik feltámadására várnak.

Ezt az örökséget az utánuk következő szellemrajok használják, sőt szaporítják a saját erőikkel. Így rétegeződnek a szférák folyton-folyvást, magasabbról-alacsonyabbra, míg végül beburkolják azt a közös nagy koporsót, amelyben a szférák alkotói pihennek. Az utánuk következő szellemrajok képességeik, akaratuk és energiájuk szerint működnek tovább ezekben az erőrétegekben, és milliós tömegekben alkotnak egy-egy korszellemet, és a korszellemmel együtt süllyednek alá, vagy emelkednek fel.

Azt mondja az írás: „*Az Úrnak Lelke lebeg a vizek felett*”. Az Úrnak Lelke, a Szentlélek, mint a legtisztább, legáthatóbb, legmagasabb rendű erő át- meg áthatja az összes szférákat, az összes fluidokat és világtesteket. **Ha a Szentlélek ereje nem járná át az anyagi világokat, akkor a sok-sok milliárd szellemnek törvénytelen produktumai olyan chaoszt alkotnának, amelyben egyszerűen lehetetlenné lenne az élet.**

Álljunk meg e felett a nagy koporsó felett, amelyben a szellemek milliárdjai nyugodnak, s vizsgáljuk meg ennek életét. A lefelé hulló erők mindig sűrűbbek, vastagabbak, durvábbak, ellentéte-
sebbek lettek, úgyannyira, hogy maga az anyag, mint az erőnek legvégső megjelenési formája holtnak látszik. Pedig nem holt, csak az ember élete rövid ahhoz, hogy ennek mozgását, illetőleg életét konstatálni képes lehessen. Az évek milliói alatt azonban a holt anyag mozgásokat végez, mert Isten Lelke áthatja azt is, és mozgásra, magasabb rendű élet felvételére kényszeríti. És pedig azért, mert ebben az anyagban az Atya legnagyobb kincse, az ő szelleméből kipattant szellemszikra: az ő gyermeke nyugszik, s ezt még a kőzetnek is ki kell bocsátania magából.

Évek milliói múlnak, és a holt anyag lassan-lassan életet vesz föl, s helyet ad egy magasabb rendű életformának: *a növényi életnek*, és ő maga is élővé válik azáltal, hogy a növényi élet a gyökereivel belebocsátkozik, és felszívja magába.

A holt szellem pedig ott van mindezek mögött, és Várja a feltámadását.

A növényi élet kibontakozása fokról-fokra fölemésztí a holt anyagot, és lépcsőfokul szolgál egy még magasabb rendű életformának: *az állati életnek*. Az állati élet már gazdag megnyilvánulásokban, mozog, érez, gondolkozik.

Miből lett mindez? A holt szellem erőiből, fluidjaiból. A holt szellem pedig ezek mögött is mindenütt ott van, feltámadására várva.

Aeonok és aeonok múlnak el, örökkévalóságok peregnek alá a végtelenség tengerébe, míg végül Isten Lelke az ő leghatalmasabb szolgája: **a Természettörvény által megalkotja a halálból ébredő szellemi szikra számára az első lakóhelyet: az emberi testet.**

Az imént, lefelé való haladásunkban talákoztunk már ezzel az emberi testtel; most, a felemelkedés útján álljunk meg mellette egy rövidke időre, és vegyük jobban szemügyre a természetnek ezt a csodás alkotásait.

A mély álom kábulatából fölébredt isteni szikra kitörli szeméből az álmot, és bámulva néz körül. Nem tudja, hol van; a múlt dicsősége és nagysága, hallatlan erőfeszítései és szenvedései, az életek és halálok sorozata, mind-mind elmúlt dolgok, amelyek teljesen kitörlődtek tompult tudatából. Csak áll, és vár.

Az Úr Lelke azután kézen fogva vezeti ezt az új csodákra született szellemszikkát felfelé. Gondviselő kegyelmében megalkotta számára a test hajlékát, és amíg ez a hajlék elkészült, a kifejlődés hosszú-hosszú útján minden állomásnak emlékét: a mindenség minden elemét belehelyezte. Az emberi testben vannak a közetekhez hasonló *szilárd részek*, mint a csontok, és az ásványi anyagok, mint pl. a vas. Vannak benne *növényi életre* emlékeztető részek, mint a hajzat; az egész emberi test *az állatvilág* vegetatív életét tükrözi vissza. Az *éter* test azt a legelső állomást mutatja, amely felé a felébredt szellem lépteinek irányulniuk kell. Magasabb rendű testei: az *asztrál*- és a *mentál*test azoknak a magasabb rendű világoknak és szféráknak vetületei, amelyekben az ő hátrahagyott királyi vagyona vár rá; a test legmagasabb részén, az agyban székel az Istenből való szikra: *a szellem*.

Íme a test, ez a csodálatos produktum, a legsalsóbb rendű holt anyagtól kezdve a legmagasabb rendű valóságig a Minden-ség összes tényezőit tartalmazza.

Miután pedig minden létezőből tartalmaz magában, mindezen keresztül kapcsolatban van az összes erőrétegekkel,

és azokban az erőrétegekben élő összes szellemekkel; kapcsolatban van az alsóbb rendű élet összes egyedeivel, tehát kapcsolatban van az egész világmindenséggel.

Ez a tény magában véve is arra mutat, hogy ha bármit cselekednék is, és ha mégolyan képességek felett rendelkeznek is, amilyenek felett nem rendelkezik, soha-örökké ki nem szakíthatja magát ebből a közösségből, mert ezt Isten alkotta meg így.

Ebben a közösségben minden egyes egyénnek, minden élőnek, sőt minden egyes paráynak legfőbb parancsa és törvénye ez: „*Egy mindenkiért, és mindenki egyért*”.

*

Sok mindenféle konzekvencia folyik ennek az igazságnak megállapításából.

Én csak gondolatokat akarok ébreszteni bennetek; ti következtessetek tovább. Ha mentális és asztrális képességeitekkel bekapcsolódtok azokba az eszmékbe és igazságokba, amelyeket tőlünk vesztek át, akkor azok megrögződnek a lelketekben, kitörölhetetlen nyomokat hagynak ott, amelyek arra serkentenek benneteket, hogy a hallottak felett napirendre ne térjeteek. Lássuk tehát a konzekvenciákat.

Megállapítottuk, hogy az ember a maga lelki és testi berendezettségében elválaszthatatlanul össze van kötve mindazokkal az erőrétegekkel, amelyek ezt a világot át-meg átjárják, amely erőrétegeket maga az ember is segített létrehozni leszállása közben. Csakhogy ezek az erők nem üres mechanikai erők, hanem magukban hordják azokat az eszméket, gondolatokat, érzéseket és vágyakat, amelyek a szellemeket akkor fűtötték, amikor ezeket az erőket kibocsátották magukból. *Ezek az erőáramok pedig folytonos kapcsolatban lévén az emberlélekkel, mikor ezek rajta keresztüláramlanak, akkor gondolatokat és érzéseket korbácsolnak fel, vagy nyomnak el benne;* egyszer fölemelik mennyei magasságokig, máskor lesújtják pokoli mélységekbe; a szellemi szikra pedig olyan ebben az áradatban, mint pehely a tomboló vihar közepette, mint egy fővényszem a zúgó tengerárban. **Ha**

az Úr Lelke nem lebegne felette, ha a Szentlélek nem vezetné kézen, soha-örökké egyetlen lépést sem tehetne előre, hanem vissza kellene hanyatlania abba a sírba, amelyből éppen kiemelkedett.

Ezért van, hogy az ember ma könnyek közt imádja Istenét, és csordultig van a szíve hálával az Isten, jóságáért, és át szeretné magát adni egészen Istennek; holnap pedig egy sötét szobában szennyos bűnöknek áldoz. Ma a hazájáért, vagy a családjáért odaadja az életét, ha kell; holnap talán a leghitványabb árulója lesz a legszentebb eszméknek. Ma angyalnak nevezi szerelme tárgyát, és valóban az életét teszi kockára, ha arról van szó, hogy őt megvédelmezze, holnap ő gyilkolja meg, mert a szívében egy vad szenvedély, talán a féltékenység démona ébredt fel. Ma a saját testéről adja oda a szűkölködőnek a ruhát, és holnap kiveszi a falatot a másik ember szájából, mert éppen olyan érzések uralják. Ugyanaz az ember ma csillog az emberek előtt szellemességgel, bölcsességével; holnap a legegyszerűbb dolog előtt úgy áll, mint egy tudatlan gyermek.

Sőt amikor már az ember a test hajlékában sokat munkálkodott, amikor már bizonyos mennyiségű világosságra is szert tett, amikor már valami halvány sejtelve van arról, hogy ki ő, és merre van az út, amelyen haladnia kell, még akkor is úgy van, hogy az egyik oldala ragyogó és világos, a másik oldala sötét és szegényletes.

A ti történelmekben vannak nem mindennapi egyéniségek. Neveket nem nevezek meg, csak az eszközm lelkéből olvasom le a fényképeiket. Az egyik csodálatos művészettel magasrendű zenét adott a földnek, amelyhez hasonlítható alig van más. Magas világokból, azoknak öröméből, verőfényéből, üdítő tisztaságából hozta le a zene harmóniáját, és ajándékozta meg vele az embereket. Ő maga pedig lobbanékony, fékezhetetlen, akár ölésre kész temperamentumú és természetű egyéniség volt.

A másik színekben és formákban alkotott az emberi társadalom számára olyat, amire sok századév távlatán keresztül is bámulva tekint a ma embere, de ő maga gögös kalandor volt.

A harmadik igazi krisztusi érzelmeket tudott megrögzíteni a toll művészetével, s megdobogtatta az emberek szívét, amellet házi zsarnok, könyörtelen, szívtelen, rideg ember tudott lenni.

Ismét másik, nagy művésznek nevezett egyéniség jószívű, aki mindenkin segített a végsőkig, és amellet feslett életet élt. **Az utókor nagyon okosan, nagyon helyesen és bölcsen nem emlékezik meg az árnyékoldalról, de megemlékezik a ragyogásról, amelyet az ilyen lelkek a földre hoztak.**

Mert hiszen ezek a szellemek fejlettek voltak, ezek a szellemek már azt a testi burkot, azt a testi hajlékot, amelybe őket Isten - a halál álmából előszólítván - elhelyezte, átfinomították annyira, hogy a magasabb rendű világok csillogását, ragyogását, szépségét, igazságát és örömét át tudták venni, és át tudták adni annak a világnak, amely szürke, hétköznapi emberekből áll, hogy azok is gazdagítsák vele a lelküket.

A hálás utókor - ahogy mondani szokták - nagyon jól cselekszik, amikor nem vesz tudomást azokról a gyarlóságokról, amelyek az alsóbb rendű erőrétegek hatásaiként kiütköztek ezeken a fejlettebb egyéniségeken, hanem örül annak a magasztosnak, annak a szépnek, annak az igazi értéknek, amelyet azok neki lehoztak.

Ti magatok is így vagytok egytől-egyig, embertestvéreim. Mindegyikötök lelkében vannak ragyogó felületek. Az egyik lelkében az egyik felület, a másik lelkében a másik felület ver vissza igazságokat, fényeket; a többi rész pedig homályos, sötét, sőt egy rész egészen az alsóbb rendű világ erőinek hatása alatt áll.

Embertestvéreim, azt mondom nektek, ti tegyetek úgy már a jelenben is, mint az úgynevezett hálás utókor a múlt embereivel: *lássátok egymásban csak azt, ami ragyog, ami szép, ami jó, ami igaz, ami boldogító.*

*Nem azért, hogy azt neki szemébe mondjátok, mert a hízélgés nagyon közönséges és nagyon alsórendű cselekedet, hanem azért, hogy szerethessétek őt; azért, hogy azon a nyitott résen keresztül a ti szeretetetek behatolhasson az ő lelkébe. És ne vegyétek rajta észre azt, ami sötét, vagy árnyékos. Tudja ő azt, hiszen azért jár ebbe az iskolába; tudja, és szenved alatta. Mert ne gondoljátok, hogy az igazmondás abban áll, hogy valakinek a fekélyes testrészeről lerántsátok a ruhát, ami azt eltakarja a többiek szeme elől. Ez nem igazság, ez durvaság, ez kíméletlenség. Az igazságos ember azzal mutatja meg, hogy szereti az igazságot, hogy helyt mer állni az igazság mellett akkor is, amikor az kockázattal jár. Az igazságos ember nem átallja bevallani a maga fogyatékoságát, de nem pellengérezzi ki a másik fogyatékoságát; **az igazságszerető ember nem tolja fel magát bírónak a hozzá hasonló gyenge lélekkel szemben, mert arra gondol, hogy neki talán még sokkal nagyobb oka van egy és más dolog miatt szégyenkeznie, mint annak, akit éppen megróni akar.***

Aki ilyen iskolába jár, az tudja, hogy az ő lelkén hol vannak foltok, fekélyek, hol van rajta javítanivaló: és ha valaki azokat a fekélyeket, azokat a sebeket piszkálgatja, csak fájdalmat okoz, és késlelteti a gyógyulást, mert a sebeket békében kell hagyni, s azok ápolását és gondozását rá kell bízni arra magára, aki azok miatt szenved.

Ezzel kapcsolatban csak mellékesen jegyzek meg egy nagyon rút emberi szokást. Ha ketten-hárman együtt vannak, jólesik nekik, hogy egy jelen nem lévőt becsméreljenek. Szomorú dolog, hogy az ember az emberen, még ha szellemhívő is, csak a kivetnivalót, a fogyatékoságot, a beteg oldalt látja.

Szokjatok le erről, testvéreim, mert ez szégyenletes dolog, mert ez a bűn ölni képes. *Aki így cselekszik, az arról tesz bizonyosságot, hogy az ő lelkében a világosság még nincs otthon, az még nem tulajdona, nem sajátja, mert különben a másik lelken is a világosságot keresné. A világosság ugyanis a világosságot szereti, ahhoz tapad, ahhoz közeledik.*

Azt mondtam, hogy ne bántsátok egymás beteg részét, mert mindenki ismeri a maga betegségét, *és mindenki* eleget szenved miatta.

Itt álljunk meg egy szóra. Általában az emberi élet, az emberi lét nem az örömök állapota. Embernek lenni annyit jelent, mint szenvedni. Az emberek, de főképp a hívő emberek sokszor felsóhajtanak, hogy „bizony nehéz dolog embernek lenni”. Panaszkodnak a szenvedések miatt. Panaszkodnak a másik emberre, aki nekik a szenvedést okozza, a végzet ellen, amely tőlük ezt vagy azt megtagadta, az Isten ellen, aki nem adta meg azt, amit kértek, minden és mindenki ellen, csak önmaguk ellen nem.

Pedig mindenki csak önmagától szenved. Nézzük meg közelebbről ezt az állítást. Mondjuk, valaki mélyen megbántott, és benned az indulat úgy felforr, hogy órákig, napokig nem tudsz attól a kínzó állapottól megszabadulni, ami a sértettséggel jár. Embertestvérem, mi egyéb a sértő szó, mint „csak szó, amely elrepül a légben, a kősziklának pedig nem árt?” Vajon csakugyan az a szó okozta a szenvedést? **Nem, hanem a lelkedben élő gőg, amelyet az a szó érintett. Ez a benned lévő rossz szenvedted téged, nem pedig az a szó, amely csak egy pillanatra tartott csupán, és azután nyomtalanul elveszett a világűrben. A lelkedben meglévő rossz elv szenvedtet, az a szó csak előhívta azt az elvet.**

Nézzünk egy másik példát. Szeretsz valakit, és valami oknál fogva - vagy esetleg minden igaz ok nélkül felébred a lelkedben a féltékenység. Kínzó, gyöttrő érzés. Lehet, hogy semmi okod nincs rá; talán csak egy látszat folytán ébredt fel; de még ha van is oka, az az ok rajtad kívül álló dolog, s nem az kínoz, hanem a lelkedben élő rossz. A külső hatás csupán fölébresztette a lelkedben a fenevadat: az önzés és érzékiség együttes gonosz érzését; ez az, *ami a lelked fenekéről feltolakodott az éned magasabb részébe, hogy gyötörjön és kínozzon.* **Tehát nem az a külső körülmény, hanem a magad érzése okozta a szenvedést.**

Megkárosítottak? Hívó ember vagy, tudod, hogy Az, akinek gondja van a háztetőről leeső verebecskére, kezében tartja a te holnapodat is; miért gyötröd hát magadat azért, mert valaki, vagy valamiféle körülmény megfosztott olyasmitől, amit a mulandó világban magadénak tekintettél?! Azért szenvedsz, mert a lelkedben ez az ütközés fölébresztette az anyagiasságot, az anyaghoz való tapadtságot, hogy miután az öntudatod magasabb rétege elé került, küzdeni légy kénytelen vele; ez a küzdés pedig szenvedéssel jár.

És így van ez a bűnös, hibás lelki természet többi oldalán is. Nem akarok terjengős lenni, de végső elemzésben még a testi fájdalmak és betegségek is a saját megromlott erőid, nem pedig külső hatások következtében álltak elő, úgyhogy minden szenvedés, ami miatt a testbe öltözött szellem panaszkodik, önmagában találja meg a gyökerét, azaz őbenne van az, ami szenvedteteti. És ennek így is kell lennie. Nézzük meg, hogy miért. A fölemelkedő szellem azért kapta ezt a mindenség minden rétegéből összeállított emberruhát, hogy azon az úton, amelyen alásüllyedt, fokról-fokra fölemelkedhessék. Beszédem elején mondtam, hogy amint a szellem rétegről-rétegre alásüllyed, minden rétegben visszamaradnak az ő alkotásai. Ezekkel a produktumokkal felfelé haladó útjában találkozik. Mivel ezek az ő lelkéből származtak, tehát ezeknek vele újból egyesülniük kell, hogy egyensúlyi állapotukat visszanyerhessék. Ezeket a szellemnek meg kell tisztítania, hogy egy felsőbb szintre felléphessen, hogy ott megint az ő tisztább erőivel, produktumaival találkozzék.

A szellem tehát emberi formájában az ő legalsóbb rendű produktumaival találkozik, azokkal a bűnös vibrációkkal, azokkal a sátáni természetű alantas erőkkel, amelyeket a legalsó rétegekben hagyott vissza. Ezek az erők szembejönnek vele, hozzátapadnak, s követelik rajta egyensúlyi helyzetüket, megtisztulásukat, mert hiszen ezek az erők az ő volt érzéseivel vannak telve. Amint pedig ezek az erők hozzátapadnak, természetesen szenvedtetik őt; szenvedteteti az érzékiség, a gőg, a harag, az anyaghoz kötöttség

stb. *Éppen azért kellett a testbe öltöznie, hogy minderről tudomást szerezzen, hogy ezeket az erőket sátáni tendenciájuktól megtisztítsa, hogy mint visszaszerzett vagyonnal, mint tiszta erőkkkel és hatásokkal léphessen fel a következő, magasabb szintre.*

Ezen a nehéz úton Isten Lelke, a Szentlélek vezeti az embert előre. „*Isten Lelke lebeg a vizek felett*”; **Isten Lelke, a Szentlélek tart fenn rendet ezeknek az erőknek világaiban, és vezeti a haladás útján minden egyes emberhez azokat az erőket, amelyek valaha az övéi voltak**, hogy ismét az övéivé legyenek, hogy hozzákapcsolja azokat megteremtőjükhöz, tulajdonosukhoz.

Így nő ki az emberszellem lassan-lassan a testből. Lassan-lassan átalakítja, megtisztítja az alsóbb rendű erőket, s e közben fokozatosan kifogynak az énjéből azok az erőrészek, amelyek ennek a mindenségnek sátáni, alantas erőivel kapcsolatot létesítenek. Lassanként elfogy az ember alsóbb rendű természete, lassanként kezdi világosan látni a ragyogó utat, amely előtte áll. És amint ezen az úton előrehalad, mindig könnyebb és könnyebb lesz a dolga, mert a szenvedéses, verejtékes munka után következik a finomabb erőkben, finomabb rétegekben való munkálkodás.

Feljut addig a színvonalig, ahol már tisztább erőket hagyott hátra lefelé haladtában, amelyek már nem igényelnek olyan vért verejtékező munkát és fáradságot, hogy egészen megtisztulhassanak.

Amint halad felfelé, gazdagsága nőttön-nő; kitágul előtte a látóhatár, és ő tágra nyílt szemmel, dobogó szívvel, örömtől repesve látja feléje özönlni azt az óriási vagyont, amely valaha az övé volt, és amely íme, ismét az övé.

Időnként meg kell állania, mert az elmúlt bűnök által megviselt szíve még gyenge, s alig bírja a gyönyört, amely reá özönlik. A régi meredek, keskeny, köves, fáradságos ösvény folyton szélesebb lesz, két oldalt illatos virágok nyílnak. Mind bővebb zuhatagban özönlik ölébe az öröm, a gazdagság, s meg kell időnként

állania, mert valahová a szeme tekint, minden virágon, minden fűszálon, minden ragyogó harmatcseppben Isten arcukat látja visszatükröződni, és szívét az üdvösség előíze reszketteti meg. A vért verejtékeztető út végül diadalútra válik. Már látja a mennyei kapukat, már látja a kapukból kisugározni a menny ragyogását, és le kell borulnia, mert eléje jön a mennyei Atya, gyűrűt húz az ujjára, ragyogó palástot tesz a vállára, és bevezeti őt mennyei örökségébe.

Királyvá, egy birodalom fejedelmévé, egy világ szuverénjévé lett; rég letörlődött arcáról a könny, homlokáról a verejték; **elmúlt a múltnak még az emlékezése is, mert Isten közelében, az üdvösségben emlékezet többé nincs arra, ami a szellemnek valaha szenvedést okozott.** Isten Szentlelkének erejével visszavezette őt magához, és fiává fogadta, akire ezután sokat akar bízni.

(Ezért hagyja ott a jó Pásztor a kilencvenkilenc igazat, és megy el keresni az egy eltévelyedettet, mert az az egy kimondhatatlan nagy érték.) Senkinek és semminek látszik az ember és a kicsiny szellem, amilyenek mi vagyunk, de Istennek kimondhatatlanul drágák vagyunk mindannyian, mert egykor mint a Menny fiai egész világot jelentettünk.

Közülünk akkor már minden egyes elmehet keresni a századikat, az eltévelyedettet, mert akkor már mindegyikünk a Szentlélek részesévé lett, aki nagy tapasztalatával hathatós segítséget nyújthat azoknak, akik még a halálban szenderegnek, vagy akik a halál álmából már felocsúdtak, és ráléptek a göröngyös, verejtékes, keskeny ösvényre.

Ha Istennek ilyen nagy értéket jelentetek, embertestvéreim, akkor miért nézitek ti olyan kicsinynek azt a másikat? Miért nem nézitek abban a másokban azt, aki egyszer a Szentlélek részesese és munkása lesz, akit az Atya kimondhatatlanul szeret, és mérhetetlenül nagyra értékeli?! Ha Isten őt nagyra értékeli, miért nem értékeli őt ti is?!

Embertestvéreim, még szeretnék előttetek - akik a mennyei gazdagság várományosai vagytok - egy vigasztaló szempontra rámutatni. Sokan, akiknek érzésvilágát mindenféle gond és baj tartja lenyomva, rezignáltan gondolnak a mérhetetlenül hosszú útra, a képzelettel utól nem érhető időre, ami mindennek a boldogságnak eléréséig még hátra van.

Kedves testvéreim! **Van egy időpont a haladás útján, amely időponttól fogva ez az út folyton gyorsuló tempóban és folyton csökkenő fáradtsággal és szenvedéssel jár, mégpedig olyan szédületesen gyorsuló tempóban, amilyenről nektek ezidő szerint fogalmatok sincs.** Nem az az időtlen idő kell a visszatéréshez, mint amennyi az alásüllyedéshez használódott fel. Mégpedig két oknál fogva nem. *Az alásüllyedés ugyanis nagyon lassan történt, mert az Úr az ő Szentlelkével folyton-folyvást tartotta vissza a hűtlen fiakat, s állandóan vonta vissza magához őket.* Ez az alásüllyedésüket nagyon meglassította, és hosszúra nyújtotta. Ennek hatása alatt sokan az első hibás lépés megtétele után vissza is fordultak.

A felfelé való haladás alkalmával a Szentlélek ereje szintén folyton vonja, húzza az Atyához a szellemeket, és minél közelebb vannak a mennyhez, annál nagyobb és erősebb ennek a vonzásnak hatása. Ebből következik az is, hogy ha valaki az erőkből egyetlen holt parányt élővé tesz megtérése és szorgalma által, az az egyetlen élővé lett parány száz más parányt tesz élővé a holt parányok közül. E közül a száz közül minden egyes újabb százat, és így tovább; **tehát tízezres és milliós arányban növekszik a felfelé emelkedés lehetősége és gyorsasága.** Valaki a hit erejével és az Isten iránt való szeretetével egyetlen parányt fölemel az alsóbb szintről a magasabbra, az a parány száz más parányt emel egy szinttel magasabbra, és minden egyes újból százat.

Ez az isteni hatványozódás olyan szédületes, boldogító, elgondolhatatlan gyors haladást biztosít annak, aki egyszer a haladás útjára lépett, hogy már ennek az elgondolásnak is

meg kell százszoroznia a reménységeteket, ezerszeressé tennie az örömtöket és végtelenné növelnie Isten iránt való szereteteket. ***Ez az időpont pedig a megtérés időpontja.***

A megtérés bámulatos, csodás titok. Mindegy, ki milyen oknál fogva tért meg. Az egyik embert egy koporsó fordította vissza az útján, a másikat Istennek egy áldása, a harmadikat talán egy szó, amelyet az úgynevezett véletlen vitt a füléhez. Mindegy. A lélekben egyszerre olyan misztikus változás történik, amelynek csodás mélységét csak egyedül az Isten ismeri. Mert aki még egy pillanattal azelőtt a sátáni erők eszköze volt, és gyarapította a kárhozat és sötétség hatalmát a földön, az egy pillanattal később az isteni jó mellé áll, és magával ezzel a megfordulásával rést nyit azon a sötétségen, amelyben addig élt.

Tehát aki megtér, az rést nyit az Isten Lelkének, az beengedi az Isten Lelkét a saját lelki világába, és attól fogva már csak egy dologra van szüksége: legyen engedelmes. A Szentlélek attól fogva egyenes úton vezet. Ne ő akarjon utakat és módokat találni az üdvösségének elérésére, hanem bízza magát Istenre. Ez az engedelmisség azt jelenti, hogy ismerje el és szeresse Istent, adja át a szívét egészen Neki, *mert „akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál.”* Akik Istent szeretik, azokat Isten az ő bölcsessége szerint a legrövidebb úton vezet.

Térjetekek hát meg, és szeressétek Istent, hogy minden hasznokra váljék; teljék meg a szívetek-lelketek a reménységnek azal a verőfényével, amelynek világánál biztosan meglátjátok a ragyogó és világos utat, amelynek végén a mennyei kapuk kitárnak előttetek.

Legyen a mi Krisztusunk a ti örök ideálotok, akire ha a tekinteteket függesztitek, könnyű lesz Istent szeretnetek, mert ő *„anynyira szeretett minket, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valakik benne hisznek, el ne vesszenek, hanem örök életük legyen.”* Ebben az örökéletben gazdagok, hatalmasak és boldogok lesztek. Ennek a boldogságnak a legnagyobb és leghatalmasabb tényezője az lesz, hogy az Isten használható eszközeinek fog tudni

és ismerni titeket. Legyen az ő áldása rajtatok. Szentlelkének ereje hassa át a lelketeket, hogy akik ma kicsinyek vagytok, nagyokká lehessetek, akik ma sírtok, majd örvendezzetek, akik ma szenvedtek, az üdvösség örömében lássátok viszont egymást és mindazokat, akiket szerettetek, és mindezek felett a ti Uratokat és Mestereteket, akinek a neve legyen áldott mindörökké!

AZ EGYÉNI LELKEK KÖLCSÖN-HA-TÁSA

A lélek mint termő talaj(**)

1938. okt. 16.

A múlt iskolai esztendőben általában majdnem minden egyes alkalommal azokról az erőkről beszéltem nektek, amelyek között az ember él. Olykor-olykor egyes részleteket bővebben kifejtettem; de általában azt mondhatnám, hogy fejtegetéseim tárgya mindannyiszor az ember viszonya volt a világhoz, és a külső erők hatása az emberre, illetőleg a lélekre.

Ezalatt velem együtt ti is bejártátok az ismeretnek azt a világát, amelyben az eszmék dübörögnek: az úgynevezett láthatatlan világot, amelyben ti is éltek, habár testileg még emberek vagytok. Láttuk, hogy ezen a világon mindenféle magasabb- és alacsonyabb rendű erők áramlanak keresztül-kasul. Ez erők egymással ütköznek, egymással összekapcsolódnak, majd szétválnak, egymást áthatják, és látszólag egy szörnyű kaoszt képeznek a fluidi világban.

Az erőknek ebben az állandó hullámzásában benne élnek a lelkek, az emberek, és úgy változik benne a helyzetük és állapotuk, mint a pehely a viharban: ide-oda dobva egyszer fent, máskor alant vannak, mert hiszen mit jelenthet az emberi lélek ezekkel a hatalmas effektusokkal szemben? Egy parányt, a paránynál is kevesebbet.

Láttuk és megismertük, hogy ezeket az erőket maga bukás tette ilyen egymással ellentétes, egymást keresztező, egymást leromboló hatásúakká. Mert hiszen a tiszta világokban, ahol a bűnnek nyoma sincs, minden rendű és rangú erők egyetlen erőnek: az Istenből áradó, mindeneket fenntartó kegyelmi erőnek vannak alárendelve, annak irányát követik. A szellemek a maguk erőivel soha sehol nem keresztezik az előírányzott program irányát, **ott**

tehát örök rend, örök békesség uralkodik, és hatalmas, boldogító eredmények születnek.

A bukások sorozatán végig azonban ezek az erők, amelyeket a szellemek a maguk elgondolása szerint halmaztak, sűrítették és irányítottak, létrehozták ezt a chaoszt, amelyben a szellem itt ezen az utolsó fokon anyagi testben születik meg. Maguk ezek az erők is anyagi formákat vesznek fel, és amikor a szellem anyagi testében körültekint a világban, csak anyagot lát, és az anyag mozgását maga körül. Ő maga is egyik tárgya ennek a tárgyi, anyagi világnak. Ebben a tudatlan, bódult, a dolgok való lényegéről teljesen elhomályosult állapotban él hosszú-hosszú időközön keresztül. Ez az, amit rotációs életnek, rotációs fejlődésnek lehet nevezni.

Életek hosszú sorozata után az emberszellem már gondosabb módszereket, és rendszereket kezd kidolgozni a körülötte lévő világról való szemléletében, és megállapítja, hogy minden ok nemcsak valamiféle következményt von maga után, hanem hogy a következmény arányos az okkal. Erre a felfedezésére büszke, és ezt a felfedezését rendszerbe foglalva elnevezi tudománynak. Ezer meg ezer ágát fejleszti ki ennek a megfigyelésnek, de az alapprincípium mindenütt az, hogy az ok hozta létre az okozatot, és az okozat arányos a létrehozó ok hatásával. Visszafelé ugyanúgy következtet. **Ez a megállapítása hozza létre a materialista felfogást. Istenről tudni nem akar, mert látja, hogy az ok hozta létre a következményt, tehát felesleges egy harmadik tényező,** mivel egyik dolog a másikból folyik.

Hosszú ideig vergődik ebben a taposómalomban. Sivár és viaszgatalan élet ez, ameddig a szellem ebből nem tud ki szabadulni, amit még nehezebbé tesz az, hogy mivel már valamicske emberi tudással rendelkezik, magát nagynak, hatalmasnak képzelet, - mint ahogy egy ízben kifejtettem nektek: kósza visszaemlékezésésképpen arra a régmúlt időre, amikor valóban nagy és hatalmas volt.

Amint a rendszerei és módszerei tökéletesednek, mint az értelme fejlődik, és új módokat talál ki arra nézve, hogy tovább kutasson a jelenségek birodalmában, hosszú-hosszú idők múltán kezdi észrevenni, hogy a következmények nem pusztán a látható világban vannak meg, de kétségtelen bizonyosságokat kénytelen tapasztalni arról, hogy a hatásoknak, bár meg nem fogható, de kétségtelen folytatásuk van a láthatatlanban. Akkor aztán belemerül a végtelen kicsiny és a végtelen nagy világának kutatásába, és minél mélyebben merül bele, annál inkább látja, hogy egy kikutathatatlan mélység, egy kikutathatatlan végtelenség áll előtte. Amikor a végtelen kicsinyek világában eljut addig, ameddig a képességei, módszerei, lehetőségei és rafinált műszerei utat nyitnak neki, akkor látja csak, hogy még azon túl, az elérhetetlenben kell lenniük olyan csodálatos és kikutathatatlan hatásoknak és valóságoknak, amelyek egyenes irányú olytatásai az eddig felfedezetteknek. Ugyanez történik a végtelen nagyok világának kutatása közben is.

Amikor eddig eljut, akkor kezd csak a saját nagyágáról kissé szerényebb véleményt alkotni. Ez az a pont, mikor a materialista felfogása kezd átalakulni. Ez az bábosodási folyamata.

Az új tudomány, amelyet ebből a tapasztalásból magának leszűr: a filozófia, amelyben már nem elégszik meg azzal, amit materialista korában elégnak tartott: hogy amit megfoghat, megszámolhat és megnézhet, az van, minden egyéb pedig nincs; hanem most már ismeretei mellé szükségképp segítségül veszi, sőt előre küldi a *képzelőerejét*.

Eddigi megismerő ereje, mentális ereje csak olyan volt, mint az igavonó állat, amely nehezen és lassan tud előre menni; most azonban *a képzelőereje messze megelőzi a tudást*, és már olyan világokban kutat, amelyek ugyan még zárva vannak előtte, és amelyekbe a bemenetelt még nem váltotta meg magának. De már bátortalanul tapogatódzva keresi azt az ajtót, amely olyan világba enged betekintést és bejuthatást, amely világban új tit-

kok, új igazságok, új valóságok tárulhatnak eléje, hogy kielégítsék a tudásszomját, azt a sóvárgást, amely egyébként eddig is vezette.

Mert hiszen az emberi lélek szomjas a tudásra, az emberi lélek éhezik arra, amit elérni nem tud, és amiről még azt sem tudja, hogy milyen távolságban van tőle, csak sóvárgó vágya vonja őt afelé, hogy azt is elérhesse, ami egyelőre számára elérhetetlen. Amikor a képzelőereje így előre siet, s ezt cammogva követi eddig megszerzett ismerete, egy zárt ajtóra talál. **Ezen a zárt ajtón sokáig dörömböl, de ez csak egyetlenegy varázsszóra nyílik fel. Ez a varázsszó a hit.** Ameddig csupán a képzelőerejét küldi előre, addig ez az ajtó nem nyílik meg előtte, mert addig még csak az ő emberi énje kutat. Csak amikor a lelkében a sóvárgás már olyan magas fokra hág, hogy szinte látja azt, ami azon a bezárt ajtón túl van, szinte látja azt, hogy ott valami olyan hatalmas van, amely minden eddigi képzeletét felülmúlja. És amikor az az eddig még nem látott, még nem tapasztalt és számára semmivel nem bizonyított ismeretlen hatalmaság a lelkében áhítatos hódolatot kelt, *s a képzelőerejéhez mély lelki aláztatóság járul, ennek a kettőnek egybeolvadásából megszületik lelkében a hit:* akkor nyílik meg előtte az ajtó, és lesz egyszerre új emberré.

Ameddig ehhez az ajtóhoz eljutott, sokat kellett gyötrődnie, sokat leforognia, sokszor újra születnie, és újra meghalnia. Én most csak vázlatosan vezettelek végig benneteket ezen a fejlődési úton.

A hitnek, ennek a felszentelt küldöttnek tehát megnyitják a titokzatos világ kapuját. **A hit megtalálja a legmagasabb valóságot, amelyről az ember addig nem is álmodott, mert nem is álmodhatott, mivel még csak lélek volt, és nem szellem.**

Mikor ez a kapu megnyílik a lélek előtt, és a Leghatalmasabbat találja magát szemben, akkor látja csak, hogy minden addig tapasztalt jelenség, esemény, előzmény, következmény csak külső

megnyilvánulása volt annak a hatalmas Valakinek, akihez hitével most érkezett. Ekkor az a nagy vélemény, amelyet magáról eddig alkotott, egyszerre mint füst és pára eloszlik. Nagysága, amelyről azt hitte, hogy az egekig ér, egyszerre összeroskad.

Amikor eddig eljut, felfedezi azt, hogy ő maga is hozzátartozik ehhez az óriási, megmérhetetlen Hatalomhoz; ő maga is csak jelenség, mégpedig a jelenségek közt is eltörpülő parány. És akkor leborul, felhagy az erőfeszítéssel, nem töri-zúzza magát többé, kényre-kegyre megadja magát, és először ejti ki szívből ezt a szót: **Atyám!**

Amikor eddig eljutott, akkor kinőtt a földből. Ekkor már nemcsak testi ember, nemcsak lelki ember, hanem szellemi ember. Amikor már ilyen kicsiny, akkor befejezte földi iskoláját. Mert amíg nagy és hatalmas, addig a földnek gyarló palántája csak. Amikor ennyire összeroskadt és ilyen kicsinnyé vált, és az igazi alázatosságot, mint Isten elpecsételését megszerezte magának, akkor kinőtt a föld iskolájából, és belejutott abba a világba, amelyben többé nem játékszere az ide-oda hullámozó erőknél, nem áldozata a tomboló és dübörgő lelki és szellemi viharoknak, hanem csak egy kicsiny, gyámoltalan gyermek, aki szerető mennyei Atyjának kebelére simul, hogy Ő védje meg az alsóbb világok chaotikus háborgásaitól.

Ekkor érkezett el a szellem az igazi alázatossághoz. Mert az alázatosság nem az, amit nagyon sok ember annak gondol, aki alázatosnak hiszi magát, mert minden körülmények közt fatális beletörődéssel enged magával mindent cselekedni, sem az, hogy az ember meghunyászkodik az igaztalan hatalmas előtt. Ez nem alázatosság. **Alázatosság a léleknek az a fokozata, amely megérteti az emberrel, hogy ő jelentéktelen semmi, és csak annyiban valami, amennyiben ő is, mint az a végtelen sok más parány, egy gondolata Istennek.**

Az ilyen szellem kinőtt a föld iskolájából, immár nem kell testet öltenie, nem kell a jelenségvilág ezer meg ezer aprólékos törvényrendszerét keserves önmegtagadással - az élet örömeinek

hátat fordítva - tanulnia. Immár **nem kell aszkézist gyakorolnia és az életerejét legázolnia abban a hiedelemben, hogy a magasabb rendű hatalmasságoknak így jobban fog tetszeni.** Vagy, ami még rosszabb, azért, hogy magasabb rendű erőket gyűjtsön magának, mint amilyenekkel többi embertestvérei rendelkeznek. Nem kell testet öltenie egyszerűen azért, mert a vágyai már nem is ragadják olyan örömök felé, amelyek tiltottak s ártalmasak, mert vágyai már csak egyetlen irányba viszik őt: mennyei Atyjának kebelére. Nem kell tanulnia, mert hiszen az összeköttetést megkapta halhatatlan szellemén keresztül mindenható Teremtőjével, és minden, amit eddig tanult, az egész ismeretrendszer a maga agyonsújtó tömegével elenyésző semmisség ahhoz a világossághoz képest, amely a szívébe, a lelkébe mennyei Atyjának egyetlen gondolatrezdülésére beleömlik, amely őt egyszerre megduzzasztja, boldogságát és egyben alázatosságát még jobban, szinte határtalanul megnöveli.

Megszűnt a küzdés, megszűnt a vért verejtékező törtetés, megnyílt a boldogság útja, mert már csak egyetlenegy dolog szerez igaz boldogságot a lelkének: ha mennyei Atyját láthatja, ha egészen mennyei Atyjáié lehet.

Ezt az állapotot, ezt a színvonalat, illetőleg ezt az elért fokozatot jelölitek ti úgy, hogy a szellem szabaddá lett, elhagyta a földi szférák világát.

Addig, ameddig ezen a színvonalon alul volt, végig kísértette őt még a fejlődése magasabb fokán is az a könnyörtelen ok-okozati igazság, amelyet a lelki világban kármának neveztek. Amikor pedig ezen a színvonalon felül jutott, máris benne él abban a legmagasabb rendű erőáramlásban, amely az Atyából ered, amely át- meg áthatja az összes erőhullámzásokat, az összes látható és láthatatlan világokat, s így felszabadult a karma káprázatától. Ebben az erőáramlásban élve már csak arra megy, amerre ez az erő vezet, következésképp felette marad azoknak a fájdalmas hatásoknak, amelyeket azoknak kell végig szenvedniük, akik az alsóbb rendű erők chaotikus tombolásában ide-oda hanyatva

gyötrődnek, sohasem tudván, mit hoz a holnap, sem azt, hogy mi miért van, és hogy miért kell szenvedniük.

Ha visszatér az anyagba, azért tér vissza, mert az általa megfutott úton visszatekintve látja a testvérlényeket, akik felsebzett lábbal, vért verejtékeztve próbálnak felfelé haladni, de nem találják az ösvényt. Akik végig gyötrik, és kínozzák magukat azzal, hogy „erényeket szereznek”, és azzal, hogy „bűnöket öldököljenek” magukban, vagy azzal, hogy „ismereteket” halmozzanak, amelyektől később alig tudnak szabadulni, és örülnek, ha végre lerázhatják azokat magukról.

Ha tehát visszatér, azért tér vissza, hogy valakit kézen fogjon, és a maga világosságával, a maga belső békességével és Istentől nyert alázatosságával előre segítse, és megtanítsa őt arra, hogy rázza le magáról az „ambíciót”, rázza le a földi világ koloncait, s engedje magát vezetetténi ahelyett, hogy ő maga akarjon minden akadályon keresztül törtetve előre haladni.

Ezzel lezárom azokat a fejtegetéseimet, amelyek az ember és az őt környező világ viszonyára vonatkoztak.

*

Most áttérek egy másik gondolatra, amely sokkal szűkebb körben mozog. **Ez az egyik lélek hatása a másik lélekre.** Itt most megint példát fogok előhozni, mégpedig ismét egy ifjú párt, egy férfit meg egy nőt, akiket végzetük összekapcsolt egymással.

A férfi természetének megfelelően már gyermekkorában egészen más irányítást, más nevelést kap, mint a nő. Már kicsiny gyermekkorában katona akar lenni, kardot és puskát kap, a vitézség előtte nagy erény. Már mint kicsiny gyermek elé a hősök alakját festik, hogy benne szintén felébbresszék a férfias erényeket, hogy majd ha felnőtt, ő is képes legyen szeretteiért, hazájáért, vagyis tágabb értelemben vett családjáért, úgy, amint illik, ha kell, a harcmezőn az életét is feláldozni. Így előtte zsenge gyermekkorában a legnagyobb emberek azok a hősök, akik csatákat nyertek, vagy egyébként kitüntették magukat hazájuk szolgálatában.

Gyermekpajtásaival ugyanilyen természetű játékokat játszik, ugyanilyen természetű gondolatokat cserél.

Később az életre szükséges ismereteket szerzi meg, mesterséget, vagy tudományt aszerint, hogy hogyan irányítják őt a szülői vagy hozzátartozói, és belemélyed olyan dolgok tanulásába, amelyek férfinak valók; olyanokkal társalog, olyanokkal vitat meg problémákat, akik hasonló irányban haladnak.

Íme az egész élete során eddig a férfi-oldal, a férfias eszmék, érzések, gondolatok fejlesztésére helyezték a fösúlyt, és ő maga mint férfi csakugyan olyanná is fejlődött, amilyené akarták, és amilyen ideálokat eléje rajzoltak.

A leánykánál egészen másképp van. Már kicsiny korában szelidségre, engedelmességre, jószívúségre intik. Amint serdül, olyan ismereteket nyújtanak neki, amilyeneknek majd ő az életben hasznát veszi; háziasságot nevelnek beléje, hogy szorgalmas, egyszerű és szerény legyen. A jószívúség lebeg előtte, mint követendő példa; érzelmes történeteket olvas, barátnőivel szelíd játékokat játszik, és nőies, leányos dolgokról beszélget. Íme, egész eddigi nevelésében a női oldal fejlesztése, a női fél, a női rész minél tökéletesebb kibontakozása volt a cél, és ő olyan is, amilyennek egy fiatal leánynak lennie kell, hogy boldogítani tudjon egy férfit.

Talán egészen különböző körülmények közt éltek is eddig. Az egyik hegyek közt, egy kicsiny faluban, a másik síkságon egy nagyvárosban. Azután összetalálkoznak; a nagy érzés: a szerelem fellobog, és az életüket összekapcsolja egymással.

Akármilyen nagy is a szerelem, azért ti azt tudjátok - talán abból a korból, amikor ti is fiatalok voltatok - hogy maga ez az érzés még nem tárja fel a két lélek belső tartalmát egymás előtt. Mindkét fiatal lélek bizonyos kíváncsisággal és várakozással tekint az elé, ami majd a másik lelkéből mutatkozni fog.

Most előre bocsátom, hogy itt teljesen jóindulatú, békés természetű, szelíd lelkű párról szólok, ellentétben azzal a párral, amelyről a legutóbbi alkalommal beszéltem, akiknek példáján

azt igyekeztem illusztrálni, hogy az ellentét hogyan hinti el a konkolyt a szívekben, és hogyan szakítja el őket egymástól. Most ezeknél a szelídlelkűség, az engedékenységek képezi az alaptermészetet.

Bizonyos ellentétek, bizonyos véleménykülönbségek mindenütt vannak, de vannak olyan természetű emberek, akik mindent el tudnak békésen intézni; akik alig jönnek valaha indulatba, akiket nem bánt a más véleménye. Az ilyen emberek, még ha szerényebb képességekkel vannak is megáldva, sokkal kellemesebbek a másik emberre nézve, mint azok, akik türelmetlenek, szenvedélyes természetűek, lobbanékonyak, ha mégolyan magas képességekkel rendelkeznek is különben.

Most tehát visszatérek a mi két fiatalunkhoz. Mindjárt a legelső időkben - miután egymástól annyira különböző két egyéniség - csodálkozva hallgatja a fiatalasszony a férfinak a vélekedését egyes dolgokról; de mert békés természetű, nem mond ellent, hanem magáévá teszi abból azt, amit magáévá tehet.

A férfi is bizonyos meglepetéssel hallgatja asszonykájának egyes dolgokról kialakított nézetét, és figyelni az érzéseit, és abból - fenntartva a fenntartandókat - egy részt szintén magáévá tesz.

Múlik az idő. Az asszony mindig jobban látja, hogy az ő férje valóban kifogástalan, derék férfi; látja, hogy mint igazi férfi, mindig a gyengébbnek fogja pártját. Látja, hogy becsületes ember, akinek ajkát soha álnok szó el nem hagyja; hogy szorgalmas, aki kicsiny családjáról egészen az önmegtágadásig hajlandó gondoskodni. Ez a nagybecsülés a nő lelkét egészen kinyitja a férfi számára - ami más, mint a szerelem - s tárt kaput nyit azoknak az eszméknek és gondolatoknak, amelyekkel a férfi lelke telítve van. Már mindent elfogad úgy, amint azt a férfi mondja és gondolja, mert látja, hogy az úgy jó is; és lassan-lassan az ő női lelke benépesül azokkal a gondolatokkal és érzésekkel, amelyek a férfi-lélekből hullottak beléje.

Ugyanígy történik a férfivel is. A férfi látja, hogy az ő asszonykája szelíd, kedves lélek; egészen olyan, amilyennek ő megálmodta. Látja, hogy képes lenne még az életével is megvédeni az ő kis meleg tűzhelyüket, képes éjszakákon át virrasztani, ha ő, vagy a gyermekük beteg, s képes még a legszükségesebből is lemondani, ha látja, hogy nem telik rá.

Azért szállok le egészen a hétköznapi dolgokig, hogy azt az igazságot, amelyet a végén ki akarok hozni, gyökerétől fogva megértsétek. Ily tapasztalatok után a férfi is kinyitja az egész lelkét, s lehullanak előtte azok a függönyök, amelyek mint fenntartások még a leglobogóbb szerelemnél is jelen vannak, ameddig a két fél egymásnak a lelkét is egészen át nem adta. Tehát a férfi kinyitott lelkébe is tömegesen hull bele a női lélek tartalma, s így mindketten meggazdagodnak.

Évek múlnak. A meghittség, a kölcsönös megbecsülés, a kölcsönös kiegyenlítetttség érzete olyanná teszi őket, hogy - amint mondani szokás - csakugyan majdnem „egy test, egy lélek”. Már hiába rágalmazná meg valaki a férfit az asszony előtt, az asszony még akkor sem ad igazat annak a külső támadásnak, ha netalán volna is valami alapja, mert annyira egy a férjével, hogy kizártnak tartja, hogy őt valamiben joggal meg lehessen rágalmazni. Ugyanúgy a férfi képes az élete és a vére árán is visszaverni minden olyan támadást, ami kívülről érné a hitvestársát, mert nem is tételezheti fel, hogy az ő hitvese valamiben ne lenne teljesen igaz, hiszen annyira benne él a lelkében annak a lelke.

Annyira egy test egy lélekké lesznek, hogy ha meghitten együtt ülnek a szobájukban, és mindkettő el van foglalva a maga dolgával, és egyszerre csak megszólal a férfi, és mond valamit, az asszonyka csodálkozva tekint fel, mondván: „éppen azt mondtad ki, amit én most gondoltam”. Vagy a férfi gondolkodik munkája közben, és eszébe jut, hogy a feleségétől ezt, vagy azt, megkérdezi, s abban a pillanatban megszólal a feleség és már felel is arra, amit a férfi tudni kíván. Akkor a férfi csodálkozik, hogy megérezte a kérdését és már felelt rá.

Embertestvéreim, nem olyan kis dolog ez, mint amilyen jelentéktelen apró részletnek látszik. A szellemek a szférákban nem szavakkal, hanem gondolatokkal beszélnek. Azok, akik egyszínűek, egyirányúak, egymás gondolatát beszéd nélkül is látják. **Ezek, akik évek hosszú során át zavartalan békekességben így szerették egymást, már annyira szellemek, hogy beszéd nélkül is átfolyik az egyiknek a lelkéből a másikéba a gondolat, és az egyik megtalálja abban a másik lélekben a maga gondolatára a feleletet.** Ezek már mint emberek is egy bizonyos határig a szférákban élnek.

Azután eljön az öregség. Megharcolták az életet becsülettel. A rózsák az arcról már lehervadtak, a szemek ragyogása elhomályosult, az arcokon redők vannak, a hajuk megőszült, a szépséget elvitte az idő, de a szeretetet megnövelte. A kölcsönös kapcsolat sokkal erősebb és sokkal mélyebb, mint valaha volt.

Nézzétek csak meg, amint egymás mellett ülnek, valami feltűnő van rajtuk. Mindkellőnek az arckifejezésében van valami azonosság. A vonásaik kezdenek egymáshoz hasonlítani. Csoda előtt álltok. De csak akkor mondjátok ezt csodának, ha nem vagytok szellemi emberek, mert a szellemi ember tudja azt, hogy a gondolat szervezi az anyagot, a gondolat alakítja a külső formát. Ha visszaemlékeztek rá, erről a tárgyról a múltban nagyon részletesen beszéltem.

Íme itt a férfilélek tartalma átfolyt a női lélekbe, és viszont; a közös gondolattartalom átalakította a külső vonásokat annyira, amennyire a lefolyt évtizedek az anyagot át tudták dolgozni. Ez a feltűnő hasonlatosság bizonyos vonásokban és bizonyos mozdulatokban náluk nem egyéb, mint *a lélek belső hasonlóságának külső kifejezési formája.*

Itt melleleg megemlítek valamit nektek a duál-felekről. Olyan egészen ritka és kivételes esetekben, amikor az Isten kegyelme azokat kapcsolja össze a földön, akik egymásnak duáljai, megfigyelhetitek, hogy az arckifejezésükben, a tekintetükben bizonyos jellegzetes hasonlatosság mutatkozik. Ennek is az az oka,

hogy az az isteni gondolat, amelyet ők ketten együtt reprezentálnak, amely bennük kettészakadt - még ha be is temetődött a buktás törmelékeivel - bizonyos határig azonos külső kifejezési formát ad az arcuknak. *Ez okozza a duálfelek közt minden esetben feltalálható kifejezésbeli hasonlatosságot.*

Ha most kissé mélyebben belenézünk abba a dologba, amelyet annak a fiatal házaspárnak a példájával illusztráltam, egy első pillanatra talán csodálatosnak látszó, azonban egészen természetes igazságot állapíthatunk meg belőle. A férfi, akit mint férfit neveltek, ennél fogva - hogy úgy mondjam - szellemi szempontból féloldalú nevelést kapott; a nő hasonlóképpen egyoldalú női nevelést kapott - mert hiszen a természet rendje szerint ez másképp nem is lehetett. *Amikor azután egymáshoz kerültek, a férfi lelkéből hiányzó női princípiumok a nem hozzátartozó duálfél női elemeiből pótolóttak. Ugyanúgy az egyoldalúan nevelt nő hiányos lelkisége a nem hozzátartozó duálfél férfi princípiumából, adóelemeiből nyert kiegészítést.* Ezáltal mindkét fél egyénné lett, azaz közeledett igazi duális állapotához.

Mert valahogyan azt ne gondoljátok és úgy ne képzeljétek el a duálfelek összeolvadását, mintha két üstökös összeütköznek, és ennek az ütközésnek hevében egy egészzé olvadnának. Nem! Ilyen elképzelést csak a téridő-anyagvilág relációihoz szokott ember engedhet meg magának, de a szellemi ember nem. A szellem eszmei valóság, gondolat; a gondolatnak pedig sem területe, sem állaga nincsen, s így a fejlődése is egészen más természetű. Nos tehát, ennek a házáséletnek leélése folyamán a mintául felvett házaspár mindkét fele *nagyon sokat nyert az ő hiányzó duálféléből, és halmozott fel a maga lelkében, jóllehet a hiányzó elemeket egyik sem a saját duáljától, hanem egy idegen duálfélből merítette. Ha így életek során egymás megbecsülésével, és egymás értékeinek jóakarató, és szeretetteljes elsajátításával élnek együtt az emberek, akkor mindegyik fél annyira közel jut az ő önálló egyéni állapotához, hogy az igazi duálfélnek közellétét előre megérzi. Ezt pedig annak köszönhetik, hogy a férfiban már*

benne vannak olyan női princípiumok, amelyek őt a női félnek fölismerésére, - a nőben pedig azok a férfi princípiumok, amelyek őt az ő férfi felének fölismerésére képesítik.

Szóval mindkettő teljesebbé lett, azaz közelebb jutottak a kiegészülés állapotához azért, hogy mindegyiknek a lelkében felhalmozódtak azok a képességek, azok a tulajdonságok, azok a princípiumok, amelyek belőle hiányoztak, amelyek után sóvárgott, s amelyek az ő igazi felével való egygyólvadást természetes folyamattá teszik, mert hiszen a gondolataik máris egybefolynak; a szellem pedig gondolat, illetőleg gondolatok tartálya.

*

Azonban nemcsak a házasfelek lelkei termékenyítik meg egymást. Ugyanez a folyamat megy végbe példának okáért a szülők és a gyermekek közt. A szülők a gyermekek lelkébe mindig a saját gondolataikat és érzéseiket helyezik, és azok ott gyökeret vernek, és élővé lesznek.

A rokonok, akik sokat érintkeznek egymással, egymás lelkébe szintén behintik a gondolat- és érzés-magvakat. Az így elhintett gondolatok a lélekben megragadnak, ott csírázásnak indulnak és megnövekednek. Innen van az együvé tartozóknak rendszerint hasonló gondolkodásuk.

De nemcsak a szülők és a rokonok, hanem a barátok és barátnők, akikkel az ember huzamosabban érintkezik, mind mind telehintik gondolatokkal a lelket.

Még messzebb megyek. Senkivel való érintkezés sem marad a lélekre hatás nélkül. Pár szó, amit valaki kimond, a lélekbe behullva ott bizonyos fejlődési folyamatot indít meg. Emlékezetek csak: tegnapelőtt az utcán találkoztatok egy ismeretlennel, aki tőletek valamit kérdezett. Három mondatot váltottatok, s akkor az illető elment jobbra, ti balra. Nektok pedig tegnap is, ma is többször eszetekbe jutott az a néhány szó, amit az az idegen mondott, és amit ti mondtatok neki. Az a néhány szó, amit az mondott, elétek varázsolja annak az idegennek az arcát, a külső

alakját, a mozdulatát. Tehát *az a futó gondolat, amit ő a telkekbe belehíntett, az emlékezés révén magával hozza annak egész külső megjelenését.*

A gondolat ugyanis ugyanaz, mint a szellem. A szellem azonban magában nem hatóképes, csak az erővel és az anyaggal. A szellem, erő, anyag mindig együtt jár, még a legmagasabb rendű világokban is. Az anyag a maga legfinomabb állapotában, mint fluid, mint a gondolat burka jelen van a szellemmel, és jelen van a szellem gondolatával is.

Így, ha valakinek a gondolata behullott a lelkedbe, akkor annak a lelkéből egy parány hullott oda, és annak a léleknek egy paránya él a te lelkedben.

Ha ehhez még azt is hozzáteszem, - amit közületek egyesek bizonyára tudnak is - hogy az emberléleknek nem kell valamit megtanulnia, hogy azt kívülről tudja; néha még arra sincs szüksége, hogy odafigyeljen, ha valamit hall, s a lélek azt mégis egész terjedelmében felveszi, és az a lélekben elvégzi a maga kibontakozását és a maga hatását.

Sokszor a lélekben évek, évtizedek múlva bukkannak elő egész terjedelmükben gondolatok, eszmék, sőt szövegek, amelyeket az ember valaha csak egyetlenegyszer hallott vagy olvasott. Az emberi lélek ugyanis egy óriási tartály, amelybe a végtelenségig lehet raktározni, mert hiszen a szellem maga végtelen; végtelenül tud termelni gondolatokat és érzéseket, s befogadni is végtelenül képes.

Olyan az emberi lélek, mint a szántóföld: amit belevetnek, az meggyökeredzik, kihajt, és sokszorosát hozza meg annak, amit belevetettek. De láttatok már olyan területet, ahová egészen nyers földet hordtak, olyat, amely úgyszólván egészen csíramentes. Elmentetek a mellett a terület mellett egy-két hónapig, és egyszer csak azt látjátok, hogy azon apró növények vannak. Egy-két esztendő, és már egészen elborította a növényzet azt a területet, amely teljesen terméketlen volt. Mindenféle földi hatások: a víz, a levegő, a madarak, a rovarok hordták, hullatták

oda a magvakat, míg végre teljesen befödte a vegetáció azt a területet.

Nos, ilyen az emberi lélek is. Ha pusztán és gondozatlanul áll, akkor a szél, - vagyis a szellemek befolyása, - a víz, - az emberlelkek ráhatása, - a madarak és a rovarok, - vagyis egy-egy futó szó, egy-egy futó gondolat, - lassan-lassan betöltik, beterítik mindenféle magvakkal, amelyek benne meggyökeresednek és kihajtanak.

De valamint annak a földnek termése, amelyet így szabadjára hagynak, semmi értékeset nem mutat fel, hanem csak gazt és tövist terem, - *mivel a föld színvonalának ez felel meg*, - úgy az emberlélek is, ha gondozatlanul van kitéve ezeknek a hatásoknak, csak gazt, csalánt, tövist és bojtortermést terem. Nem közömbös dolog tehát, hogy ki hogyan válogatja meg a maga társaságát; nem közömbös dolog, hogy ki kit választ barátjául, nem közömbös dolog, hogy milyen szavak előtt nyitja meg a fülét. Nyilvánvaló, hogy aki kéményseprővel érintkezik, kormos lesz, aki malomba jár, lisztes lesz, aki pletykázó társaságba, az maga is szószátyárrá és rágalmazóvá lesz. Aki lebujaikba jár, az durva és trágár lesz. De aki a bölcsek társaságát keresi, arra lassan a bölcsesség himpora hull, és aki a szentek társaságához ragaszkodik, az lassanként megszentelődik.

Amint mondtam, minden lélekből csak az jöhet, ami benne van; és ami egy másik lélekből az én lelkembe behull, azért nemcsak az a másik lélek a felelős, de én magam is, hogy mennyire nyitottam kaput annak a hatásnak. Mert mint mondtam, *én az én gondolataim révén benne élek mindazokban, akik engem hallgatnak, és mindazok benne élnek az én lelkemben, akiket én hallgatok, és akiktől én veszek fel gondolatokat, eszméket, érzéseket, mert hiszen egy-egy gondolat, mint az azt teremtő szellemnek paránya, magán viseli az egész szellem arculatát.*

Amikor mi innen hozzátok beszélünk, azok a gondolatok és eszmék, amelyeket mi hintünk a ti lelketekbe, ott megmaradnak, gyökeret vernek, kihajtanak, és sokszor a mi nagy örömünkre

teremnek harmincannyit, hatvanannyit, néha száz-annyit. Ezek a magvak a ti lelketekben meggyökeresednek, ti pedig továbbadjátok másoknak. Így másoknak a lelkében is gyökeret vernek azok az eszmék és igazságok, amelyeket ti itt kaptok, *és akkor mi nemcsak a ti lelketekben élünk, hanem azok lelkében is, akik általatok lettek hívőkké.*

Azután közzéteszitek nyomtatott betűk alakjában, amelyeket ezren meg ezren olvasnak, és akkor azok az eszmék, *és azokon az eszméken keresztül mi is benne élünk azokban az ezrekben. Ez így megy, mint egy örök hullámvás tovább-tovább.*

Azokat az eszméket és gondolatokat azonban, amelyeket ti töltünk nyertetek, mi a mi Urunktól és Megváltónktól vettük, ennél fogva mibennünk az ő lelke él. Krisztus Urunk pedig ezt mondta: *„A beszédek, amelyeket én szólok, nem enyém, hanem az én mennyei Atyám cselekszi bennem e cselekedeteket”.* Mi a mi Urunktól és Megváltónktól Istennek, a mi Atyánknak eszméit, gondolatait, igazságait, világosságát nyertük, s azokat adjuk tovább, hogy beteljesedjék, amit Ő utolsó imájában mondott: **„Atyám, Te énbennem és én óbennük, hogy egyek legyünk mind egyetemben, hogy megismerje e világ, hogy én Tőled jöttem”.**

Világos immár az ő szavainak jelentősége. Az ő igéi a legmagasabb helyről, Istentől szállottak alá Krisztusban. Az ő tanítványai által elterjedtek az emberek millióinak lelkében, és kiben harmincannyit, kiben százannyit teremtek. Ezekből a termő lelkekből olyan világosságnak kell kiáradnia, hogy meglássa rajtuk a világ, hogy ők Krisztussal járnak, hogy bennük Krisztus Lelke él, hogy általuk megtudja a világ, hogy Krisztus igazán Istentől származott, mert csak aki Istenből való, az cselekedhetik ilyen cselekedeteket, hogy emberek, akiknek lelke gazzal és tövissel benőtt ugar volt, harminc-, hatvan-, vagy százannyi jó termést teremjenek.

Embertestvéreim, mi azért jövünk hozzátok, mert sok az aratni-való, és mi szeretnők, hogy ti is, elhullatott kalászkok, mint maggal teljes termés kerülhessetek be a mennyei csűrökbe. Hogy ezt elérhessük, kérünk titeket, válogassátok meg, hogy kinek a társaságát tegyétek magatokévá. Tegyétek társatokká Krisztust! Mert aki Krisztussal jár, aki Krisztussal kel és Krisztussal fekszik, annak a lelkéből előbb-utóbb elősugárzik a Krisztus Lelke. Mert ha az én lelkem parányai benne élnek a ti lelketekben, mennyivel inkább bennetek élhet az ő isteni Lelke, akire mindig felnézhetek, akinek az igazságai beragyogják e földi tereket, de nemcsak e földi tereket, hanem a mennyeket is.

Zárjátok be a szemeteket és fületeket a más, a silány, az alantas, a földi, a bűnös eszmék, gondolatok és érzések előtt, és nyissátok meg egyedül és kizárólag Krisztusnak, hogy hozzá hasonlókká lehessetek!

Erkölcsei bátorság és erkölcsi gyávaság. ()**

1938 december 11.

A múlt alkalommal az embernek az emberre gyakorolt hatásáról kezdtem beszélni. Nagyjából és vázlatosan megismerttem veletek azt, hogy az érzések és gondolatok révén, amikor azokat egymással közlik, az egyik ember lelkéből egy-egy részecske jut bele a másik lelkébe és viszont. Ennek alapján érthetővé tettem számotokra, hogy mindenki mindenkiben benne él, s így mindenki a közösség tagja.

Most egy lépéssel tovább megyek. Hétköznapi dolgokat fogok például felhozni, hogy megtanuljátok a szellem tekintetével felismerni a külső mögött a lényegét. Nem fogok bölcséleti magaslatoakra emelkedni, egyszerűen a hétköznapi tapasztalati tényekből fogjuk kihámozni azok lelki és szellemi magját.

Van az emberi léleknek egy érzése, amelynek az ember nem szokott nagy fontosságot tulajdonítani. Nem is mindig uralkodik az emberen, s ha uralkodik is, a legtöbben eltitkolják. Még csak

nem is bűn, csak gyengeség. Mégis, mint minden emberi gyengeség, eszköze az ellentétnek, amelynek közvetítésével behatol az emberi lélekbe, az emberek világába, és ott romboló munkát végez. **Az emberi léleknek ez a fogyatékkossága a félelem.** Most a félelemnek csak arról a formájáról fogok beszélni, amely szellemi szempontból fontos, és ez az **erkölcsi gyávaság.**

Az erkölcsi gyávaság azt hozza magával, hogy az ember ott, ahol szólnia kellene, nem mer szólni, mert valami hátrány származnék belőle, ahol cselekednie kellene, nem mer mozdulni, ahol pedig nem kellene cselekednie, a többiektől való félelem következtében cselekszi a rosszat, a helytelent.

Az ilyen apró fogyatékkóságok, mint az erkölcsi gyávaság, néha a lélekre nézve nagyobb veszedelmet jelentenek, mint egy-egy nagy bűn. A nagy bűn ugyanis feltűnő. Ha a jó útra tért lélek beleesik, azt megrendíti, és sokszor nagy erőfeszítésekre képesíti az ellentét következő támadásaival szemben. A kicsiny gyengeségek, az apró bűnök azonban olyanok, mint az éjszaka, amely lassan, észrevétlenül árasztja el a vidéket, amikor pedig elárasztotta, akkor már nem lehet többé látni, és a sötétben börtönöző könnyen beleesik a szakadékba.

A minősítési törvény kiválogatott titeket az emberek közül. A jó elve a lélek hasonlósága alapján összegyűjtött titeket mindenféle foglalkozási ágból. A nagy, nehéz bűnök tehát már kipusztultak a lelketek kertjéből. Ezek a bűnök hatalmas gyökereikkel kiszívják a lélek talajának erőit, dús lombjaikkal árnyat vetnek, úgyhogy a lélekben virág vagy gabona nem teremhet, mert ha ki is kel, csenevész, sápadt, korán elhanyagló növény lesz. Nálatok már a Gondviselés sok szenvedés árán kiirtotta ezeket a nagy fákat, talán már a rönköket is kiástátok a lelketek talajából, de a vékony gyökerek még ott vannak, és bármikor újból kihajthatnak és újra hatalmas fává terebélyesedhetnek. Menjünk tehát a lelketek talajában mélyebbre, keressük ki ezeket a vékony gyökereket. A lélek redőit szétvonva világító lámpásunkkal odave-títünk néhány sugarat, hogy megláthassátok, mi rejtőzik ott.

Sajnos, az élet rohanó áradatában, gondjaitok, aggodalmaitok, megpróbáltatásaitok közepette gyakran nem tudtok úgy figyelni, mint most, amikor magatokba tekintetek. Nézzünk tehát bele a lelketekbe, és amit megláttok, azt a tapasztalatot hasznosítsátok tovább lépéseiteknél, és folytassátok az irtás munkáját a talaj mélyén is.

Az erkölcsi gyávaság megszámlálhatatlan sok esetéből felemlíttek néhány olyat, amikor - ami a leggyakoribb - a nagy hibáiból megszabadult embernek nincs bátorsága önállóan határozni; mások befolyása, mások akarata lesz úrrá jobb meggyőződése felett.

Hétköznapi példát hozok fel: **a kendőzés szokását**. Ez a szokás nem mai keletű. Évezredekkel ezelőtt is űzték, de megfigyelhetitek, hogy amint az erkölcsi színvonal emelkedik, olyan mértékben megy ki a gyakorlatból, és ahogy az erkölcsi színvonal alásüllyed, olyan mértékben terjed, hatalmasodik és lesz úgyszólván általánossá. Egészen jelentéktelen kis dolognak látszik; azonban húzzuk csak szét a redőket, és nézzünk egy kicsit mélyebben ennek a szokásnak lelki hátterébe.

Mi hozta létre ezt a szokást? Két lelki fogyatékoság eredője ez, az érzékiség és a hiúságé. Valaki, aki fiatal korában szép és tetszetős külsővel bírt, és ezzel a másnemű emberek figyelmét lépten-nyomon magára vonta, tehát, ahogy az emberek mondják, sok szerelmi sikere volt, megszokja ezt a mámorító mákonyt, megszokja a férfinem részéről a hízelgést, a bokolást, és nem egyszer áldozatául is esik ennek a hízelgésnek. Miután így élte le azokat az éveket, amelyekben még az arc rózsái virítanak, a szem ragyog, eljönnek azok az esztendőök, amikor a rózsák lehervadni készülnek, a szem meghomályosodik, a szerelmi hódolat, ami azelőtt úgyszólván napirenden volt, alábbhagy. A nő, aki ezt az életet megszokta, nem szívesen mond le erről az örömről, és hozzányúl azokhoz az eszközökhöz, amelyek újból rózsákat varázsolnak az arcára, újból ragyogóvá teszik a szemeket. Kihí-

vőbb modort is ölt magára, amivel pótolni akarja az ifjúság fűrgeségét és üdeséget. Ezt látja a másik, hozzá hasonló nő. Nem akar elmaradni mögötte, ugyanazt cselekszi. Ugyanígy a harmadik és a többi. Az általános erkölcsi hanyatlás korszakában, mint a mostani időkben is, a hullámvölgyben, végül olyan általános szokássá válik, hogy az emberek észre sem veszik, hogy a kendőzés nem természetes dolog, sőt kötelezőnek tartják magukra nézve.

Most következik az én példám. Egy fiatal leány, aki jó, házias nevelésben részesült, őszinteség, tisztaság, becsületesség és igazság él a lelkében, amint felnövekedik, belekerül egy ilyen társaságba. Arca szép, külseje kellemes, az ifjúság bája ömlik el rajta. Bekerül az úgynevezett „társaságba.” Mindjárt az első percekben bizonyos feszélyezettséggel veszi észre, hogy ő az egyetlen, aki a maga természetes arcával jelent meg. Ott-tartózkodása későbbi idejében kezdi észrevenni, mintha a festett arcokon egy-egy gúnyos mosoly suhanna át, amikor őt, az ártatlant szemlélik. Egy-egy finoman elhelyezett célzásban mintha éles tör villanna meg. Kezdi magát kínosan érezni. Amikor hazamegy, nagyon vegyes érzéseket visz magával. Áll a tükre előtt, és bár már ezerszer megmondta neki a tükre, hogy szép és hibátlan külsejű, hogy arcának rózsái valódiak, mégis bántja őt az a lekicsinylés, amellyel az úgynevezett társaságban találkozott.

A következő alkalommal már valóságos vesszőfutás a társaságban való megjelenése, és dúlt lélekkel tér haza. A női lelkék jobban megértik azt, hogy kicsinységek is milyen mélyen felkavarják a női lélekben lévő finomabb rezgésű érzéseket. Egészen jelentéktelennek látszó kicsiny dolgok, elejtett szavak mélyen vágnak bele a női lélekbe, amelyeket egy férfi talán észre sem venne.

A mi leánykánk, amikor újból a társaságba indul, még egyszer megáll a tükör előtt, azután eszébe jutnak azok a megpróbáltatások, amelyek rá várnak, de mennie kell, mert ez a szokás, ezt így követeli tőle a társadalmi illem. Megriad, félelmében az ecsethez

nyúl és az első bizonytalan kísérleteket elvégzi az arcán, és úgy jelenik meg a társaságban.

Egyszerre megváltozik a hangulat. Mint valami kedves új jövevényt tárt karokkal fogadják. Immár magukhoz hasonlóknak tekintik; igen, most már tudja, hogy mit diktál az illem, most lett valódi nagyvilági nővé. Kedveskednek, hízelegnek neki, és ő szívesen elfelejti az előző alkalmak kegyetlen vesszőfutását, s kezdi magát köztük jól érezni, kezd belemelegedni.

A következő alkalommal már szívesen megy a társaságba, még jobban beszennyezve az arcát, és nemsokára már ő tesz kellemtelen megjegyzést az esetleg újból betévedt ártatlan leányra. Íme már eszközévé vált annak a hatalomnak, amely rossz néven veszi az ártatlanságot, az őszinteséget, és már ő is siet belevonni ebbe az ártó fluidba azt, aki még nem beletartozó.

A dolog itt még nem áll meg. Az úgynevezett társaság, amelynek tagjai hit nélkül szűkölködnek, amelynek tagjai a ma örömének és gyönyörének élnek, - az úgynevezett társaság, amely mosolyog Isten nevének hallatára, a drága időt léha és értéktelen szórakozásokra pazarolja el, azt a drága időt, amelynek minden percét azért adta Isten, hogy abban a percben is értéket szerezzen magának a lélek.

Még ez sem minden. Az ilyen értéktelen, léha fluidban megte-rem a bűn; mert hamarosan jön a flört, a flört után a félrelépés, - és a mi leánykánk, aki eleinte *nem mert ellenállni a szokásnak*, a társaság nyomásának, már elfelejtette azt az időt, sőt bizonyos szégyenérzettel gondol vissza arra az időre, amikor még tapasztalatlan volt.

Mire megöregszik, már olyan színekkel jelenik meg az utcán, hogy az igaz ember visszatetszéssel fordul el tőle. Eddig az emberi része a dolognak. Nézzük most a lelki részét. Hol van itt tulajdonképpen a hiba és mi itt a bűn? Térjünk még egyszer vissza oda, amikor még ártatlan, amikor még először jelent meg, amikor még túsúrásokat kell elviselnie. *A lelkiismeret szava tiltakozott a kendőzés ellen, ő azonban elhallgattatta, és amikor*

elhallgattatta, Isten szavát hallgattatta el, mert a lelkiismeret szava Isten szava. Amikor arcának rózsáit befödte a kölcsönvett színekkel, olyasmit tett valósággá, ami nincs. A nincs a sátáné, a van az Istené. A leány uralkodóvá tette a nincset, és elnyomta a vant, amit Isten adott, tehát uralmat biztosított az ellentét akaratának Isten akaratával szemben olyan területen, amelyen az ellentét dolgozni kívánt.

Művének első eredménye az, hogy *elvesztette a megkülönböztetni tudást a helyes és helytelen, az igaz és igaztalan, a jó és rossz közt, és miután ezt elvesztette, miután a lelkében meggyengült az erkölcsi érzék*, könnyű volt a további lefelé való haladás. Csak az első lépés nehéz, a következő lépéseknél már segítik őt azok, akik a lejtőn lefelé haladnak.

Íme, egy ilyen szokás milyen csatornát nyit az ellentétnek, hogy az emberi világba öntse a maga mérgét és mótelyező fluidját! Pedig ha ellenállna a „társaság” nyomásának, ha öntudatosan kirtartana a tisztaság mellett, akkor talán olyanok, akiknek a lelkiismerete még nem hallgatott el, egészen felfigyelnének reá, kezdenék megbecsülni a szilárdságát, és talán egy következő alkalommal már ketten-hárman jelennének meg tiszta arccal, és így abban a megromlott fluidban tisztulási folyamatot indítana meg. Vagy ha hátat fordítana annak a társaságnak, tekintet nélkül a társadalmi szokásokra, és olyanokkal társalogna, akik a tisztaságnak, igazságnak, őszinteségnek elveit hordják a lelkükben, ezzel megkímélné az életét a lesüllyedéstől és a beszennyeződéstől, tisztességgel betöltené a hivatását, és amikor lezárja az életét, mint megizmosodott, tette kész szellem állna itt, nem pedig beszennyezett ruhában, legyengülten, szájalomra méltó külsővel, betegen, nyomorultan.

*

Áttérek egy másik példára. Azt szoktátok mondani, hogy manapság nagy a korrupció. Ez is természetes velejárója annak, hogy az emberiség ma erkölcsi hullámvölgyben van.

Vegyünk példának egy nagy iparvállalatot, amelyben néhány száz tisztviselő és sokezer munkás dolgozik. Minden ilyen emberi alakulatnak megvan a maga határozott, kitűzött célja. Természetesen az anyagi cél az, hogy a pénzükkkel érdekeltek a pénzükből minél nagyobb hasznot húzhassanak. Ennél fogva nagy összegek folynak be és mennek ki. A pénz forog, az emberek ezrei dolgoznak. Ki-ki végzi a maga kiszabott részmunkáját, és ha minden úgy megy, ahogyan azt az előre megrögzített szabályok biztosítani vannak hivatva, akkor zökkenő nélkül elvégzi ez a nagy szervezet a maga feladatát, és akik benne érdekelve vannak - ahogy az emberek mondják - megtalálják a számításukat.

Vegyünk most a sok közül egy kis tisztviselőt, akinek nincs beleszólása a dolgok irányításába, aki éppen csak annyit végez, hogy a kiadási és a bevételi tételeket feljegyzi. Becsületes ember, gondosan ellátja a maga feladatát, igyekszik mindent szorgalmasan és a legjobban elvégezni.

Egy idő óta azt kezdi észrevenni, hogy bizonyos rovaton sokkal több pénz folyik ki, mint annak előtte, holott annak semmi reális indokolása nincs. Kutatni kezdi az okot, amennyire azt az ő szűk hatásköre megengedi. Egyszerre megdöbbenve jön rá, hogy a közös célt szolgáló összegekből egy részt az egyik főbb vezető tisztviselő, vagy talán többen a maguk céljára fordítanak hamis adatok érvényesítésével.

Álmatlan éjszakái vannak. Mit tegyen? Az a valaki, aki ebben bűnösnek látszik, az ő főnöke, akitől retteg nemcsak ő, hanem mind, akik alája tartoznak, mert szigorú és könyörtelen, egy-kettőre kidobálja az állásból azokat, akik nem az ő kedve szerint járnak el, és ha ő mozogni kezd, akkor ő, az asszony és a gyermekek kenyér nélkül maradnak. Mit tegyen?

Néhány álmatlan éjszaka után végül oda köt ki, hogy hiszen ez végre is nem az ő dolga, tegyenek a nagyobb urak, amit akarnak. Ő könyvel tovább szorgalmasan. A csalás azonban mindig vakmerőbb és nagyobb szabású, és a főnöke kezdi észrevenni, hogy

ez az ő alárendeltje sejt valamit. Megragad tehát egy alkalmat, és ennek az alárendeltjének egészen szokatlan nyájassággal egy kisebb összeget utal ki. A mi emberünk az első pillanatra megdöbben, de a pénz láttára örül, mert az asszonynak otthon éppen súlyos gondjai vannak, a gyermekeket ruházni kell, a pénz a lehető legjobbkor jön... De vajon...? Eh, hiszen nem mondták meg, hogy miért adják! Elfogadja a pénzt. Ezzel azután hallgatólag bűntársná lett. A csalás mindig nagyobb méretet ölt, az ő részvétele is mindig nagyobb. Lelkiismerete már nem olyan hangos, és már célzást is mer tenni a goromba főnöknek, hogy pénzre van szüksége. Az pedig nagyon szívesen és bőkezűen honorálja az ő hallgatását. Már ő is megengedheti magának azt a fényűzést, hogy néha-néha megjelenhessen mulatóhelyeken, már a gyermekét úgy ruházza és úgy járatja, mint a gazdag emberek, és így tovább. Ezentúl már szemérmetlenül megköveteli a maga részét, amiért tud a visszaélésekről.

Múlnak az évek. Egyszer csak kiderül a visszaélés. A nagy csalók elmenekülnek, ő pedig börtönbe kerül, vagy egy golyóval tesz pontot elrontott élete végére.

A szépirodalomban többször feldolgozták egyes írók azt az eszmét, hogy valakinek, aki nagyon sóvárog valami földi jó után, e sóvárgásának hatása alatt egyszerre megjelenik az ördög, és megígéri neki, hogy megadja, amire vágyik, de a szíve vérével kell a szerződést aláírnia, hogy halála után a lelkét odaadja az ördögnek.

Ebben a szimbólumban a lehető legjobban és a legtisztábban jelenik meg ez a folyamat, amelyről most beszéltem. Amikor a szegény ember a lelkiismeretét az ördög sugallatára legázolja, ebben a sugalmazásban maga az ördög, maga az ellentét jelent meg előtte, és az ő szíve vére nem más, mint a lelkiismeret szava, amelyet ő megölt, és amelynek a vérével írta alá a szerződést. Ennek ellenében a jólétet, a gondtalanságot, a világi javakat megadja neki az ellentét fejedelme. A végén aztán csakugyan

jön a sátán, és elviszi a lelket a kárhozat, a gyötrellem, a szenvedés, a jóvátehetetlen és örökkévalóságnak tetsző gyötrelmek helyére.

A balga ember annak idején azt hitte, hogy becsapta az ördögöt, mert nem hisz a halál utáni életben. Úgy gondolkodik, hogy a halállal úgysis vége van mindennek, tehát az ördög tulajdonképpen semmiért adja neki ezeket a javakat. Az ördög azonban tudja, hogy csak azután következik az igazi élet, és az az igazi érték, amit ő csalt el azokért a talmi értékekért, amelyeket a földi embernek juttatott, hogy az élet örömeit megvásárolhassa magának.

Még egy példát mondok, amelyben szintén a félelem, az erkölcsi gyávaság készíti meg a romlás útját. A fiatalasszony fülébe a csábító hízelgő és kedves szavakat suttog. A hízelgés jólesik, de a lelkiismeret rögtön megszólal. A csábító tovább folytatja művét, mindig vakmerőbb lesz, míg végre megcsókolja az áldozatul kiszemeltet. A lelkiismeret szava hatalmasan szólal meg, úgy-hogy az asszony egy pillanatra úgy érzi, hogy talán egy csattanós visszautasítást kellene alkalmaznia, - ami helyes is lenne, mert hiszen az ilyen tolakodásnak ez az egyetlen gyógyszere. Nem mer azonban, s ezzel a kezdeményező pillanatot elszalasztotta. A felébredő tisztátalan érzések elborítják világos ítélőképességét, és megtörténik a baj, amely egész életére romlást jelent. A bűnös viszony alatt az állandó rettegés az életnek és a léleknek teljes elgyöttrését vonja maga után, az élet bevégzése után pedig szennyes öltözetében szégyenkezve jelenik meg az igazság tükre előtt.

Mindezeket a katasztrófákat az erkölcsi bátorság segítségül hívásával el lehetett volna kerülni. *Hiszen valamennyinek le kellett előbb győznie a lelkiismeret szavát*, mert csak annak legyőzése árán tudott az erkölcsi gyávaság, és ezen keresztül az ellentét szelleme diadalmat venni a lelkén.

Nemcsak a lelkiismeret van azonban az ember segítségére, hanem más tényezők is, hogy el ne bukják, p. o. *a tiszta természeti*

erők. Itt van például az az eset, amikor a serdülő fiút rá akarják venni pajtásai a dohányzásra. Gúnyolódva nógatják, hogy ne legyen annyira gyerek, hiszen ők már „felnőttek”, tehát kezdjen el dohányozni. A gyermek eleinte védekezik, hogy hiszen tiltva van, de a pajtásai gúnyolják, csúfolják, bántalmazzák, s ha nem enged, akkor lenézik, mint éretlen gyermeket. Ezt már nem bírja el az emberi hiúsága, hogy őt lenézzék, és titokban elkezdi áldozni ennek a tiltott élvezetnek. Az „élvezet” ugyan siralmasan üt ki, mert keserűnek találja, főfájással és émelygéssel jár együtt a kísérlet; ime *a tiszta természeti erők, a kegyelem ajándékozta romlatlan erők maguk is tiltakoznak a természetellenes és helytelen dolgok ellen!* Hiszen az állatok, amelyek tiszta természeti erőkbe vannak öltöztetve, nem dohányoznak és nem élnek bódító szerekkel!

Ez után a kezdet után következik, hogy titokban elviszik éjjeli mulatóhelyekre, mert ő már „felnőtt.” Már nem mer ellenszegülni, bár a lekiismerete még halkán tiltakozik. Később már részt vesz meg nem engedett tivornyákon, megfetreng hitvány bűnökben, míg egészen elhallgat a lelkiismeret szava, és már ő az, aki másokat segít behúzni ebbe a mocsárba.

Pedig ha ellenáll, akkor másoknak is erőt nyújt, akik hasonló félelemmel küzdenek, s a maga életét is tisztán megtarthatja és betöltheti azt a hivatást, amire testet, életet kapott. Nem rontja meg a testét-lelkét, idegrendszerét, erkölcsi ítélőképességét, és egyenes úton halad végig azon a pályán, amelyet neki a Gondviselés és az ő őrszelleme kitűzött.

És mindez csak azért nem lett így, *mert nem volt bátorsága elviselni a barátai lenézését és lekicsinylését, nem volt bátorsága igaznak maradni.* Ez a kicsiny dolog egész életére kiható katasztrófális eredményeket hozott.

Óva intünk titeket attól, hogy a világ önző és oktalan szokásaival, a világgal valami közöttök legyen. Ha már a minősítési törvény kiválogatott titeket a mi örömeinkre e világból, tartsatok

össze, becsüljétek meg és szeressétek egymást! Szeressétek egymásban azt a jóra való törekvést, az igazságnak azt a szeretését, amely titeket ide összevezérelt. **Ne érdekeljen titeket az, hogy „mit mondanak az emberek”, mert az emberek beszéde „csak szellő, amely elrepül, és a kősziklának nem árt”.** Hogy az emberek - akik nem tudják, honnan jöttek, hová mennek, sőt még azt sem tudják a szájalomra méltók, hogy egy Istenük, Atyjuk van a mennyben, aki őket szemléli, - mit mondanak, az igazán közömbös lehet rátok nézve, akik szellemekké akartok lenni.

*

Most forduljunk a világosság felé, és **beszéljünk az erkölcsi bátorságról**, és olyanokról, akik az erkölcsi bátorságnak hathatós jeleit hagyták vissza a világban.

Ezt megelőzőleg azonban egy hosszabb kitérést kell tennem. Isten az ő magasabb világaiból folyton árasztja az emberekre a tiszta erőket, az emberek azonban mindent, ami hatáskörükbe jut, megrontanak, beszennyeznek, úgyhogy ha a kegyelem nem sugározna állandóan rájuk, ha tiszta erők nem újítanak fel minden percben és minden pillanatban az emberek életét, akkor egészen rövid idő alatt meg kellene semmisülniük abban a romlásban, abban a szennyben, amelyet állandóan termelnek.

Az ember beszívja a tiszta, üdítő levegőt és kileheli a mérges gázokat. Ha a testét megmártja a kristálytiszta vízben, beszenyeezi. Az illatos gyümölcsöt elfogyasztja, és sárrá és szennyé változtatja. Amikor a teste összeroskad, porrá, hamuvá és rothadássá lesz minden, amit mint eledelt magához vett.

Ugyanígy van az ember a szellemi dolgokkal is. A mi Urunk tanítását, a tiszta szeretet és a kegyelem ajándékát átalakította az ember inkvizícióvá. Hallatlan és sátánian kieszelt gyötrelmekkel pusztítottak el embereket annak nevében, Aki azt mondta: „Ha valaki arcul üt jobbról, tartsd oda a bal orcádat is”; Annak nevében, aki azt mondta: „Áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik titeket bántalmaznak.” Ennek az

igazságnak nevében gyilkolták, és gyötörlek halálra az embereket. Rikító példája annak, hogy mivé válik az ember kezében a legtisztább mennyei igazság is.

Mózes, az Isten embere nemcsak az igazság törvényét hozta el, de annak a nomád és vad népnek társadalmi törvényeket is adott, hogy egymással békességben és jólétben élhessenek. És mi lett belőle? Nyűgök és bilincsek láncolata, amelyekre jól mondta az Úr, hogy: „*A szűnyogot megszüritek, de a tevét elnyelitek*”. Azok, akik Mózes székében ültek, másnál a szűnyog nagyságú hibát óriásivá fűjték fel, de elnyelték a tevét, azaz a maguk óriási bűneit és visszaéléseit látatlanná tették, s felhizlalták önmagukat mindennel, amit csak a törvények álnok magyarázata által maguknak megszerezhettek.

Kelet csillaga, Buddha az ő Nirvána-tanával rá akarta nevelni az embereket arra, hogy a földön kúszó féreg életét is kíméljék meg, hogy eljuthassanak a vágytalanság állapotába. Meg akarta gyorsítani híveinek erkölcsi haladását. A vágytalanság állapota az, amelyben az embert a szenvedélyek többé nem kergetik, amikor békesége van Istennel. Utódai a szörnyű kasztrendszert csináltak tanításaiból, és ezzel még jobban megkötötték a haladást. És így van ez az élet minden vonatkozásában. Ahogyan a szeretetből gyűlöletet, emberkínzást, máglyát csináltak, úgy csináltak az igazságból jogot, a jogból törvényeket, a törvényekből végtelen kanyargó alagút-rendszereket építettek ki az emberi életben, amelyben az egyszerű, de igaz ember könnyen eltéved és elvesz, míg a bűnös szakértő a rendszerek hézagain kibújik és megszabadul.

Így vannak az emberek az örök Szép ajándékával: a művészettel is. Ihletett lelkeken keresztül alásugárzik magasabb szférák csodás világa, a vonalak, színek, hangok harmóniája. Az emberek pedig divatos rendszereket csinálnak a művészetből is, kinevezik széppé, ami torz, s kultuszt teremtenek a nuditásnak, s a helyett, hogy magasabb világok felé irányítanák a lelket, az alantas szenvedélyeket fűtik ezzel a művészetnek nevezett elfajulással.

Hogy ezeket a béklyókat lerázhassa az emberiség, Isten időnként megvilágosodott szellemeket küld a földre, hogy áldozatos lélekkel szembe szálljanak a megromlott és elferdült közszokással, s ezekben a ferdeségekben megbújt sátáni elvvel. Mindazok ugyanis, akik akár a tudományban, akár a bölcséletben, akár a művészetben, akár a közéletben, mint reformátorok lépnek fel, csak szenvedésre számíthatnak, s míg eredményt érhetnek el, bizony sokat kell szenvedniük.

A tudomány is mennyei ajándék, amely arra való, hogy segítségével az emberiség *emberibb* életet éljen. Gondoljatok csak arra, hogy egyes feltalálókat milyen gúnykacajjal fogadtak, amikor találmányaikkal a világ elé léptek! Később pedig, sírhantjaik felett egészen részvétlenül élvezte mindenki azoknak az ismereteknek áldásait, amelyeket ezek a megvilágosodott lelkek hoztak a világnak.

Az ilyen élethez bizony erkölcsi bátorság kellett! Tudjátok, milyen üldöztetésben volt része annak, aki elsőnek mert holttestet boncolni, hogy a babonás elképzeléseken alapuló orvosi tudományt a valóságos igazság alapjaira fektesse. És sokan voltak ilyenek, akikre én nem akarok bővebben kiterjeszkedni, hiszen egyes példákat csak futtában említek fel, hogy az erkölcsi bátorságról egy-egy mintát mutassak be. Ott voltak a hit vértanúi, a mártírok, akik a megismert igazságért, Urukért az életüket áldozták fel, akik az arénákban a vadállatok karmai közt pusztultak el és a cézárok kéj-kertjeiben mint élő fáklyák égtek el.

Az élő fáklyák azonban nemcsak ott a kéjkertekben világítottak a tobzódó és tivornyázó gonosz embereknek, hanem évezredekken át világítanak itt, ebben a világban, ahol felfigyelnek azokra, akik ekkora erkölcsi bátorsággal léptek a föld porondjára, mert ez az erkölcsi bátorság az, amit szeretetnek nevez a magasabb világ, mert szeretetből hozták ezt az áldozatot az emberekért, az igazságért és Azért, akinek a nevéért, és aki iránt való szeretetből feláldozták magukat.

Az erkölcsi bátorságnak, mint a többi összes ragyogó isteni tulajdonságoknak összefoglalata a mi Urunk, a Jézus Krisztus. Életével az egész világgal szállt szembe, s igazságával nemcsak a föld hatalmasainak béklyóit törte össze, de az ellentét fejedelmének is odadobta a kesztyűt.

Nézzétek meg, ahogyan ő viselkedik egyes adott esetekben. Mert nem szeretném, ha az erkölcsi bátorság fogalmát összetévesztenétek a merészséggel, a vakmerőséggel, a hősiességgel, vagy más efféle fogalmakkal. Az erkölcsi bátorság merőben más. Az erkölcsi bátorság nem áll ki, nem hallatja szavát, hanem áldoz. Az erkölcsi bátorságot ugyanis sohasem lehet anélkül gyakorolni, hogy a lélek valamit magából fel ne áldozzon. Amikor a mi Urunk ott állt a helytartó előtt, Pilátus azt kérdezte tőle, hogy „Király vagy-e?”. A mi Urunk így felelt: „*Te mondd, hogy én király vagyok, de az én országom nem e világból való*”. Tudta, hogy a vád ezen a ponton fordul meg, ezáltal válik jogossá, vagy jogtalanná a halálos ítélet. Ezzel a válaszával szabad kezet adott arra, hogy emberi jog szerint őt halálra ítéljék, de örök példát adott az embernek, amikor utána tette, hogy; „*az én országom nem e világból való*”. Tudta, hogy végzete meg van pecsételve, mégis példát adott az emberiségnek azzal, hogy mentő megjegyzésül utána tette, hogy az ő országa onnan felülről való, tehát ő nem a császár ellen lázít. Örök példát mutatott arra, hogy az ember ne legyen kihívó, hanem egyszerűen, szerényen mondja meg az igazságot akkor is, ha az rá nézve veszedelmekkel jár, s ne hallgassa el azt se, ami mentségére szolgál.

Az erkölcsi bátorság tehát korántsem vakmerőség, hanem tiszteletadás az igazságnak, mint legnagyobb hatalomnak. Különbben az Úr életének drámája az összes típusokat felöleli. Pilátus, aki erőtlen mentési kísérleteivel az olvasó szemében rokonszenvet kelt, az erkölcsi gyávaság prototípusa. Mert ő, aki a távoli provincián az egyedüli úr, aki mögött cohorsok s légiók vártak egyetlen intésre, aki egyetlen intésével szétszórhatta

volna az ott összegyűlt, kiáltozó tömeget, amikor az a tömeg azt kiabálja, hogy: „ha ezt védelmezed, aki királynak mondja magát, akkor nem vagy barátja a császárnak”. Az árnyék egyszerre felmagasodott Pilátus előtt, és aki világi értelemben hatalmasság volt, megrettent, hogy el találja veszíteni előnyös pozícióját, és inkább ahhoz a szegényes formához nyúlt, hogy ő mossa kezeit, mint aki nem bűnös az ártatlan vérében, de azért félelemből parancsot adott az ártatlan kivégzésére.

Amikor a Getsemané kertjében Júdás álnokul megcsókolja az Urat, Ő - tudván az árulónak minden gondolatát - így szól: „*Barátom, csókkal árulod-e el az ember Fiát?*” Az erkölcsi bátorság nem vitáz, nem felel, nem áll ki, az erkölcsi bátorság szerény, de szilárd, mint a szikla.

Péter, a szikla, bátor volt és vitéz, mert hiszen a főpap szolgáját megvágta kardjával, amikor azonban azon a szörnyű éjszakán az udvaron a tűz mellett melengette a kezét, háromszor tagadta meg, hogy ő csak ismerte is az Urat, és esküvel erősítette meg, mondván: „*nem ismerem ezt az embert*”. Íme, a sziklaszilárd jellem, akire anyaszentegyházát építette az Úr, ha az árny eléje áll és felmagaslik előtte, félényké válik, és bár nem szűkölködött erkölcsi bátorság nélkül, azokban a szörnyű pillanatokban ő is megrettent a halál árnyékától. **Benne az örök embert mutatta be az Úr, hogy senki, aki mégolyan erősnek és sziklaszilárdnak hiszi is magát, és aki - mint Péter volt - valóban olyan is, soha ne merjen fogadkozni,** mert az ember csak ember, és az ellentét hatalma óriási itt ezen a földön. Az ellentét hatalmát ne hívja ki maga ellen az ember, akit anya szült. Az ellentét hatalmával csak egyetlenegy küzdött meg, de Az is áldozatul adta emberi életét, testét, hogy az ő példája örök időkre világítson embereknek és szellemeknek, a földnek és a szféráknak, hogy az ő világossága beragyogjon minden lelket, hogy az ő áldozata megerősítsen mindenkit és megtöltsön mindenkit erkölcsi bátorsággal.

Telítse meg erővel a ti lelketeket is, embertestvéreim. Kérlek titeket arra, hogy készítsétek el a szíveteket a hátralévő rövid időben,^{4*} hogy az ő megszületésének emlékűnnepére kitisztuljon abból minden, ami földi, minden, ami alantas, hogy Ő megszülethessek a ti szívetekben is; és ha már megszületett, növekedhessék, hogy éljen bennetek nem a gyarló ember, hanem az Istenért, az Isten igazságáért minden áldozatra mindenkor kész Krisztus.

A természeti ember és a szellemi ember. ()**

1939. január 15.

Az elmúlt évben arról a hatásról beszéltem nektek, amelyet a környezet fejt ki a lélekre, ebben az évben pedig arról a hatásról szólok, amelyei egyik lélek gyakorol a másikkra.

Fejtegetéseim során kimutattam, hogy milyen rendkívüli hatása van az egyik léleknek a másik lélekre; végig vezettelek benneteket az egyes viszonyokon, amelyek az emberek közt fennállnak: a hitvestársak, a családtagok, a rokonok, a barátok, a fajrokonok és az eszmetársak egymásra való hatásának egyes esetein. Látuk ennek rendjén, hogyan hull bele az egyik lélek gondolata a másik lélekbe, hogyan ver ott gyökeret, hogyan növekedik meg és terem gyümölcsöt, jót, vagy rosszat. Megszemléltük és megfigyeltük azt a csodálatos eredményt, hogy az egymásra utalt és együtt élő emberek, - mint példának okáért a házaspárok - gondolataikkal és érzéseikkel hogyan telítik meg egymás lelkét. S hogyan alakulnak át ennek hatása alatt egymás ábrázatára először csak lelki értelemben, hosszú évtizedek lefolyása alatt pedig még a külsőben is, egyszerűen azért, **mert a gondolatok és az érzések, tehát a szellem és a lélek erői szervező erők, az anyaggal szemben szuverének, és hatásukat az anyag követni kénytelen.**

⁴ *Ez a tanítás rövid idővel karácsony előtt hangzott el.

Láttuk azt is, hogy senki nem élhet önmagának. Senki nem tarthatja meg csak magának az érzéseit és gondolatait, senki nem zárkózhat el mintegy üvegfal mögé, hogy ne érintkezzék senkivel, mert ha elzárkózik, akkor gyenge és erőtlen marad, és az erői hovatovább mindjobban elcsenevészednek. Ellenkezőleg: minél többet hint ki valaki a világba a maga lelkéből, és minél többet fogad be másoktól, annál erősebbé, annál hatalmasabbá lesz. Attól, amit ad, meg nem fogyatkozik, mert hiszen az az övé, amit másnak ad, s tulajdonképpen az a szellem értékmérője, amennyit magából másokba hinteni képes. A gondolatokat és érzéseket nem lehet acélfalakkal elhatárolni, azoknak az anyag nem vethet gátat, mert azok áthatolnak téren, időn, anyagon, és megkeresik a másik lelket akkor is, ha világrészek, sőt világok választják el őket egymástól, akkor is, ha az egyik a szellemvilágban, a másik az anyag világában él.

Hullanak, hullanak a gondolatok és az érzések az emberlelekbe nemcsak a földön élőktől, hanem a szférákban élőktől is; és ha végig analizálnánk az összes egyén lelkét, azt látnánk, hogy végeredményben mindenki benne él mindenkiben; de csak fejlettségének mértéke szerint válik láthatóvá és tudatossá az egyénnek ez a mindenkivel való összekötöttsége.

Azt mondtam, hogy annál erősebb és hatalmasabb valaki, minél több lélekben él benne. Isten mindenkiben benne él, azért Ő mindenható. Az érzéseknek és a gondolatoknak, amelyeket az egyik emberszellem a másikba behint, leghatalmasabb vivő közege a szeretet. *Akiben ez az isteni tulajdonság nagyra növekszik, az nagyon sok más lélekben is benne él,* és azok a lelkek, akikben benne él, mind boldogan őrzik a szeretetnek ezt a részecskéjét.

A legkedvesebb, a legszeretreméltóbb, a legmagasztosabb, aki mindazoknak szívében benne él, akik felébredtek szellemiségük tudatára: az Úr Jézus Krisztus. Róla kívánok ma beszélni nektek, és arról a hatásról, amelyet Ő idéz elő az egyes lelkekben.

Ahogy letárgyaltuk az emberszellemek egymásra való hatását, úgy ma áhítatos lélekkel megvizsgáljuk a legmagasztosabb Szellem hatását az emberlelkekre. Ennek a hatásnak szempontjából két nagy csoportra oszlik a földön élő emberlelkek sokasága: testi emberekre, és lelki emberekre. E két tömeg közé áll oda Ő, az Isten Fia, hogy a testi, azaz természeti emberek lelkét a maga érzésével és gondolatával megtermékenyítse, és átforgalmazza őket szellemi emberekké.

Amíg az ember nem ébredt föl szellemisségének tudatára, amíg a szívébe még nem fogadta be Krisztust, - *nem a nevet, hanem Krisztus szellemét!* - addig az ember csak olyan, mint a kicsiny gyermek a felnőtthöz képest: telhetetlen, és mindig csak kapni kíván; semmi más nem érdekli, mint csak az, ami az övé lehet, amit megkaphat, amit a magáévá tehet. Hiszen ha a világra születő gyermeket nem várná készen a szülői gondoskodás és szeretet, a legrövidebb idő alatt elpusztulna. A szülői szeretet és gondoskodás azonban ott áll a bölcső mellett, és a kicsiny gyermek legkisebb jeladására, amikor még egyebet nem tud tenni, mint csak sírni, azonnal ott van azzal, amire a gyermeknek szüksége van: a táplálékkal, a ruházattal, azzal a szolgálattal, amelyet a kis emberpalánta igényel. Az mindezért nem adhat semmit, mert neki nincs semmije, és teljesen tehetetlen.

Így nő fel a gyermek; s amint napról-napra, évről-évre fejlődik, soha nem jut eszébe, hogy lám, ő mindig csak kap és kap; ezt egészen természetes állapotnak tartja. A szülő pedig, aki a gyermeket gondozza és neveli, azt találja természetes dolognak, hogy ő meg mindig csak ad.

Azután múlnak az évek, a gyermek felnő, a folytonos kapás állapotára összesorvad, majd maga is családot alapít, neki is gyermeke lesz, és végül egészen természetesnek találja, hogy ő, aki azelőtt mindig csak kapott, most már mindig csak ad. Ugyanez a nagyon rövid, egyszerű vázlat az emberi szellem kibontakozásának is. Ameddig még a *testi ember* állapotában van, addig

mindig csak kapni kíván; attól fogva pedig, hogy *szellemi emberré* válik, a kötelesség az ő vállaira nehezedik, és neki kell folyton adnia anélkül, hogy azért, amit ad, vizontszolgálatot követelhetne azoktól, akiknek a természete még csak az, hogy kapjanak és elfogadjanak.

*

Álljunk meg itt egy pillanatra, kedves embertestvéreim. Ti, akik annyit kaptatok, akik évről-évre, sőt évtizedről-évtizedre csak kaptok - világosságot, erőt, bizonyítékokat, az igazságnak olyan megvilágításait, amelyek nélkül millió meg millió más ember szűkölködik - gazdagok vagytok; s ezzel a gazdagsággal nektek csak a második csoportba szabad tartoznotok, abba a csoportba, amelynek tagjai *csak adnak*. Ez nektek annál könnyebb, mert ti azt is tudjátok, hogy csak az a tiétek, amit odaadtok. Azután azt is tudjátok, hogy nem ingyen adtátok, amit adtatok, sőt azt is, hogy ha nem adtok önként, a törvény elveszi azt tőletek erővel. Nektek, embertestvéreim, az örökkévalóság polgárainak kell magatokat éreznetek itt a mulandó életben is. Amikor itt, ebben a mulandó életben, testhez kötöttek, a múlt és a jövő mesgyéjén álltok, az örökkévalóság ködös végtelenségéből lépnek elétek és vonulnak el mellettetek órák, napok és évek, hogy mellettetek egy pillanatra megcsillanva abban a fényben, amelyet a mennyből kaptatok, elmúljanak és eltávozzanak a múltba. Ezek az órák, napok és évek alkalmakat hoznak magukkal, éhes és szomjas alkalmakat, amelyek mint valami élő lelkek kérő és kérdő tekintettel állnak meg egy pillanatra mellettetek, várva, hogy mit juttattok nekik abból, amit nektek adott az isteni Gondviselés.

Ha azután ezek az órák, napok, évek, illetőleg a magukkal hozott alkalmak nem kapják meg tőletek azt az erőt, azt a világosságot, azt a melegséget, azt a cselekedetet, amellyel ezeknek az alkalmaknak tartoztok, amelyek iránt való igénnyel ezek az időpontok, illetőleg ezek az alkalmak veletek szemben fellépnek, akkor ezek elsuhannak, elvonulnak mellettetek, és eltávoznak a

múltba. De a múltban mint sötét pontok vádolnak titeket, és nyugtalanítják a ti benső éneteket, s ti nyomasztóan érzitek, hogy adóságok maradtatok; érzitek, hogy rajtatok valakiknek, valamiknek követelni valójuk van.

Az idő azonban múlik, és az idő forgásában újabb órák, újabb napok, újabb évek jönnek, s **ezen visszahozzák azokat az elhanyagolt alkalmakat, amelyek kielégítetlenül suhantak alá a múltba, de most már nem kérőleg, nem várakozó tekintettel, hanem fenyegetően lépnek fel veletek szemben,** és most már többet kell nekik adnotok, mintha az igényeiket az első alkalommal kielégítettétek volna. Ha pedig még mindig vonakodtok őket kielégíteni, akkor ezek az alkalmak hatalmakká nőnek, erőt vesznek rajtatok, és gúzsba kötnek titeket, s elszedik tőletek még azt is, amit az első alkalommal nem kellett volna odaadnotok; és ti elszegényedve, elgyengülve és megfogyatkozva zárjátok le azt az életet, amelynek óráit, napjait, éveit kihasználatlanul hagytátok.

Ha ellenben minden percekben érzitek, hogy itt a mulandóságban, a múlt és jövő határán tennivalótok van, és két kézzel adjátok azt, amit nektek Isten adott érzésben, cselekedetben, szeretetben azoknak az alkalmaknak és azokat az alkalmakat reprezentáló emberlelkeknek, akiket az idők árja hozzátok sodor - tehát ha ezeket az alkalmakat a ti legjobb érzéseitek szerint kielégítitek - akkor ezek az alkalmak ismét elvonulnak mellettetek és eltávoznak a múltba, **de a múlt ködéből mint ragyogó csillagok világítanak elő, titeket áldva és dicsérve.** Ebben az esetben a jövő, amely felétek áramlik, mindig kevesebb igényt, és mindig több áldást hoz részetekre, míg végül feleslegessé válik számotokra az idő folyása, feleslegessé válnak az órák, napok és az évek, hanem a gondoktól megszabadulva, adóságaitoktól felmentve belejuttok az időt nem ismerő örökkévalóság ragyogásába.

Ne legyetek tehát, embertestvéreim, természeti emberek, hanem legyetek szellemi emberek, mert *a természeti ember sorsa a halál, a szellemi ember sorsa pedig az örökélet.*

A természeti ember nem vonzó jelenség; a természeti ember ennek a múltó világnak, ennek a tér-idő-anyagból álló természetnek egyik tárgya. Nem tudja önmagáról, hogy ő nem egyéb, mint egy jelenség, egy tárgy; nem is tekinti magát egyébnek, hiszen csak testnek tekinti magát, aki ebben a természeti világban helyet foglalván ennek a testnek kíván szolgálni, ebben a testben akarja feltalálni minden örömét; ez a test minden gondoskodásának tárgya, ezért a testért harcol és verejtékezik, ezért a testért követ el bűnt és vétket. Arról, hogy a testnél egyébből is áll, fogalma sincs, hiszen „*a testi ember fel nem foghatja azokat, amelyek az Isten Lelkéé, mert azok neki bolondságoknak tetszenek.*”

A testi ember büszke a külső megjelenésére; büszke és hiú a testi erejére, ha férfi, hiú a szépségére, ha nő. Megkívánja, hogy mások neki hódoljanak. Ezáltal hiúsága még nagyobbra növekszik, mert a hiúság, mint falánk ragadozó, folyton táplálkozni akar, és igyekszik kicsikarni magának azt az elismerést, amelyre éhes. **Tehát a testi ember a hiúság révén folyton lefelé süllyed.**

A testi, vagy természeti ember, miután a testére van a legnagyobb gondja, az anyagi javak után kapkod, főképp a mindenható pénz után, amelyről úgy vélekedik, hogy vele mindent megszerezhet, ami csak jó és kívánatos a földi világban. Ebbeli igyekezetében nem válogatós. Ha látja, hogy mások ugyanarra törekednek, akkor képes másokat félregázolni az útból, képes másokat megcsalni, megrövidíteni, sőt képes érte másoknak még az életére is törni. Ezzel pedig eleven szemet gyűjt a fejére, gyűlöletet és bosszúállást szít maga ellen a többi ember-lelkekben, s kárhuzatos jövőt készít elő, amelybe fokról-fokra süllyed alá.

A testi ember, miután minden öröme a testből ered, ezeket az örömeiket hajszolja. Az ingyenség, az érzékiség a legképtelenebb cselekedetekre ösztönzik. Jelszava megszerezni mindent, amit az érzékei kívánnak, és ami az érzékeinek jóleső ingereket

kölcsönöz. Így a természeti ember az úgynevezett szerelmi életében nagyon változatos, és ezzel maga körül szerencsétlenségeket, tragédiákat, katasztrófákat készít elő, az önmaga lelki erőit pedig lefokozza, elpazarolja. Tehát ezen a téren is lefelé süllyed. A természeti ember sokat ad a külsőre, mert hiszen neki ez az egyetlen, ami létezik. **Ennél fogva a mindenkori divat hódolója, mégpedig nemcsak a külső divatnak, hanem a jelszavak divatjának is.** Neki mindenről tudnia kell, amit az úgynevezett „társaság” számon tart; nem akar a magához hasonlóktól elmaradni, csillogni kíván a jóléretségben mások előtt, ennél fogva felületes, semminek a mélyére nem hatol, egyéniséggé nem képes kinőni magát, sőt az általánosító fluid hatása alatt mindig jelentéktelenebbé válik.

A természeti ember megkívánja, hogy őt tiszteljék; ezért a címek, a rangok kívánatos dolgok előtte, és nagyon rossz néven veszi, ha valaki elfelejti ezeket hangsúlyozni, ha róla van szó. Hiszen a természeti ember előtt csak az előkelőknek, a hatalmasoknak és a gazdagoknak van becsületük, mert testi énjének csak ezektől van várnivalója. Ezért mindenféle hírességet sokra becsül, mert másoktól is ezt látja, és hódol a magasabban állóknak, azonban könyörtelen és szívtelen a mélyebben állókkal szemben. Így ő maga jellemileg-lelkileg folyton selejtesebbé válik.

A testi embernek mindig „igaza van”, mert hiszen önmagáról van a legjobb véleménnyel. Így másokban ellenszenvet kelt, önmagában pedig elszorvasztja az elfogadó erőket, mert aki nek mindig igaza van, az nem fogadja el mástól a nagyobb igazságot, tehát visszamarad, lefelé süllyed. Mit mondjak még a természeti emberről? A természeti ember alapvonása - amiről a legutóbbi alkalommal beszéltem nektek - az erkölcsi gyávaság.

*

Itt most ismét kitérőt kell tennem. Miután a természeti ember mindenképp érvényesülni kíván, és miután keresi a magas rangúak társaságát, ennél fogva - hogy előttük érvényesülhessen -

képmutatáshoz és hazugsághoz kénytelen folyamodni, azaz a saját gondolatait és érzéseit eltakarja. Felfelé mindig a legragyogóbb arcukat mutatja, és csak jót, csak hízelgőt mond annak, aki felette áll.

A hízelgés a sátán egyik legközönségesebb eszköze, amely megalázó arra is, aki hízeleg, mert hazudik, és megalázó arra is, aki nek hízeleg, mert felteszi róla, hogy az elég korlátolt arra, hogy elhiggye a kézenfekvő hazugságot is.

Amire ez alkalommal ki akarok térni, az egészen emberi dolog; de ebből az emberek tömegeinek, az úgynevezett emberi társadalomnak legtöbb szerencsétlensége és katasztrófája származik. Ez a dolog a természeti ember erkölcsi gyávasága.

Az úgynevezett koronás fők, akik egy-egy állam, egy-egy nemzet élén állnak, egészen más természetű nevelésben részesülnek, mint a többi egyszerű embergyermek. Már zseni gyermekkorukban úgy nevelik, s arra tanítják őket a körülöttük lévők, hogy a koronás fő, vagy annak családtagjai magasabb rendű lények, mint más emberek, mert ereikben más vér folyik. Az ilyen csemete már akkor minden tekintetben kiváló, amikor még újszólván semmit sem tud. A körülötte lévők, miután hízelgésükkel minden áron érvényesülni akarnak, belenevelik a határtalan öntudatot, felfokozzák benne a gögőt és hiúságot. Úgyhogy mire az a zseni embergyermek felnőtt és átveszi azt a magasrendű hivatást, amelybe őt végzeté állította, környezetének folyton ismétlődő szuggesztív behatása alatt lélekben teljesen zsarnokká nő ki magát, aki felette áll mindenkinek, mert ő „bölc”, „hatalmas”, „felséges”. Azt a jelzőt kapja, ami egyedül a mennyei Atyát illeti meg. Ennélfogva amikor kezébe veszi népének vagy népeinek kormányzását, a körülötte mozgó főrangúak már nem is mutathatnak egyebet neki, mint hízelgést. Már nincs körülötte senki, aki meg merne kockáztatni egy-egy őszinte szót, ami az uralkodóra nézve nem lenne hízelgő.

Ennek azután nagy katasztrófák a következményei. Az emberek százezrei és milliói, akik a koronás fő jogára alá tartoznak, mind

élni kívánnak, mindnyájuknak vannak igényei, amelyeket szeretnének kielégíteni. Meg is van hozzá alkotva a törvényes rendszer, hogy ezeknek az időről-időre fellépő szükségleteknek és igényeknek kielégülését biztosítsák, s ez a törvényalkotás. Ennek a folyamatnak alulról kell elindulnia, és mind magasabb fórumokon keresztülmenve végül a koronás főnél végződnie. Igen ám, de a tömegek érdeke a legtöbb esetben ellentétben áll a legmagasabban állók érdekével. A tömegeknek juttatható nagyobb szabadság mindig az uralkodó osztályok vagy éppen a koronás fő túl nagy szabadságának csökkentésével járna. Miután azonban ezt javasolni az így nevelt legfőbb hatalomnak senki sem meri, vagy ha meri, kockáztatja a saját pozícióját, és elveszíti, azokat a nagy kedvezményeket, azt a nagy anyagi jólétet, fényt, dicsőséget, örömeiket, amelyeket a koronás fő közelében élvezhet, ennél fogva vagy nem kockáztatja meg a szükséges reform ajánlását, vagy ha megkockáztatja, kiteszi magát annak, hogy ő maga is mindenét elveszíti. Ezt pedig senki sem akarja.

Így minden marad a régiben, mert akik a legmagasabb urat körül veszik, azok testi emberek, természeti emberek, akik erkölcsi gyávasággal megterhelten nem a soknak kedvező igazságot, hanem az egynek kedvező igazságtalanságot helyezik inkább előtérbe, csak hogy a maguk testi énje meg ne rövidüljön, s az ő előnyeik, kiváltságaik, örömeik meg ne csökkenjenek. A természeti embernek ez a magatartása ebben a viszonylatban azután szörnyű következményeket von maga után. A ki nem elégített igények a tömegeket, a milliókat mindjobban elkészerítik, s a robbanóanyag mindjobban gyűlik a lelkekben. Az az elkészeredtség, amelyet néhány józan és igazságos reformmal le lehetett volna vezetni, végül felrobban, ledönti a trónt, és emberek tömegének vérével festi meg azt a korszakot. És amint a nagyban, ugyanúgy van ez a kisebb közületekben is; mindenütt az érvényesülni akaró törtető erkölcsi gyávasága homályosítja meg az élen lévők tiszta áttekintését az alájuk rendelt szervezetek felett.

Mennyivel tökéletesebben végeznék feladatukat az egyes társadalmi közületek, ha bennük az alárendeltek is gerinces egyéniségek volnának! Embertestvéreim, ne ütközzetek meg azon, hogy én egészen emberi dolgok taglalásába is belebocsátkozom. Hiszen többször mondtam nektek, hogy én a visszhang vagyok, s mint ilyen, az e világi dolgokról visszaverődő hangokat és hatásokat juttatom a tudatotokba, s azon keresztül a szellemetekbe. Ezzel azonban nekem messzebb menő céljaim vannak. Ti Krisztus iskolájába jártok. Hosszú évek során nagyon sok igazságot ismertetek meg. A lelketek fokozatosan megtelik igazságrészecskékkel, fénnel, és örömmel ezeknek az igazságoknak látván, és azon, hogy ezek a ti osztályrészetekké válnak. Ezeket az igazságrészecskéket azonban nem azért kapjátok, hogy ezzel a magatok önérzetét nagyobbra duzzassátok fel. Ezeknek az igazságoknak a megtanulása a részetekre nem lehet öncél. Ezeknek az igazságoknak a felszedése a lelketekben az elmélet; minden elmélet azonban csak akkor éri el a célját, amikor az a gyakorlati életben valóra is válik.

Testvéreim! Ti az elméletben túl vagytok táplálva. Eljön az idő, és most az idők végén mindegyikötökre vár az a feladat, hogy visszatérve ide a földre, a ti elmélettel megtelt lelketek fényét és igazságát itt az emberek közt kisugároztassátok. Azt nem tudhatjátok, hogy vajon embertömegekkel szemben, vagy csak egyetlen emberrel szemben kell-e majd az életetekkel bizonyosságot tennetek az igazságról, mert *bizonyosságot tenni kell*, és a bizonyosságtevésnek bizony sokszor igen fájdalmas módjai vannak, *amelyekre felkészült, és erős szellemekre lesz szükség*. Én emberi, társadalmi, családi és egyéb ilyen földi viszonyokba vezettem el a ti szellemeteket. Mindezt ízekre szedtem elöttetek, és arra kértelek titeket, hogy tekintsetek bele ezekbe a redőkbe, ezekbe a mélységekbe, ezekbe a szakadékokba, tekintsetek mögéje a ragyogó látszatnak, figyeljétek meg, hogy egy-egy hatalmasság mögött milyen reszkető és gyenge emberlélek húzódik meg, aki remeg a holnaptól, és örül, hogy elmúlt a mai nap.

Amikor a ti szellemetek figyelmét ezekre felhívom, akkor titeket a jövőre készítelek elő, amikor már majd tennetek, hatnotok, cselekednetek és bizonyoságot tennetek kell. Mert amíg titeket a szép szó elkábít, *amíg ti a szeretet gyakori hangoztatásától el vagytok ragadtatva, és nem látjátok meg a mosolygó arc és a sima szó mögött az ürességet, vagy az álnokságot, addig semmiképpen nem vagytok alkalmasak arra, hogy emberlelkekkel szemben hassatok, és bizonyoságot tegyetek. Amíg ti e mulandó világ ragyogásának és csillogásának fontosságát tulajdonítotok, és ameddig talán egy bizonyos határig magatok is hajlandók vagytok elhinni azt, hogy valaki azért, mert koronát hord a fején, magasabb szellem, mint az, aki talán egy szegényes műhelyben végzi a maga hétköznapi munkáját, addig ti az igazság mellett bizonyoságot tenni nem vagytok képesek; hiszen Krisztus maga is szegény és egyszerű ember volt a földön. Ameddig ti sokat adtok a látszatvilág malandó nagyságára és csillogására, addig még álmodnotok sem lehet arról, hogy visszatértek majd ide az idők végezetével, és a ti Krisztusotokról, aki a szívetekben él, ha kell, véretek hullásával is bizonyoságot tesztek. Addig egyáltalán nem vagytok alkalmasak az ő munkájának végzésére; s ha nem vagytok reá alkalmasak, akkor féltő, hogy a most lezáródó korszak végéig nem is fogjátok ezt a képességet megszerezni.*

Ennek elérése az én célom azzal, hogy a ti szellemi szemeiteket arra szoktatom, hogy a mulandót apró ízekre bontva, benne az örökkévalót, vagyis az érzések és gondolatok tömegeit, láncolatát, kapcsolatát, összefüggését és hatásait megismerni megtanuljátok. Nektek, embertestvéreim, akik szellemekké akartok válni, odáig kell fejlődnetek, hogy annak, akivel beszéltek, ne az arcát, annak a külső szépségét vagy külső rútságát lássátok, hanem egyszerre meglássátok, hogy mi van a lelkében: hogy nincs-e a szép és tetszetős külső mögött fejletlen és gyarló lélek, vagy nincs-e a csúnya arc és deformált külső mögött egészséges és erőteljes szellem.

Ez után a kitérés után még egyszer visszatérek a természeti emberre. Egy pillanatra fussátok át mindazt, amit a természeti emberről mondtam, és akkor azt hiszem, mindannyian kénytelenek lesztek megállapítani, hogy a természeti ember önmagától csak egy dologra képes: folyton-folyvást lejjebb süllyedni.

A természeti ember képtelen önmagán segíteni. *A természeti embert a világon senki és semmi meg nem mentheti, és fel nem emelheti.* A természeti ember olyan, mint a tengerbe bocsátott kő; az a maga akaratából többé felfelé emelkedni nem tud, hanem folyton süllyed, le egészen a fenékig. **Az írás úgy emlékezik meg a kétféle embertípusról, mint élőkről és holtakról: a szellemi ember élő, a természeti ember holt.** A természeti ember olyan, mint a föld szervesetlen, élettelen anyaga: ez az anyag magától soha élővé nem válhat, hanem csak akkor, ha a magasabb rendű, a növényi élet lenyúl hozzá, s gyökereivel felszívja magába. És akkor az az anyag-parány, amely egy pillanattal előbb holt volt, ember által soha ki nem deríthető módon egy pillanattal később már az élet ragyogásában tündöklök, mint része annak az élő életformának, amelyet a növény reprezentál.

A természeti ember is éppen ilyen halott, és éppen úgy nem válhat élővé, csak akkor, ha felülről lenyúl érte az Élet, és felszívja őt magába.

*

Most ezzel kapcsolatban visszavezetlek titeket a régmúlt időbe, abba az időbe, amikor a mennyei Atya a mi Urunkat, a Jézus Krisztust, ezt a mennyei Virágot elültette a föld holt talajába, hogy ennek a holt rétegnek életet adjon.

A világot uraló római birodalom kiterjesztette hatalmát Kelet kis provinciájára, Izrael és Juda törzsére is. A césárok már nem is felségesek voltak, hanem a hízalgők már megtették őket isteneknek, és templomot építettek a cészár-istennek. Természetesen a nép már éppen úgy nem hitt a bálvány-istenekben, mint ahogy nem hitt a cészár-istenben. A góg a legmagasabb fokra hágott, a

kicsapongás a legszélső határig terjedt. A meghódított provinciákat helytartók zsarolták, és ömlött az arany Rómába, hogy a kéjlakokban, a tivornyákon szégyenletes éjszakákon vagyonokat dorbézoljanak el. A népek tömegei összeszorított ököllel és bosszúszomjjal telve szemlélték a főrangúak kicsapongásait és cinizmusát, de moccanniuk nem lehetett, mert Róma kemény törvényrendszere és a hatalmas hadsereg lefogva tartott minden megmozdulást. A pogány népek, amelyek „néma bálványaikhoz tapadtak”, mindenkor természeti emberek voltak, vezérlő motívumaik mindenkor csak az örömök és élvezetek voltak; hiszen még istentiszteleikbe is, - amelyeket bálványaiknak rendeztek - a fajtalanságot vitték bele, mint kultuszcselekményt.

Jeruzsálemben és Samariában már rég kihunytt az a fény, amelyet az Isten embere: Mózes hozott le a Hóreb hegyéről a kiválasztott népnek. A papi fejedelmek, a nép hatalmas vezérei egyrészt a római hatalom árnyékában húzódtak meg, hogy minél több előnyt szerezhessenek meg a saját énjüknek, másrészt pedig összeesküvéseket szőttek a római iga lerázására. Bármelyik párton voltak azonban, mindent a saját énjükért tettek. A „törvényt és prófétákat” sokszor hangoztatták, de csak azért, hogy azzal gúzsba kössék a szegény népet, amely pár filléren verebecskét vett a piacon, hogy éhségét nagyjából elüsse. „Hosszú imádságaikkal fölemésztették a szegény özvegyek házát.” „Szerették az elől-üléseket a gyülekezetben és a főhelyeket a lakomákon” - mint általában a természeti emberek a címet és a rangot - „hogy láttassanak az emberektől”. „Megszélesítették ruháik prémjét és szegélyét”, s szerették, ha őket rabbiknak, mestereknek címezték, és meg voltak sértve, ha ez a címzés elmaradt. „Megdézsmálták a kaprot, a köményt és a mentát”, vagyis még a legjelentéktelenebb, legértéktelenebb apróságból is elvették, ami abból nekik járt, „de hátra hagyták azt, ami fontos: az ítéletet, az igazságot és az irgalmat”. Palotákat építettek maguknak,

de a nép nyomorán nem enyhítettek. Testi emberek voltak egészen, akiknek „a törvény és próféták” csak lepel voltak, amely alatt a maguk hiúságát, önzését és gőgjét hizlalták.

A föld a mélyponton volt, a halottak világa.

Amikor a legnagyobb volt a sötétség, akkor szállt le a mennyből az Ige, és öltött testet itt a halottak közt, hogy ebben a holt földben életet gerjessen. Amint Ő mondta: „*Azért jöttem, hogy életük legyen és bővülködjenek.*”

Az ő nagyságáról és fenségéről igazi fogalmat nem alkothat senki, csak az alkothatna, aki hozzá hasonló lenne. Mi, jelentéktelen, gyenge szellemek, csak érzéseink túláradó fölemelkedésében sejtjük meg az ő isteni nagyságát, és mélységes hódolattal borulunk le előtte, de szemünket sem merjük hozzá fölemelni.

A természeti világ azonban, amelyben megjelent, nem ismerte fel Őt és „az övéi nem fogadták be”. Olyan dolgokat mondott, amelyek a természeti ember előtt merő balgaságok, mint pl. „*Ha valaki a te felső ruhádat el akarja venni, add oda az alsót is*”. A természeti ember mosolyogva és bosszankodva ütközik meg rajta, és azt mondja, hogy ez a balgaság; inkább, ha valaki tőlem el akarja venni, én veszem el az övét! Ez a természeti ember lelki beállítottsága. Azt is mondta, hogy „*boldogok a szegények*”. A természeti ember pedig a boldogságát csak a gazdagságban látja. „*Boldogok, akik sírnak.*” A természeti embernek a kacagás, az öröm kell. „*Ha valaki arcul üt téged jobbról, fordítsd oda a másikat is*” - mondotta Ő. Mit lehetett mást várni a természeti emberektől, mint hogy azt mondják rá, hogy megháborodott?! Hiszen éppen az ellenkezőjét hirdette annak, ami a természeti ember logikájában kialakult. A természeti ember nem foghatja fel Isten Lelkének igazságait, mert azok előtte bolondságnak tetszenek. Ilyen áthidalhatatlan ellentét mellett a küzdelem csak rövid néhány évig tarthatott, s jött a szörnyű áldozat a Golgotán, és a természeti ember azt hitte, hogy diadalt aratott a menny felett.

Krisztus isteni nagyságának történelmi bizonyítéka az, ami utána következett, s amit még a természeti ember sem vonhat kétségbe. A golgotai áldozat után alig telt el több mint egy emberöltő, és a római hatalom szétszórta Izrael népét a világ minden tájára; feldúlta és lerombolta Jeruzsálemet, véres üldözésben részesítette azokat, akik a Názáreti emléket tisztelték és szerették, úgy hogy még a nyomok is csaknem megsemmisültek, amiket itt hagyott. *De másfél évszázad után megint csak megmozdul az ő emléke.* Kezdik összegyűjteni és leírni az ő mondásait és cselekedeteit. És íme, mi lett ebből a szerény, erőtlen kísérletből! Nézzetek csak körül a világban: *volt-e valaha valaki, aki, ha mégolyan hatalmas és tudós volt is, és ha rendelkezésére álltak is az összes eszközök és lehetőségek, hogy maga után hírnevet hagyjon hátra, hogy a hírneve csak a nyomába is léphetne neki, a szegény „ember Fiának”, aki csak 12 egyszerű, tanulatlan embernek mondta el az ő isteni gondolatait?!*

Őt az elmúlt sok századév után az egész kereszténység Istennek tekinti. Isten is ő, aki előtt az emberek száz- és százmilliói és a szellemek milliárdjai hajtanak térdet. Isten felmagasztalta őt a legmagasabbra. Ő fényével és ragyogásával beborítja ezt a földet, és a földet körülvevő szférákat, s hatalma, dicsősége, ragyogása és fensége nőttön-nő mind az idők végezetéig.

Ellenben az emberek törpe nagyjainak dicsősége és hatalma - ha bármilyen nagyot alkottak is - az első időkben talán hangos, de ahogy múlnak az évek, folyton halkul, fakul, enyészik, és még a leghíresebbé is egykét évszázad múltán feledésbe megy. Mi, jelentéktelen, kicsiny szellemek Krisztus nagyságát föl nem foghatjuk, nem mérlegelhetjük; mi csak hálával borulhatunk le előtte, amiért a mi holt szívünkbe életet bocsátott. Ő minden ember szívének ajtaja előtt ott áll, és várja bebocsáttatását.

Az ember azonban abban téved, hogy benne az embert szemléli, az ember-Jézust, nem pedig úgy tekinti Őt, mint az Igét, az Isten gondolatát, akit a mindenható Atya testbe küldött, hogy megérintsen minden lelket. Ehhez nem kell testi találkozás, mert az

Ige szellemi valóság, és minden egyes emberlélekbe behatolhat. És akibe behatolt, az bár tegnap még természeti ember volt, tehát a holt világhoz tartozott, ma az ő érintésére szellem-emberré válik, merőben más elvekkel, egészen ellenkező életiránnyal, mint amilyent addig követett.

Azt mondtam beszédem kezdetén, hogy két nagy csoport áll Krisztus baljánál és jobbjánál. A baljánál a holtak, a jobbjánál az élők. Ő folyton ott áll mindenkinek a szíve ajtajánál, várva a pillanatot, amikor azon beléphet. Azonban minden szív csak belülről nyílhat ki, mert a természeti ember féltékenyen őrzi azt, hogy az ő szívébe valaki be ne juthasson.

Azért a gondviselő mennyei Atya az egyiknél egy, a másikinál más módon nyúl közbe, hogy az a kemény emberszív kinyíljk Krisztusnak. Az egyik embert talán valami rendkívüli, nem várt, vagy talán éppen nagyon sóvárgott áldásával ajándékozza meg, amitől az a szív túlrad az örömtől, és ebben a feszültségben a szív ajtaja egyszerre felpattan, és az észrevétlenül ott álló Krisztus beléphet oda a háládatosság köntösében a maga szelídségével és szeretetével, és megtölti azt az emberszívet hálával a minden jók adományozója iránt.

A másakra Isten talán valami katasztrófát bocsát, úgyhogy öszszedől felette az ég, és megrendül alatta a föld; és amikor ettől a földrengéstől fölpattan a szívének ajtaja, belép abba az ott várakozó Krisztus, és magával viszi a vigasztalást, az örökélet bizonyosságát és a reménységet, hogy meggyógyítsa azt a kétségbeesett lelket.

A harmadiknál talán sem földindulás, sem mennydörgés nem kell, hanem csak egy enyhe tavaszi szellő, egy ártatlan gyermek csevegése, egy szegény ember térdelve elmondott imádsága, amelyen a természeti ember elmereng, és eközben egy percre figyelmen kívül hagyja szívének féltve őrzött ajtaját, s belép hozzá Krisztus, és megtölti azt fénnel, és egy más elvvel, mint ami addig lelkesítette.

A testi ember életében szükségképpen sok a csalódás, a fájdalom, a kiábrándulás, a könny és a vér. Ezek egyszer csak megpuhítják a szívét, úgyhogy Isten ujjának érintésére kinyílik, és magába fogadja Krisztust.

Amikor ezt mondom, hogy magába fogadja Krisztust, emlékeztetek titeket arra, amit a múltkor mondtam, hogyan hull bele az egyik emberszellem lelki tartalma a másiknak a lelkébe - és viszont - és hogyan ver ott gyökeret, hogyan teszi mássá azt az embert, hasonlatossá ahhoz, akitől az érzések és a gondolatok a lelkébe hullottak.

Emellett emlékeztetek titeket arra is, hogy mind valamennyien Istennek egy-egy gondolata vagytok és vagyunk. Krisztus Urunk is Istennek egy gondolata. Így ő is gyökeret verhet a szívben, mint Isten más gondolatai, amikor az a szív eléggé megpuhult ahhoz, hogy egy olyan fenséges, magasztos, isteni gondolat beléköltözhessek.

Ezt a pillanatot, amikor Krisztus belép a szívbe, senki föl nem ismerheti, mert *„sem napját, sem óráját senki nem tudhatja, hogy mikor jő el az Isten országa”*, csak arról lehet észrevenni, hogy a természeti ember egyszerre, máról-holnapra egészen más emberré lett, mint azelőtt volt.

Íme, hogyan változik át: A természeti ember küzd és kapkod az anyagi javakért; a szellemi ember nem tartja érdemesnek erőt pazarolni arra, hogy magának vagyont gyűjtsön, mert hiszen tudja, hogy a vagyont *„a moly és a rozsdá megemészti, és a lopók kiássák és ellopják”*.

A testi ember hiú a testének szépségére, erejére, izmos voltára; a szellemi ember nem tulajdonít fontosságot a testi megjelenésének, mert tudja, hogy az a test, ha mégolyan izmos és egészséges, és ha mégolyan szép is, előbb-utóbb a férgek martaléka lesz, tehát csak ideig-való az a ragyogás, amelyet neki a természet kölcsönzött.

A testi ember az élvezeteket hajszolta, a szellemi ember visszatartja magát, mert tudja, *hogy „valaki asszonyra tekint gonosz*

kívánságnak okáért, immár vétkezett azzal az ő szívében”. Megfékezi tehát a külső ember vágyait minden irányban, és ezáltal erőket gyűjt magának az örökéletre.

A testi ember harc és küzdelem árán is megvédi azt, ami az övé, sőt elveszi a másét. A szellemi ember nem bocsátkozik harcba az anyagiakért, inkább átengedi azokat másnak. Ezzel „jóakaró barátokat szerez magának a hamis gazdagságból”.

A testi ember büszke a származására, előkelő rokonaira és barátaira. A szellemi ember független mindezekről. A testi ember sokat ad a divatra, mégpedig úgy a külső divatra, mint a jelszavak divatjára, és sokat ad arra, hogy mit mondanak az emberek. A szellemi ember nem törődik az emberek véleményével, ha más-különben azt helytelennek ítéli. És habár nem is botránkoztatja meg az embereket különcködéssel, de nem követi a mindennapi emberek nyomására a mindennap divatját, mert tudja, hogy **az emberek itt a földön csak homályban mozgó árnyékok, akik ma vannak, holnap elmúlnak, s helyüket újabb árnyékok váltják fel újabb divatokkal, újabb eszmékkel és újabb jelszavakkal.** A szellemi ember pedig nem a mulandóért, hanem az örökkévalóért él és dolgozik. A szellemi ember nem tesz különbséget ember és ember közt; és ha meg is adja a császárnak, ami a császáré, de csak annyit, és nem többet. Nem szennyezi be kitisztított szívét hazugsággal és képmutatással, ennél fogva nem hízeleg a gazdagoknak, és nem igyekszik kellemes arcot mutatni a hatalmasoknak. Mert az ő szemében nincs olyan hatalom a földön, aki előtt megszégyenítse az Igazságot és a szívébe beköltözött Krisztust azzal, hogy az igazságot letagadja, és annak ellenkezőjét állítsa. Mert habár meg is keresi a legkevésbé bántó formát és a legszeretetteljesebb módot, ahogyan azt kinyilvánítja, de az általa igaznak ismert igazságot megvallja, és mellette bizonyosságot tesz. Ennél fogva *a szellemi ember erkölcsi bátorsággal rendelkezik.* A szellemi ember, ha mindenki elhagyja is, boldognak érzi magát, mert egy társa van, aki a legtöbb, aki a legmagasabb, aki a legkedvesebb: Krisztus.

A természeti emberről azt mondtam nektek, hogy az csak lefelé süllyedhet, és nincs rá mód és alkalom, hogy felfelé emelkedhessék, mert ez nem is lehetséges, mivel ő test. A testet pedig a föld vonzó ereje magához húzza a szó betű szerinti értelmében; és hogy csak egyetlen esetben emelkedhetik fel: ha felülről lenyúlnak érte és felemelik őt.

A szellemi emberről pedig azt mondom nektek, hogy amint látátok az ő magatartásán és elvein, *ő csak felfelé emelkedhet*, mert hiszen minden cselekedete, minden eljárása, egész magatartása jóakaró barátokat szerez neki, erőket biztosít számára. Az állandó tisztulás és emelkedés útját készíti el előtte, mert a szívében él a Krisztus, aki a mennyből való és a mennyben lakozik. És miután így a Legmagasabbal van kapcsolatban, annak a vonzása őt is csak fölfelé emelheti.

Amikor a természeti ember szellemi emberré lesz, amikor a Krisztus a szívébe költözik, azt a pillanatot nevezzük megtérésnek. Ez a pillanat senki által sem ismerhető fel; még magának az érdekelt emberléleknek sincs róla pontos tudomása. **A megtérés misztériuma épp oly kikutathatatlan és felfoghatatlan csoda, mint az alsóbb rendű életszinten az élettelen anyagparáynak élővé válása.**

A megtérés időpontját követő időkben a szellemi ember állapota fájdalmas, sok hányattatással és gyötrellemmel teljes. Mert habár - mint mondtam - a szellemi ember csak emelkedhet, *ez nem azt jelenti, hogy időnkint a saját gyarlóságában el nem botlik, hanem azt jelenti, hogy nem süllyedhet, mert az elbotlás után még-nagyobb elevenerővel indul felfelé ívelő pályáján.* Mert amikor a szellemi ember le akarja gyűrni a még természeti ember korából benne maradt ellentétes elvet, akkor ez a harc fájdalmas és nehéz küzdelem. „*Akaratom van ugyan a jóra, de hogy véghez vigyem, nem tehetem*” - mondja az Úr egyik kiváló szolgája. Ez a szellemi ember életének és küzdelmének legpregnánsabb kifejezője. Gyötrődik, hánykolódik, szenved, elbukik, mert a természeti ember még erős benne.

Talán meg fog lepni titeket, amit mondok: **szükséges is, hogy elbukjék, sőt ez benne van az isteni Gondviselés bölcs tervében.** Mert ha el nem buknék, akkor a világosságban és eredményekben fokról-fokra való haladást magának tulajdonítaná. De ahányszor elbukik, mindannyiszor be kell látnia, hogy önmagától semmire sem képes. Ilyenkor sírva és fájó lélekkel fordul a szívében élő és szelíden megszólaló Krisztushoz, aki őt ismét fölemeli, megmossa, lábaira állítja, és újra elindítja a felfelé vezető göröngyös úton. És ha újra elbukik, ismét csak a külső ember, a testi ember szégyenül meg, és mindenkor Krisztus válik benne és előtte folyton ragyogóbbá, szeretetreméltóbbá, fenségesebbé.

Amikor a testi ember megtér, és szellemi emberré válik, szükségképp azokban a bűnökben bukik el egyszer, kétszer, sőt esetleg többször is, amely bűnökben őt az ellentét, e világ fejedelme nagyon is hatalmába kerítette. Hogy azon az oldalon puhuljon, azon az oldalán szégyenüljön meg a legjobban, hogy lassan-lassan az a természeti ember, aki a maga jogait nem akarja átengedni a szellemi embernek, mindig jobban meggyengüljön, mindig jobban árnyékká váljék.

Majd lassan-lassan, sok fájdalom, küzdés, könny és megszegyenülés után ez az árnyék is mindjobban elhalványul, míg végül az újjá lett ember eljut odáig, hogy önmagáról már nincs semmi véleménye. Lemond a saját nagyságáról, csak hogy egy lehessen Krisztussal, aki előtte mindig nagyobbá és fenségesebbé válik, akinek mindig jobban és jobban le van kötelezve, és akinek köszönheti a boldogságát, a lelkének üdvösségét és mindent, ami előtte érték.

És amikor ez a vágy már benne olthatatlanul erős, hogy eggyé legyen Krisztussal, amikor már csaknem elmondhatja magáról, hogy *„élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”*, akkor benne ez az árnyékká vált természeti én egészen elmúlik, az árnyék elmarad mellőle, és ő ott áll a fényben, az örökkévalóság-

ban Krisztussal. Számára „*idő többé nem lesz*”, mert feleslegessé váltak az évek, hogy azokban próbákat álljon ki, és elbukják, és megerősödhessek a bukás után.

Ott áll a fényben az ő Krisztusával, üdvözült tekintettel néz az időtlen örökkévalóságba, és egész lénye telve van hálával Az iránt, aki őt, a halottat, koporsójából életre ébresztette, és föl-emelte magához arra a magaslatra, amelyen az üdvözültek elveszik az életnek koronáját.

Ekkor megszűnik emberszellem lenni, és *csak* szellemmé válik, azzá, akin nem fog az idő, nem fog az anyag, „*akire nézve a régiek elmúltak, és mindenek megújultak.*”

Egészséges és beteg lelkek. ()**

1939. március 12.

Az Úr Jézus Krisztus nevében üdvözöllek benneteket. Ugyanazt a tárgyat folytatom, amiről ennek a tanévnek kezdete óta beszélek hozzátok, t. i. az egyik lélek hatásáról a másik lélekre. Eddigi vizsgálódásaim során csak felszínesen érintettem azt az utat és folyamatot, amelyet az egyik lélekből a másik lélekbe behulló lélek-rész az elfogadó lélekben megtesz, és elvégez. Eddig csak az eredményeket szemléltük, azt, hogy külső megnyilatkozásaiban, magatartásában, sőt sokszor még a külsőjében is, miként alakítja át egyik lélek befolyása a másikat, ha a hatás mély és huzamos.

Ez alkalommal mélyebb vizekre evezünk; megvizsgáljuk, hogy az a lelki parány, amely egy gondolattal, egy érzéssel behull az egyik lélekből a másik lélekbe, annak a másik léleknek egyes rétegein keresztülhaladva hogyan jut érintkezésbe a központi erővel: a szellemmel, és az átalakító hatás után hogyan indul újabb útra a szellemtől a lélek rétegein keresztül a környező világba.

Hogy ezt teljesen és jól megérthessétek, röviden és vázlatosan át kell tekintenünk, hogy a szellemegyéység úgy, ahogy a földön él, milyen részekből áll. Jó lesz ez annál is inkább, mert sokan

vannak köztetek, akiknek ebben a tekintetben nincs egészen világosan kialakult ismeretük, ennél fogva bizonyos dolgokban könnyen tévedhetnek.

Kérlek tehát, hallgassátok figyelemmel, ha olyan dolgokat érintek is, amelyek előttetek már ismertek, mert folytatólag sok egyébbet fogok érinteni, amelyek előttetek újak.

Tehát a legismertebb gondolatból indulok ki. A szellemmag az egyén erőközpontja, Istennek egy önálló gondolata, amely mindenkit mindenki mástól megkülönböztet. Ez az Isten teremtésének egyik eredménye. Ezt a szellemmagot, ezt az isteni szikrát, ezt a gondolatot - amelynek elképzelésénél teljesen kapcsoljátok ki a tér fogalmát – körülburkolja az Isten teremtésének első aktusával létrehozott életprincípium, az az életerő, amelyet Isten Magából kisugárzott, és állandóan kisugároz. Tehát a szellem két tényezőtől áll: egy folytonos teremtőerővel felruházott isteni szikrából, és az azt körülvevő életerő mennyiségéből, életprincípiumból, amelyből a lélek fejlődik.

Amikor a szellem megteremtése után önálló működésbe lép, önmagából erőt sugároz ki, amelyek ebben az őt körülvevő életrétegben kétféleképp minősülnek, mégpedig *érzelmi* és *értelmi szférát* alkotnak körülötte. Eddig van tehát: a szellem, s az őt körülvevő lélek két szférája, t. i. az érzelmi és az értelmi szféra, amelyet ti úgy neveztek, hogy *asztrál- és mentál-réteg*. Amikor a szellem hatása még messzebb terjed, akkor az értelmi szférán kívül még egy erőréteg képződik: az akarat megnyilvánulásának rétege; ezt nevezitek itt ebben a világban *éteri testnek*. (Most mellőzöm ezeknek a testeknek a fejlődés útján való további differenciálódását, p. o. az értelmi testnek bölcsességtestté (kauzálttest) való minősülését, mert pusztán csak a vázat akarom elismételni előttetek, hogy tiszta fogalmat alkossatok az igazságról, a folyamatokról, az erényről, a bűnről, az életről és a haladásról).

Már most a szellem, mint mindezeknek az életrétegeknek központja és éltetője, mint Istenből eredt princípium önmagából

folyton-folyvást vibrációkat bocsát ki. Ezek a vibrációk mint sugárzások áthatolnak az érzelmi szférán, az értelmi szférán, az éteri szférán és megvalósulásra törnek, amennyiben a szellem a félanyag, vagy az anyagi világban él. Ez a sugárzás megszakítás nélkül folyton tart, s csak akkor szűnik meg, ha a szellemre a bűnök tömegei következtében teljes bénulás következik be. Amikor azt mondom, hogy: *sugárzás*, én egy egészen magas világban élő tiszta szellem típusát veszem fel. Ez a sugárzás, amint az első réteget érinti, érzelmmé változik át, amikor a második réteget érinti, értelmi tényezővé lesz, és amikor a harmadik réteget érinti, erőben nyilvánul meg.

A kívülről való ráhatás ugyanígy történik. A legkülső éteri réteget érintő impulzus, mint ütközés, erőhatás formájában jelentkezik; azután érinti az értelmi szférát, gondolatokat keltve, és behatol az érzelmi szférába, érzelmeket ébresztve, s úgy érintkezik a szellemmel, amelyet további tevékenységre ösztönöz, illetőleg tevékenységét irányítja, módosítja.

Az egészen tiszta szellem, aki Isten fénykörében él, egyszerű. Isten Maga a szeretet; egyetlen tulajdonság, egyetlen tényező, egyetlen princípium. A tiszta szellem is egyetlen princípium, ő a hálával telített szeretet fényburkában él. Mindazok a rétegek, amelyek az ő tevékenysége révén keletkeznek, már az ő további munkálkodásának, a mélyebben esett világokkal való érintkezésének következményei. Az érzelmi réteg, az értelmi réteg és az akaraterő rétege mind nem más, mint az ő homogén, egyszerű lényének kivetítődése.

Ebből következik, hogy amikor az alulról fölfelé haladó szellem fejlődésének útján eléri a legmagasabb fokot, a tökéletességet, akkor az ő összes külső szférái, rétegei megszűnnek, felszívódnak, átminősülnek, áthasonulnak, s a szellem ismét egyszerűvé, egylényegűvé változik, úgyhogy végül ismét egyetlen ragyogó fénypalást veszi körül, amely az ő egyedüli tulajdonságát tükrözi: a hálával telített szeretetet. Ez az a bizonyos üdvösség, ez a nirvána, ez a menny békessége.

Mert amikor a szellemnek a gondolatok tömegével kell működnie és hatnia, amikor az akarati rétegen keresztül impulzusokat kell fölvennie, akkor nem élhet békességben, mivel a folyton tartó munkálkodás izgalommal, fáradtsággal jár még a tiszta és magas szellemre nézve is.

Azonban még ha a tiszta és magas szellem végez is mélyebb világokon feladatot, akkor ő is kényszerül a maga egynemű, egyszerű, egylényegű énjéből ezeket a külső rétegeket megalkotni, mert csak ezeknek a közvetítésével tud hatni, kapcsolódni fluidokkal, világokkal és folyamatokkal.

Ha pedig a szellem még mélyebb világokba száll alá, akár feladata végzésére, akár azért, mert bukottsága őt odaautalja, akkor félanyagi és fizikai testet ölt magára.

A fizikai test ismét egy erőrétegnek látszik, valójában azonban nem az, hanem csak egy része az éteri testnek, egy sejtesített rétege a külső erőburoknak. Amely a központi tényezőnek: a szellemnek a kisugárzása szempontjából csak annyit jelent, mint az árnyék, vagy a felhő; ahogyan a puskagolyó változatlan sebességgel repül keresztül megvilágított, vagy sötét tereken, úgy a szellem kisugárzása is az éteri testen éppen úgy keresztülfut és áthatol, akár van rajta fizikai test, akár nincs.

Különben a fizikai testtel nem is végződik a lélek rétegeinek sorozata, mert a fizikai testen túl van még egy erőréteg, az ú. n. aura, - ahogyan emberi szóval nevezni szoktátok, - ami szintén nem más, mint a harmadik rétegnek, az éterikus testnek a folytatása.

Ez az aura egy erőburok, amely arra szolgál, hogy a szellemet és a szellem lelki testeit megvédje külső szellemi, lelki és fluidáris betolakodások ellenében. Ez mint rugalmas, erőteljes ellenálló közeg védi az értelmi és az érzelmi réteget a maga munkálkodásában, és gátul szolgál idegen, kóbor szellemekkel szemben. Akik ebbe semmiképp nem képesek behatolni, hacsak a szellem maga meg nem nyitja nekik az utat, (mint p. o. a médiu-

mitás esetében) és páncélul szolgál fluidáris behatások, ártó gondolatok és érzések ellenében mindaddig, ameddig a szellem maga meg nem nyitja ezt a hatalmas védőburkot előttük (megszálltságok). Az egészséges szellem egyáltalán mentes az ilyen külső behatásokkal szemben.

Mit értünk egészséges szellem alatt?

Egészséges szellem az, aki nincs megfertőzötve. A szellem érzései és gondolatai addig egészségesek, ameddig azok az igaz jót, az igazságot tükrözik, és azt sugározzák ki önmagukból. Isten a legmagasabb Szellem, aki csak szeretetet sugároz ki magából, s azért Ő az ellenállhatatlanul legnagyobb Hatalom. Egészséges szellem tehát az, aki csak az Isten szerint való igazságot sugározza ki magából. Az ilyen szellemnek egyetlen hajszálat sem lehet meggörbíteni, mert az igazság ellenállhatatlan lenyűgöző halalom és olyan védő páncél, amelyen keresztül az ellentétnek semmi néven nevezendő fegyvere nem hatolhat.

Erre különben még visszatérek.

Ez az erőburok, az aura olyan szerepet tölt be a lélekkel szemben, mint a test külső bőre, az epidermis a testtel szemben. A test epidermise is rugalmas, erőteljes anyag, amely megvédi a test bensőjében történő folyamatokat, a külső hatások ellen, s a test benső funkciói zavartalanul működhetnek mindaddig, ameddig ez a külső réteg egészséges. De mihelyt ez meg van gyengülve, sérülve, vagy betegedve, akkor a test már könnyebben ki van téve a fertőzésnek, s akkor azonnal rajtaütnek a külső hatások, a fertőzések, s ezek az ártalmas behatások lesznek úrrá felette éppúgy, mint a lelki betegségek a lélek felett, ha a lélek burka nem egészséges, ha meg van fertőzve.

A test a lélek vetülete, a lélek pedig a szellemé. A lélek a szellemből eredő hatásokat mint érzelmeket és mint gondolatokat tükrözi vissza, tehát a szellem tartalmának a vetülete. A test ugyanazon elv szerint működik, mint a lélek. Ahogyan a szellem emanációi keresztülrezegnek a lélek minden rétegén, annak leg-

külső széléig, és onnan ismét visszatérnek impressziókkal meg-
rakottan a szellem belsejébe, ugyanúgy működik a testi szerve-
zet centrumát képező szív is, amikor az életerőt szállító vért szét-
küldi a szervezet legtávolabb eső sejtecskéjébe is, majd kitágu-
lásával ismét visszaszívja a legtávolabb eső sejtekből is az ott
felszedett anyagokkal együtt.

Éppen úgy zavartalanul folynak az élet funkciói is az egészséges
testben, mint amilyen zavartalanul folyik a szellemnek a lelken
keresztül való életfunkciója mindaddig, míg a szellem egészsé-
ges.

De vajon van-e ezen a földön teljesen egészséges szellem? Mint
ahogy nincs teljesen egészséges test, mert mindegyik magában
hordozza azokat a lehetőségeket és hajlamokat, amelyek bármik-
kor utat nyithatnak valamely betegségnek, úgy **a föld színvona-
láig lehullott szellemek is mind betegek**, mert magukban hord-
ják azokat a hajlamokat, amelyek bármikor megnyithatják a lé-
lek külső védőburkát, és beengedhetik a lélek benső világába
azokat a miazmákat, azokat a fertőzéseket, amelyek benne rom-
boló hatásokat fejthetnek ki.

Ezzel elértem tulajdonképpen mondanivalóim kezdetéhez. Íme,
a föld embere, ez a beteg szellem, legyengült lelki szervezetével
itt áll előttünk. Látjuk, mint kémleli környezetét és nyitja ki
előtte önmagát; **határtalan kíváncsisága és tudásvágya: az a
törekvése, hogy mindennel korrelációba kerülhessen, már
maga is bizonyítéka betegségének.** Amint a súlyos beteg - mint
mondani szoktatók - fűhöz-fához kapkod gyógyulása érdekében,
éppen úgy a mélyre esett szellem az őt környező világ minden
impressziójára felfigyel, annak minden behatására válogatás
nélkül megnyitja a lelkét, mert képtelen megítélni, hogy mi a jó,
és mi a rossz, mint ahogyan a laikus beteg nem tudja megítélni,
hogy mi válik javára, vagy ártalmára. Ha a szellem egészséges
volna, akkor egyetlen dolog lenne számára a fontos, az, amit ör-
eredeti értéként kapott Istentől, teremtő Atyjától: *a tiszta igaz-
ság, a tiszta szeretet.* Miután azonban nem tudja, hogy mi az

igazság, ennél fogva felszív mindent, magáévá tenni igyekszik mindent; mivel pedig szellemi látása annyira elhomályosult, hogy képtelen megkülönböztetni a jót a rossztól, azért igen sokszor a sátáni elvet fogadja be magába, mint igazságot.

Például valaki egy másik embertől valami eszmét hall hirdetni és dicsőíteni. Tegyük fel, istentelen, istenellenes eszmét. Hiszen az istentagadás manapság, mint valami epidémia terjedt el a mélyen süllyedt emberszemlék közt. Mivel a lelke beteg, ez a gondolat is be tud hatolni a lelkébe, mint valami mételyező ragály. És miután az, akitől hallja, érvekkel támasztja alá a maga állítását, ő pedig nem tud különbséget tenni jó és rossz közt, meghallgatja, és kezdi magáévá tenni a hallott gondolatot.

Íme, a legkülső rétegén már keresztülhatolt ez az eszme, és behatolt a gondolati szférájába, a lélek mentális rétegébe. A gondolati szférájában már sok tapasztalat, sok tanulás eredménye, sok ismeret egymás hegyén-hátán felhalmozva vár újabb eszméket. És mivel a hasonlóság törvénye mindenütt, minden parányban, minden világon, minden lélekben uralkodó törvény, ennél fogva azok a gondolatok, amelyek az ő értelmi szférájában az újonnan fölvetett eszméhez hasonlítanak, összevonzódnak, egy tömeggé alakulnak, s ezzel megerősítik az új impressziót, amelyet átvett. Úgy hogy a mentális testében, a gondolati szférájában valóságos erőtenyezővé válik ez az eszme, hogy: nincsen Isten. Most már körül van támogatva mindenféle tudományos és kevésbé tudományos érvekkel, hogy p. o. a dolgok önmaguktól vannak, hogy az ok-okozat láncolata kizárja Isten létezését stb., stb.

És miután így ez az eszme a gondolkodó rétegében már erőtenyezővé vált, most már az érzelmeinek nagy része is melléje csatlakozik, vagyis rokonszenvvel dédelgeti ezt a gondolatot. Ezzel az új gondolat az asztrális rétegbe is behatolt. Az asztráltestében tehát elváltozás áll be; szimpátiájával fölerősíti, kibővíti az átvett eszmét. Sőt örökké tevékenykedő, örökké újabb vibrációkat kitermelő szellemét is arra indítja, hogy hasonló érzéseket

és gondolatokat sugározzon ki, míg lassan-lassan az egész énjét előnti ez az eszme, átfűti, áthévíti az érzelmvilágát, úgy hogy az istentagadásnak fanatikusa lesz belőle.

Így ő maga is erőcentrummá válik az emberek tömegében, s olyan fanatikus lesz, aki minél tovább dédelgeti ezt a gondolatot, annál nagyobb tettekre képes ennek az ellentétes igazságnak a szolgálatában.

A legelső, amit a szellemi szolidaritás törvényének következtében cselekszik az, hogy szelleméből vibrációkat sugároz ki, azokat érzelmi és értelmi világán keresztül tettekre váltani törekszik. Tele akarja hinteni a világot az ő új megismerésével, amellyel a lelkét megtelítette, vagyis maga is propagálja azt az eszmét, amely nem sokkal előbb még mint bizonytalan kicsiny gondolatcsíra hullott bele a lelkébe.

Így terjed lélekről lélekre a métely, és válik milliókat megmozgató áradattá, egyszerűen annak folyamányaként, **hogy a fertőzés lehetséges, mert az egészségtelen szellem külső burka nyitva áll a fertőző eszmék befogadására**, és ha azok egyszer belejutottak a lélek szervezetébe, éppen úgy elvégzik a maguk tovább roncsoló munkáját, mint mikor a testbe jut bele a fertőző bacilus. És mint olykor a kolera, vagy a pestis, vagy egyéb szörnyű betegség emberek százait és ezreit pusztítja el rövid idő alatt, úgy lett az istentelenség eszméje is aránylag rövid idő alatt óriási területet megfertőző métellyé, amelyet az ellentét, a sátán hintett el az egészségtelen lelkek megfertőzésére.

Ennek átkát nyögik, nyögték és fogják nyögni még milliók és milliók, egyszerűen azért, mert nem tanulták meg kitermelni a lelkükből az ellenszert, azt a szérumot, amely fertőzés ellen egyetlen segítség, egyetlen biztosíték: **nem fogadták el azt az áldozatot, amelyet az Isten Fia hozott a földnek, az egyedüli gyógyszert, amely ez ellen a ragály ellen hatékony.**

Ugyanígy történik minden fertőzés. A fiatal fiú, aki kalandorregényeket olvas, amelyeket a vadul csapongó fantázia alkotott, kritikai érzék hiányában egészségtelen lélekkel csak azokat látja

abban az írásban, akik brutális eszközökkel ragyogó eredményeket értek el. Mohón szívja fel tapasztalatlan lelkébe, s erősíti fel a maga gondolataival, a maga képzelőerejével azokat a kalandokat, és máris önmagát látja a kalandorok helyében, sőt még sokkal nagyobb kalandok sikeres eredményei közepette látja önmagát. A gondolati szféráját lassanként megtölti a fertőzés, az érzelmei és vágyai hozzácsatlakoznak, fanatikussá válik, megszökik a szülői háztól, vagy valami más oktalanságot követ el, és tönkreteszi az életét, egyszerűen azért, mert az egészségtelen lélek nyitva áll a fertőzés lehetőségének.

A fiatal leány, akinek a fülébe a csábító suttog, éppen így fogadja be a lelkébe a mételtyt. Önként nyitja meg lelkének külső védőburkát, mert jólesnek neki a hízalgó szavak; hasonló irányú saját gondolatai felcsigázzák a fantáziáját, és lassanként az egész lelki testét elönti az a tisztátalan forróság, amely azután vakon viszi bele a romlásba.

És így megy ez minden téren tovább. Egy ilyen világban, ahol a lelkeknek háromnegyed része egészen súlyos beteg, és csak negyedrésze lábadozó, vagy félig gyógyult, az ilyen fertőzéseknek ezer meg ezer lehetősége és ezer meg ezer formája lehetséges. Amint azonban a tisztátalan, helytelen és igaztalan eszmék, lélekparányok helyet keresnek maguknak más lelkek erőiben, ugyanúgy az igaz, a tiszta, az Isten szerint való gondolatok, eszmék és érzések is behatolhatnak azon a külső burkon keresztül a lélekbe, és ott növekedésnek indulhatnak.

Így egyesek, akik magukévá tettek valami igazságot, akik az igaz jót felismerték, akik ennek a lelküket megnyitották - még ha a lelküknek csak egy részét adták is át a mennyei világosságnak - miután abban örömeiket lelik, és értékesnek találják, szívesen közlik egymással. Az ilyen lelkek minden alkalmat megragadni igyekeznek arra, hogy rábeszéléssel, érveléssel, példákkal és a szeretet erejével mások lelkébe is behinthessek ugyanazt a világosságot. Olyan lélek, aki még ingadozik, aki még nem jegyvezte el magát sem a jóval, sem a rosszal, meghallgatja ezeket

a szavakat, rokonszenveseknek és valószínűeknek találja azokat az igazságokat, amelyeket hall, s megnyitja előttük a szívét. Az első igazságszakra áthatol a külső rétegen és elhelyezkedik az értelmi szférában. Az így megragadott eszmén tovább gondolkodik, s latolgatja annak igazságát. Hiszen mindnyájan ugyanígy vagytok; sohasem vagytok egyedül, hanem amikor magatokban vagytok, akkor is valakivel vitáztok, vagy valakinek a szavát ismétlitek magatokban, vagy egy képzeleti párbeszédet folytatok valakivel.

Tehát ez a mi emberünk is gondolkodik a hallottakon. Mít jelent az, hogy gondolkodik? Azt jelenti, hogy az értelmi szférájában összegyűjti a hasonló gondolatokat, azaz a hasonlóság törvényének érvényt szerez, tehát több ilyen gondolatot gyűjt az új eszme köré, amelyeket már máshol is hallott, olvasott, amelyeket tapasztalatokból szerzett.

Az igaz jóra irányuló gondolat így lassan felerősödik a gondolati szférájában, erőcentrummá alakul ki, s mindig rokonszenvesebbé válik előtte, azaz az érzelmi szféráját is megnyitja az új gondolatnak. Miután pedig megszereti az eszmét, ő maga is keres, kutat az írásokban, az emberek lelkében, a világban stb., hogy azt, amit már szépnek és jónak tart, még világosabban lássa, hogy annak bizonyos voltáról meggyőződjék, hogy a képtelnyek eloszoljanak. Eszébe jutnak a gyermekkori imádságai, az édesanya szerető szavai, amelyek jóra intették, eszébe jut talán egy idős asszony, akit mindig szelídnek, szeretetteljesnek ismert és mindig imádkozni látott. Ezeket az emlékeket mind összegyűjti, s velük alátámasztja az Új gondolatot, míg a lelke lassanként megtelik vele, és ez boldogítja őt.

Érzelmi szféráján keresztül a szelleme is folyton újabb megújabb hatékony erőket termel az új gondolat felerősítésére, és lám, egy bizonyos idő múltán már ő érvel másoknak, ő hirdeti az Isten igazságát, ő teszi ki magát annak, hogy gúnyolják, hogy megmosolyogják; és habár az fáj is neki, de mégis hirdeti azt,

amit immár végérvényes igazságnak, biztos, szilárd dolognak ismert meg.

Így válik egy ember egyetlen lélekparánynak befogadásával hívő, bátor és lelkes tanítványává, szolgájává annak az igazságnak, amely egyedül alkalmas arra, hogy a beteg lelkeket egészségesekké tegye.

*

Most kísérjük figyelemmel, amint ez az erőparány a lelkének összes rétegein keresztül behatol a szelleméig, s az ő szelleme hasonló vibrációkat bocsát ki, és sugároz keresztül a lélek összes rétegein, ki egészen a külső világig, hogy azok a rezgések ott tettekké materializálódjanak: beszéddé, írássá, cselekedetté. Ezek a vibrációk, amelyek az ő szelleméből, az ő teremtő centrumából kifelé sugároznak, útjukban, mint tiszta és fényes sugarak áthatolnak a lélek homályos rétegein, azaz azokon a felhőkön, amelyek a bűnök következtében az ő értelmi és érzelmi szférájában elhelyezkedtek. S mint ahogy a forró nyári nap, amikor szakadatlanul tűz a felhőrétegre, az lassankint oszladozni kezd, átritkul, átféheredik, és egyszerre csak áttörnek rajta a nap sugarai, és immár a derült égből tűz alá az életet árasztó nap. Úgy a krisztusi igazság szérumával beoltott szellem sugárzása is áthatja a lélek rétegeiben elhelyezkedett felhőket, s állandó sugárzásával széteszlatja, megtisztítja az egész lelket, úgy hogy az fokról-fokra egész terjedelmében fehérré, majd hova-tovább sugárzóvá, és végül ragyogóvá válik.

Figyeljétek meg, **hogy a szellem mindezt a munkát anélkül végzi el, hogy bármit is vissza kellene csinálnia, „jóvátennie”** azokból a hibákból, tévedésekből és bűnökből, amelyek a homályokat lelkére rakták, hanem egyszerűen *csak a Krisztus igazságának, mint gyógyító szérumnak befogadása révén, annak abszolút és ellenállhatatlan hatása következtében.*

Még többet mondok nektek. Ez a krisztusi igazsággal beoltott szellem nemcsak a lelkében tisztul meg és válik egészségessé,

hanem még a testében is. Hiszen amint mondtam, a lélek a szellem vetülete; ha tehát a szellem a tiszta igazság erőit sugározza ki, akkor a közbülső réteg: a lélek is megtisztul. És *amint a szellem tisztává és ragyogóvá tette a lelket, az ő vetületi rétegét, úgy a megtisztuló lélek is tisztává és egészségessé teszi az ő vetületi anyagát: a testet. Ahogyan a tiszta sugárzás eloszlatja a lélekből a tisztátalanság, a fertőzöttség felhőit, ugyanaz átjárván a testi réteget is, állandó hatásával felbontólag hat a testben besűrűsödött fluidokra is, s a testet, a vastag anyagot, - amely szolgálai módon követi a belső erők megmozdulását - felszabadítja azoktól a szabad cirkulációt, szabad mozgást akadályozó tespedő anyagrészekről, amelyek azt addig beteggé tették.*

Megfigyelhettétek, hogy megtért emberek, akik teljességgel megfordultak, akik merőben más életet kezdenek élni, mint azelőtt éltek, egyszer csak betegeskedni kezdenek. Némelyek egészen súlyosnak látszó heveny betegségeken esnek keresztül, amely betegségek alatt a testből rendszerint bűzös, tisztátalan nedvek, gennyes váladékok távoznak el, mint a tisztuló fluidok anyagi salakjai.

Az az orvos, akinek hite van, és aki nem a bonckéssel keresi a lelket, intuitíve megérzi, hogy ilyen esetekben nem szabad külső, erőszakos beavatkozással elnyomni a szervezet által megindított tisztulási folyamatot, sőt elő kell azt segíteni. Elő lehet pedig segíteni azáltal, *hogy hasonló módon ható eljárást, illetőleg gyógyszert alkalmaz.*

Ez az oka annak, hogy mi erről az oldalról sohasem ajánlunk mást, mint hasonló módon ható, azaz ahogyan ti nevezitek, hasonszenvi gyógyeljárást, mert ez párhuzamosan és felerősítőleg hat a belülről való, mondjuk, a lélek részéről megindult gyógyulás folyamatával.

Csak mellesleg említem meg, hogy miután ez a gyógyulási folyamat a szellemből eredő sugárzás hatásaképpen áll be, s a gyorsan haladó tudomány, amely bár tapogat, de az igazságot

néha maga is megközelíti, kezd áttérni a sugárzásokkal való gyógyítás módjára. Mintha érezné és tudná, hogy először a fluidokat kell átsugároztatni, és a fluidokon keresztül lehet csak magát a vastag anyagot is olyan erővel áthatni, amelyek azt a funkcionális gátlásoktól megszabadíthatják.

Különb en egy ilyen folyamatnak kiváló alanyát ismeritek ti magatok is abban a szellemben, aki ezen a földön Müller György néven élt. Ennek a lelkén végigment a fertőzési folyamat úgy, amint azt fentebb vázoltam, fölszedve magába a tisztátalan befolyásokat; könnyelmű fiatal éveiben annyira megfertőztette a testét-lelkét, hogy amikor megtért, a testi szervezete már valóságos roncs volt. De a megtérés hatalmas ereje, a benne élő szellem nagy vehemenciája és az igazsághoz való törhetetlen ragaszkodása áthevítette, átsugározta, átragyogta, áttisztította a lelkének rétegeit, és átsugározta, átmosta a testi szervezetét is. Amely súlyos, nehéz betegségek árán annyira megtisztult a bűnök okozta fertőzésektől, felhőktől, foltoktól, hogy akinek már az életben maradáshoz sem sok reménye lehetett, annak az igazság és az emberszeretet érdekében végzett munkálkodására az isteni Gondviselés meghosszabbította a testi életét, és patriarchális korral ajándékozta meg.

Legyen ez előttetek kiáltó bizonyosság Isten szeretetének, nagyságának, és a krisztusi igazság hatalmas gyógyító erejének minden uralkodó nagysága mellett. És higgyétek el ebből kifolyólag, hogy a megtérés folytán, a tiszta erők hatékonyá tétele által életek, amelyek immár a sír felé hajolnak, újból erőre kaphatnak, mert Isten elég hatalmas ahhoz, hogy annak, akinek már a szemét akarják lefogni, új életet ajándékozzon, mert megbízható ígéret lakik a lelkében arra nézve, hogy azt az új életet Neki fogja szentelni, és az igazságért fog élni.

Isten megteheti azt, hogy egy életet két, sőt három élet tartalmával telíthet meg, ha valaki vállalja és elég benső biztosítékkal bír arra az áldozatra, amivel az igazság hirdetése, terjesztése és

megvalósítása jár. Pedig ez valójában nem is áldozat, hiszen önmagának tesz vele jót az emberszellem. Csak egy kevés világos értelem kell annak belátásához, hogy összehasonlíthatatlanul többet nyújt, mint amennyi fáradságot igényel az új élet, amely telve van Krisztussal: az igazság és a szeretet érvényesítésével. Az ilyen Krisztusban megtért ember lelkéből azután egyes tiszta parányok behullhatnak mások lelkébe, és ott is megindíthatják ugyanazt a folyamatot; a csírák ott is megerednek, és kiszorítják abból a lélekből is a sátán vetésének palántáit.

Minden bizonnyal itt a földön, ahol az itt élők háromnegyed része súlyos beteg, és csak egynegyed része gyógyulófélben lévő, vagy alig gyógyult, sokkal könnyebb dolga van az ellentétnek, mint az igazságnak, mert az ellentét a maga eszméjének csíráit sokkal könnyebben hintheti el a beteg lelkekben, mint azok, akik Isten munkáját akarják végezni.

Az élet könyvében azonban fel vannak jegyezve azok, akik hívatottak Isten országába. **Ha eszetekbe veszitek, hogy Isten mindenekfelett jó, mindenkinek csak ajándékoz, és senkit sem büntet, akkor könnyen beláthatjátok, hogy mindenki csak önmagát szenvedtetí, amikor kaput nyit a lelkében a sátánnak,** s azt is megállapíthatjátok, hogy kik azok, akik hívatottak.

Kedves embertestvéreim! Vannak emberlelkek, akiken nem lehet segíteni. Vannak olyanok, akik a sátánnak egészen átadták magukat, akik a hátralévő időben sem szenvedésekkel, sem kegyelmi ajándékokkal, sem felvilágosításokkal el nem mozdíthatók arról az állásponttól, amelyet makacsul, önhittén, elsötétült lélekkel elfoglaltak.

Vannak azonban olyanok, akik tájékozatlanságukban mind a jónak, mind a rossznak nyitva állnak. Olyan a lelkük, mint egy mérleg. Mindennap hull valami a mérlegnek hol egyik, hol másik serpenyőjébe. Az egyik serpenyő az igaz és jó impressziókat tartalmazza, a másik pedig a hitetlenség, az önzés, a bűnök té-

nyezőit. A mérleg két serpenyője folyton ingadozik. Ennél a határozatlan és ingatag embernél - aki szeretne hinni, de nem tud, aki cselekszik jót is, rosszat is, aki nem tud lemondani az élvezetről, bár tudja, hogy azt sokszor helytelenül teszi, aki fél, bár tudja, hogy igaznak és bátornak kellene lennie, - a mérleg nyelve soha egyensúlyi helyzetben nincs, hol egyik, hol másik oldalra billen, s az élet és az erő ebben forgácsolódik el. Az ilyen lelkek még megmenthetők. Ezeket lehetne tehát **hívatottaknak** nevezni, s ilyenek nagyon sokan vannak. Miután azonban ezek még olyan gyenge lelkek, hogy közvetlenül képtelenek a magasabb hatalomhoz kapcsolódni, ennél fogva Isten, aki mindig csak jót ad, kiválaszt hű gyermekei közül egyeseket segítőkül, tehát ezek a **választottak**.

Oh erre sokan ajánlkoznak, mert abban a világban, ahol a bűnöket már levetett szellemek élnek, nem úgy van, mint a földön, hogy mindenki azt szeretné, hogy a másik végezze a szolgálatot, ő pedig élvezzen és pihenjen! Nem; *ebben a világban*, - habár ez is a föld talajából nőtt ki, de már lehántotta magáról a bűn bilincseit, - *boldog az, akire az Úr rámutat, mert kiválasztottnak érzi magát*. Egy-egy ilyen kiválasztott boldog, és leborulva ad hálát, ha a sok közül, akik mind szeretnének ilyen munkát végezni, éppen őt választja az Úr szeretetből, mert látja rajta, hogy ő azt a munkát el is fogja tudni végezni.

Az ilyen választottakat az Úr leküldi a földre, hogy egy-egy nehez feladatot teljesítsenek. **Az ilyen „választott” a földi életben összekapcsolódik a „hívatottal.”** Talán mint hitvestársak, talán mint testvérek, vagy jóbarátok, vagy más viszonylatban, mint két egymásra utalt ember élnek együtt.

Ha jellemzem őket, bizonyára rá fogtok ismerni az életben egykét ilyen esetre. A földi testben már nem lehet tudni, hogy ki a hívatott és ki a választott, a külső nem árul el semmit, mindketten munkaruhában vannak. Sokszor az látszik haladottnak, aki éppen nagyon elmaradott, és az látszik alacsonyabban álló-

nak, aki küldetésben van, mert a föld nem az a világ, ahol valakinek a szellemi arcukat könnyen fel lehetne ismerni. Legalább is földi embernek nem.

Az egyik tehát folyton csak ad, ad a lelkének gazdag tárházából szeretetet, türelmet, alázatosságot, szolgálatot, szelidséget; feláldozza az érzéseit, gondolatait, feláldozza még testi erejét is; a másik csak elfogad, sőt követel, rendelkezik, uralkodik; nem hállával viszonyozza a szeretetet és a szolgálatot, hanem gyűlölettel, bosszúsággal, hálladatlanysággal.

Így folyik az életük nap nap után, egyik év a másik után. Az egyik lassan, mint az árnyék, elkezd fogyni, a másik pedig, mintha semmit sem fogott volna rajta az áldozat hatása.

Amikor ilyen embereket láttok, a szívetek megtelik részvétellel és szeretettel az áldozati báránnyal szemben, és lázadnak a hállatlanság és igazságtalanság láttán; nem tudjátok megérteni, hogyan lehet az, hogy valaki annyi béketűréssel, szelidséggel és alázatossággal viselje a gonosznak igáját. Amikor így megtelik a lelketek az igaz és jó iránti szeretettel, akkor a lelketek igaz és tiszta kisugárzásával erősítitek az áldozati bárányt. *Ezt jól teszitek.*

Amikor pedig a másik felet szemléltitek, aki mindezzel a jóssággal szemben gonoszul, hitványul viselkedik, megtelik a lelketek haraggal, ellenszenvvel, gyűlölettel, és kívánnátok neki minden rosszat, hogy a ti emberi igazságotok szerint megtanulja, hogyan kellene viselkednie. *Ezt nem jól teszitek.* Nem jól teszitek azért, mert ha azt, aki ilyen száanalomra méltó, szánnátok, akkor annak az áldozati báránynak munkáját könnyítenétek meg. *Ha azt, aki ilyen hálladatlanul és gonoszul viselkedik, nem a gyűlöletetekkel akarjátok sújtani, hanem az imádságotokkal segítenétek megfékezni, ezzel hozzájárulnátok az ellentétes erők megbénításához, és siettetnétek a végkifejlés felé az igaznak szolgálatát.*

Embertestvéreim, nézzünk egy kissé mélyebben ennek a dolognak a lényegébe. Az, aki nem szenved, hanem szenvedtetni a nála jobbat, ha nem volna éppen ebben a viszonylatban, talán egészen

tűrhető átlagember volna, aki nem hívná ki más emberek megbotránkozását és felháborodását. Sőt más relációban talán még így is egészen tűrhető jellemű ember, csak éppen ebben az egy relációban gonosz.

Ennek mélyebb oka van. Ennek oka az, hogy az a fehér lélek, aki melléje van állítva, aki álöltözetben a menny igazságát képviseli a földön, éppen a fehérségénél és *nagyobb szellemi erejénél fogva magához vonzza az ellentét fluidjainak tömegét, kihívja maga ellen a sátán haragját. Különben a sátán sem azért haragszik, és az ellentét sem okvetlenül azért nyomul oda, ahol egy-egy ilyen áldozatos lélek körül a krisztusi munka folyik, mintha azt mindenképp el akarná pusztítani, hanem mert ő is melegezni akar egy kicsit, ő is a világosság felé törekszik egy kicsit, hogy az emberen keresztül bepillantasson a mennybe, mert hiszen el van esve, el van sötétedve, és neki is világosságra lenne szüksége. Mást azonban nem adhat, mint csak ami sajátja: a rosszat. Ezt pedig nem teheti másképp hatékonyá, mint azon az emberlelken keresztül, akinek melléje szegődik, vagyis éppen azt használja fel médiumul, akinek megváltásáért, meggyógyulásáért ez a tiszta szellem alászállt. Szinte azt mondhatnám, hogy természetyszerűen következik be ez az állapot, mintegy az ellentétes erők kiegyenlítéséül. Természetyszerűen és csaknem szükségkép következik be az a folyamat, hogy a bűnös gyűlöli azt az igazat, aki őt szereti; azért gyűlöli, mert az ellentétes hatalom megtelíti őt a maga sátáni érzésével.*

Nemrég illusztrációt is mutattunk be nektek ebből a fajtából,^{5*} hogy élő példán lássátok, milyen erők működnek a háttérben, és hogy megtudjátok, hogy az, akit ezek az erők eszközül használnak föl, semmiképp sem haladhat előre, ha őt gyűlölitek, hanem csak azzal, ha imádkoztok érte. Hiszen az ő lelkét kétfelé tépi a kétféle erő: a menny ereje, amely felfelé vonja, és a pokol ereje,

⁵ * Lásd az Égi Világosság 1939. évi augusztusi számában a „Missziós szellem áldozata” című szellemnyilatkozatot.

amely lefelé húzza; így az ő lelke örökös feszültségben él, amelyben holtra fárad. Isten, aki ezt a küzdelmet résztvevő atyai szívvel szemléli, ezért szereti legmélyebbre esett gyermekeit is, és ezért nem sújtja őket büntetéssel és bosszúállással.

E küzdelem közben a mérleg két oldala folyton billen, mert a bűnös lelkében dül a harc; világos pillanataiban látja hitványságát, s látja amannak ártatlanságát, aki mellette szenved, s ilyenkor a mérleg a jobboldalra billen. Majd megint fölerősödik a sötét befolyás, és akkor a mérleg balfelé billen. Az áldozati bárány pedig egy kicsiny, pirkadó reménység után ismét a fájdalom sötétjébe süllyed.

Az Égi Hatalmak azonban vigyáznak az ő bárányaikra; azok közül egyetlenegynek sem szabad elvesznie, és dolgavégezetlenül visszatérnie. Míg az áldozati bárány szenved, és jó erőit munkáltatja, addig odafenn a mennyei könyvvitelben minden titokban elsírt könnyét, minden zokogásba fúló sóhajtását följegyzik, és az mind mint tehertétel szerepel a másiknak a számláján.

Amikor pedig elérkezik a pillanat, hogy a mérleg jobboldali serpenyőjébe a tiszta és igaz lélek már annyi súlyt helyezett, hogy csak egy szemernyi, talán csak egyetlen könnycsepp kell, hogy végleg jobbra billenjen, akkor ez után az utolsó könnycsepp után visszahívják a maga hazájába, és magára marad az, akit addig áldozatával gyámolított.

Ekkor rendszerint a fekete hatalom is visszavonul; hiszen megszűnt a ragyogás, amely odavonzotta őt. A magára maradt lélek pedig riadtan és kétségbeesetten áll ott a pusztaságban. Egy nap, egy óra alatt minden összedült, elmúlt, mint a köd, az a világ, amelyben addig egyeduralkodónak érezte magát, s az összedült világ romjai alatt minden elveszett, amit addig értéknek hitt. A romok alól csak egyetlen kincs ragyog elő, egyetlen klenódium, aminek eddig nem tulajdonított értéket: az az igazság, ami az eltávozott, meggyötört drága lény lelkében ragyogott: az igazság, a jóság.

Most két kézzel kap ez után a kincs után, amit annyira félreis-
mert, s igyekszik ezt minden erejével asszimilálni. Le akarja gá-
zolni magában azt, aki azelőtt volt. Megerednek a szeméből a
könnyek, amelyek megkezdik tisztára mosni a lelkét. Éjt nap-
pallá tesz, hogy jóvá tegyen mindent, amit rosszul cselekedett.
Valóban mindinkább elterjed lelkében a világosság. Amennyire
csak teheti, megtölti érzelmi szféráját melegséggel, és a szelle-
mét olyan érzések, olyan rezgések kitermelésére kényszeríti,
amelyek áttisztítják lelkét-testét.

És valahányszor erőt vesz magán, valahányszor diadalt vesz az
ellentétén, mindannyiszor törölnek egy-egy tételt a mennyei
könyvelésben azokból az elejtett könnyekből, azokból az elszállt
sóhajtásokból, azokból a jajokból, amelyeket abból a tiszta lé-
lekből a méltatlanul elszenvedett fájdalom sajtol ki, és *az áldo-
zat lassan megtermi gyümölcsét*. Azt, aki azelőtt ingadozó volt,
és akit az ellentét a maga fanatikus harcosává tehetett volna, a
mennynek egy kicsiny küldötte a maga áldozatával Krisztus ka-
tonájává avatta.

*

Így végzik munkájukat Krisztus hadseregének tagjai: a válasz-
tottak a hívatottakon. Ezek ebben a sötét földi éjszakában mint
apró csillagok ragyognak. Az egyik kihuny, a másik felragyog.
És ahol egy kihunyt, ott lassú derengés marad hátra, amely hova-
tovább mind fényesebb világossággá erősödik, és mint új, tiszta
ragyogás válik ki abból a sötétségből, amely azelőtt egészen az
ellentét birodalmához tartozott. **Ilyen kicsiny szolgáló lelkek
azok, akik Krisztus szerint való áldozatokat hoznak.**

Vannak köztük olyanok is, akik amikor elérték céljukat, nem tér-
nek vissza hazájukba, hanem ott maradnak a fejlődni kezdő szel-
lempalánták mellett, talán azért, hogy azoknak a most fejlődni
kezdő szellemgyermeknek első bizonytalan lépéseiknél segít-
séget nyújtsanak; talán azért, mert e mellett a munka mellett ele-
gendő energiájuk maradt még más munkák elvégzésére is; vagy

talán azért, hogy tovább világítsanak mások számára, akik nincsenek olyan szorosan hozzájuk kötve. Ki tudná mind elszámolni a végtelen lehetőségeket, amelyek az Isten kezében vannak!

Isten mindenkinek azt adja, ami annak a legjobb; Isten mindenkit úgy használ fel, ahogy az a legcélravezetőbb, mert Ő az örök Bölcsesség. Isten háztartásában nincs egyetlen felesleges mozdulat; *Isten a maga szeretetéből mindenkinek annyit ad, amennyit az fölvenni képes.* És mindazok, akik az övéi, Őt igyekeznek követni, és a lelkükből ők is annyit kívánnak adni, amennyit csak tudnak, és amennyit mások fölvenni képesek.

Ezek az apró szolgálattelvő lelkek, akik egy-egy ilyen missziós munka elvégzése után erőben és hatalomban nagyot gyarapodnak, és akiknek legnagyobb boldogságát az képezi, hogy az Úr megelégedett tekintetét magukon érzik, kicsiny parányok csupán, akik csak egyetlen ember meggyógyítására képesek.

De az, aki mindnyájunk Ura és Parancsolója, akinek mi mind apró szolgálói vagyunk, egyedül állt szemben az egész bűnös emberiséggel és a föld egész bűnös szellemvilágával, és Ő egyedül képezte az ellensúlyt ezzel a sokmilliárdnyi szellemtömeggel és sokszáz milliónyi emberrel szemben, akik a földet lakják.

Az ő áldozata, amelynek emlékünnepehez közeledtek,^{6*} isteni áldozat, azt nem lehet a kicsiny szellemek áldozathozatalához még csak hasonlítani sem, mert ő Isten erejével, hatalmával és dicsőségével állt a földdel és a föld lakói által képviselt ellentét fejedelmével szemben, és egyedül győzte azt meg.

Csak azért említem ezt, hogy halvány fogalmatok legyen arról, hogy ki Ő, és kik vagyunk mi, jelentéktelen szellemek, hogy milyen alázattal és hódoló leborulással tartozunk neki azért, hogy minket is a sok közt felhasznál munkájának végzésére.

Amikor azt mondom, hogy minket, értelek alatta titeket is, embertestvéreim. Mert nem azért gyűjtött össze benneteket ide az

⁶ * Húsvét előtti megnyilatkozás.

istenti Gondviselés, hogy többet tudjatok, mint mások, hanem azért, mert a lelketekben élt és él a vágy, hogy majd ha megerősödtek, ti is áldozati bárányokká lehettek,

Ezért kell nekünk a ti szellemi és lelki fejlődéséteket a lehető leggyorsabb és a legrövidebb úton előkészíteni, hogy belelássatok a titkokba, belelássatok a mélységekbe, amelyek közül a legnagyobb titok és a legnagyobb mélység a ti saját lelketek; hogy kiismerjétek magatokat az igazság világában - mint beszédem elején mondtam - hogy világosan lássátok, hogy mi előtt kell megnyitnotok, és mi előtt kell bezárnotok a lelketeket. Tudnotok kell, hogyan bontakozik ki a lelketekben az új szellemember, hogyan alakul ki a lelketekben egy parányi csírából egy egész erő-tömeg. Látnotok kell, hogy milyen sok függ tőletek, amikor az önmagatok sorsa felett határoztok.

És amikor mi titeket mindezekre megtanítunk, boldog örömmel szemléljük, ha a lelketekben mindig élénkebb és élénkebb ragyogással látjuk azt a világosságot fényleni, amelyet Krisztus Urunktól kaptunk és veletek közöltünk. És boldog örömmel gondolunk arra az időre, amikor majd ti is egyenkint olyan áldozati bárányokká lesztek, akik örömmel, az Úr iránt való rajongó hódolattal és szeretettel vállaltok egy-egy ilyen munkát csak azért, hogy amikor a gyötrelmes munka elvégzése után visszatértek, megpihenjen rajtatok az Úr meglegedett pillantása.

Gondoljatok arra, hogy ő valamennyiőtöket vár. Gondoljatok arra, hogy Ő valamennyiőtöket kiválasztott, és hogy ennek a kiválasztottságnak majdan meg is kell felelnetek. Ő adjon nektek ehhez erőt, lankadatlan kitartást, világosságot és alázatosságot!

Áldozati bárányok. ()**

1939 május 14.

Az Úr Jézus Krisztus nevében köszöntelek benneteket.

Az elmúlt munkaév folyamán azokról a hatásokról beszéltem nektek, amelyeket a külső világ gyakorol az emberre, és amelyeket az emberi lélek vetít ki a külső világra; ebben az iskolai évben pedig azokat a hatásokat tárgyaltuk, amelyeket egyik lélek gyakorol a másakra. Tehát mindenkor hatások és visszahatások képezték vizsgalódásunk tárgyát.

Most azt a fonalat, amellyel az emberi lélek labirintusain, az események, a lehetőségek, a történések bonyodalmain keresztül vezettelek titeket, lezárom, azt mondhatnám, csomót kötök rája, és ezzel befejeztem az e tárgyról szóló mondanivalóimat.

Most, amikor ti is befejezitek ezt az esztendőt, vizsgáljuk meg a hatások végeredményét, hogy tulajdonképpen milyen eredményeket hoztak létre, amiket az egyén magának elkönnyvelhet.

Nézzük először, hogy a hatások hogyan gyűlnek föl az emberi lélekben.

Mikor a lélek testet ölt, és mint ember jelenik meg a földön, úgyszólván teljesen ki van üresítve, hatások befogadására készen. Olyan a lélek ilyenkor, mint egy tartály, amely az impressziók befogadására elő van készítve. Ez a tartály egyiknél nagyobb, másiknál kisebb, aszerint, hogy kinek milyen hosszú tartamú és milyen változatos élet van előírva.

Amint az élet halad, az évek múlnak, ebbe a tartályba cseppenként hullanak bele az élet impressziói: azok a hatások, amelyek a külső világból és az embertársak részéről jönnek; és ahogy ezek cseppenként behullanak, mindig jobban-jobban telik a tartály.

Ezek az impressziók jók és rosszak, igazak és tévesek, tiszták és bűnösök; az emberi lélek pedig tájékozatlanságában mindezek részére nyitva tartja a lelkének tartályát. Így a lélek lassanként megtelik tartalommal, megtelik ismeretekkel, tapasztalatokkal és a saját lelkében életre hívott következtetésekkel.

Mikor az élet alkonya közeledik, a tartály már annyira megnehezedik, hogy annak cipelésétől meggörnyed az ember háta, megroggyannak a térdai, s a fáradt vándor nem egyszer zúgólódva cipeli tovább, pedig amikor elindult, vidáman és dalolva kezdte meg az élet útját.

Sőt arra is van eset, hogy annyira súlyossá lesz a tartály, hogy a gazdája nem is bírja elvinni a kapuig, ahova be kell érkeznie, hanem elnyúlik az út porában. Beteg, alélt, fáradt állapotban szedik őt fel azok az angyalok, akiknek az a hivatásuk, hogy az elfáradt és önmagukkal már tehetetlen lelkeket elvigyék, ápolják, és az új életre előkészítsék.

A földön élő emberek túlnyomó része olyan gyenge lélek, hogy vajmi keveset képes elhordozni, és közülük a legtöbb, mire útjának végére ért, valóban beteg, és hosszú időre van szüksége, míg ebben a világban, ahová az eredmények elszámolására megérkezik, annyira meggyógyul és fellábad, hogy már valamire lehet őt használni.

Vajon mire lehet használni egy olyan embert, aki csak épp most került ki a kórházból? Az Isten végtelen gazdaságában is úgy van, mint az emberek gazdaságában, csakhogy ott tökéletesen. Azt, aki egészséges és erőteljes, külső, nehéz munkára küldik, aki még csak lábadozik, aki gyenge, azt benső, könnyű munkára fogják, hogy mégis valamit végezzen.

Vegyünk csak szemügyre egy ilyen embert. A mi betegünk is megkapja azt a tartályt, amelyet az élet megtöltött számára tartalommal, s azt kapja feladatul, hogy a tartalomból válogassa külön az értékeset az értéktelentől. Tudnillik itt már nem zavarják őt a látszatvilág csalóka képei abban a tekintetben, hogy tisztán lásson, és így könnyen el tudja különíteni a fehéret a feketétől, a helyeset a helytelenétől. Mert akik ebbe a világba beérkeznek, - még ha egészségesen térnek is meg, - olyannak érzik a két létforma közti különbséget, mint mikor valaki egy világváros zúgó-zakatoló lármájából egy alagútba tér be, ahol néma csend

fogja körül, és ebben a csendben egészen másképp érzi magát, magára eszmél.

Azonkívül ebben a világban nincs a hamisságnak, az áligazságoknak létlehetősége, mert ez árnyéknélküli világ. Árnyék ugyanis csak ott lehetséges, ahol tárgyak vannak. Éppen azért nevezik a földi életet árnyékvilágnak. Ahol pedig árnyék és sötétség van, ott nem lehet helyesen meglátni a tárgyak körvonalait. Éppígy nem lehet az igazságnak megfelelően megítélni a dolgokat a földi világban.

Itt azonban, ahol tárgyak nem lévén, az árnyék hiányzik, a fény mindent keresztül világít. Azért ebben a világban még aki nem rendelkezik is valami nagy benső világossággal, egészen másképp ítéli meg a dolgokat, mint ahogyan megítélte a földi életben. Már a legelső nagy megdöbbenés, amikor arra ébred, hogy ő él, gyökeresen megváltoztatja a gondolkodását, és később maga körül az igazságnak folytonos szemlélése egészen mássá teszi a lelki világát. Ha pedig ez még nem lenne elég, akkor azok, akik magasabb igazsággal rendelkeznek, megtanítják őt arra, hogy az ő házi foglalkozását miképp végezze el.

A mi emberünk tehát elkezdni különválasztani a lelke tartályában lévő eredményeket, és a legutolsó impresszióknál kezdve halad az elsőig. Erről már beszéltem nektek, most csak érinteni akarom ezt a tárgyat. Azért kezdi a legutolsó impressziókon, mert azok még élénken élnek a lelkében; ezek a benyomások sokszor még a halál után is igen erős hullámmásban tartják a lelket, míg a régebbiek már elhalványultak.

Azonban mivel valamennyi benyomás és észretevés egy és ugyanarra a szálra van felfűzve, t.i. az emlékezés fonalára, azért ha egyet megérintett a lélek, utána szükségkép előtűnik az ahhoz legközelebb álló, és így sorra a többi mind; mégpedig minden emlék sokkal intenzívebb érzések kíséretében, mint amilyen érzések akkor fogták el a lelkét, amikor még a földön a testben élt. Ez azért van így, mert a lélek ebben a világban, ahol test nélkül jelenik meg, olyan érzékeny, mint az a testrészt, amelyről a felső

bőr lehorzsolódott. Ez a hasonlat bár gyengén, de valamennyire mégis megvilágítja azt a különbséget, ami a testben lévő és a testből kivetkőzött lélek érzékenysége közt van. A legkisebb érintés is égő fájdalmat okoz azon a testrészen, amelyről a bőr lehorzsolódott, de százszorta érzékenyebbé válik a lélek, amikor a testet levette, s amikor az emlékezés fonalán sorra felmerülnek ismét azok a dolgok, amelyek vele a földi élet rendjén történtek, úgy, hogy ha akarja, ha nem, foglalkoznia kell velük, mihelyt a lelke eléggé munkaképesé lett. De nemcsak ezt kell tennie, hanem minden egyes részletet annak összes konzekvenciáival együtt fel kell dolgoznia, ha mégoly felületesen fogadta is azt be annak idején.

Olyanok ezek a benyomások az emlékezet szálán felfűzve, mint a rózsafüzér, vagy olvasó - ahogy nevezitek - amelynek minden egyes szeme az emlékezetben való bizonyos rögzítést jelez; itt is, amint egy-egy emlék földézi az eseményt, az emlékek teljes erővel törnek elő, és a lelket rendkívüli tevékenységre készítetik. Így megy vissza a lélek szférabeli élete során a földi emlékeken a kezdet kezdetéig úgy, hogy mire odakerül, már a rég elfeledett emlék is olyan erős hullámmásba hozza az érzésvilágát, mint a legújabb, amelyet legelső ízben vett munkába. Ez nemcsak azért van, mert most a lélek meztelen és nagyon érzékeny, hanem azért is, mert egyik emlék a másikkal szoros kapcsolatban áll - hiszen az élet maga események sorozata - egyik esemény a másikba kapcsolódik, egyik emlék ébreszti fel a másikat.

Ebből következik, hogy amíg a lélek földi életének egész tartalmát feldolgozza, addig normális, illetőleg kedvező esetben legalább annyi idő telik el, mint amennyi ideig ezek a benyomások belerajzolódtak a lelkébe. Azt mondtam, hogy ez csak normális és kedvező esetekben van így, azaz akkor, ha valaki az életében nem követett el főbenjáró dolgokat. Mert amikor a lélek az emlékezet szálain ezeket az emlékképeket végig járva egy-egy olyan emlékhöz jut, amely a lelkiismeretét a legmélyéig meg-

rázza, akkor ez a lemeztelenített lélek nem egyszer olyan szörnyű hatás alá kerül, hogy képtelen a munkáját tovább folytatni, képtelen tovább gondolkozni, mert az az érzés, amely hatalmába vette, mint valami béklyó kötözi meg őt.

Ennek analógiája a földi életben egy-egy megrázó esemény, például valami borzalmas látvány, amely úgy megbénítja az embert, hogy - amint mondani szokták - a földbe gyökeredzik a lába, és nem tud megmozdulni, képtelen egy árva szót kiejteni vagy segítségét kiáltani. Vannak emberek, akik valami nagy szerencsétlenség közepette épp azért esnek szintén áldozatul, mert a rémület megfosztja őket attól a képességtől, hogy elmenekülhessenek arról a helyről, ahol a halál leselkedik rájuk, pedig talán csak egy lépést kellene tenniük, hogy megmenthessék az életüket.

Ilyen annak a léleknek az állapota is, aki ebben a minősítő munkában valami olyan emlékhez érkezik - amely talán kora ifjúságában történt, amit talán már teljesen el is felejtett, - de amely most egészen megbénítja, úgy hogy állva marad, tétlenül a kétségbeeséstől, a félelemtől évekig, évtizedekig, sőt évszázadokig, ha ezek az emlékek túlsúlyosak.

Ilyen esetekben csak a Gondviselés tud segíteni, mert ezen az akadályon a lélek magától sohasem tudna keresztüljutni. A Gondviselés segítő keze elküldi ilyenkor őt más munkára, talán egy rövid ideig tartó fájdalmas földi életre, hogy behegedjen a fájó seb, és azután mégis be tudja fejezni az ő köteles munkáját. Ha azonban normális életet veszünk példaképp, amely minden nagyobb bukás nélkül folyt le, akkor a szellem, elvégezvén a teendőjét, abból a rengeteg sok impresszióból alig egy kevés jót, az óriási élettartályból alig egy maroknyi olyat tud csak kiválogatni, ami tőkét jelent számára.

Ez a kevés az, ami az övé marad; ez a kevés az, amivel az új életbe alászáll, és elejétől kezdve ugyanazt az utat, amelyet már egyszer megjárt, más körülmények közt, mások társaságában, másféle impresszióknak kitéve ismét végig járja, természetesen

ismét csak hibásan, gyarlóságokkal, tévedésekkel tarkítva - de mégis egy árnyalattal már különbül, mint az előző alkalommal. Egy árnyalattal jobban, mert a szférában töltött időben, mialatt a számadással elkészült, az igazság törvényének állandó szemlélése, a keserű tapasztalatok, amelyeken átesett, és a végeredményül megtartott kevés jó valamivel megnövelte, fejlesztette a jó iránt való fogékonyságát, és valamennyi félelmet oltott a lelkébe a gonoszsgal szemben. Ezek az eredmények most már egy árnyalattal magasabb szinten tartják őt, tehát világosabb értelemmel bír a jó felismerésére.

Így éli le az újabb életét, természetesen most is sok hibával és tévedéssel. És amikor megérkezik ide, ugyanaz a munka vár rá; ugyanúgy végig válogatja a búzáját, és elkülöníti a konkolytól. De még mindig több a konkoly, mint a búza.

Így megy ez tovább is; az erre következő földi életben még értelmesebb lesz, már felfigyel az igazság szavára, jobban megválogatja a társaságát, már értékesebbek előtte az erkölcsös, igaz emberek, mint azok, akik azelőtt neki minden jót ígérve vitték bele a bűnökbe, a tévedésekbe. Már kezd kibontakozni az úgynevezett intuíciója, vagyis az a megérző képessége, hogy a fogható és látható, vaskos, az emberek által realitásoknak nevezett dolgokon túl sokkal értékesebb dolgok vannak, amelyekkel számolnia kell. Így azután minden egyes életből több jót és kevesebb rosszat visz magával.

Amikor vizsgálódásaink során idáig jutottunk, végkövetkeztetésül megállapíthatjuk, hogy azok a hatások és impressziók, amelyek a külvilágból, az eseményekből, az embertársaktól és a lélek saját működéséből felszaporodtak, mind arravalók voltak, hogy az egyén mindjobban eltávolodjék a sötétségtől, és közeledjék a világossághoz, mindjobban eltávolodjék az ellentétől, és közeledjék az Istenhez.

Így vezeti a természettörvény az emberszellemet lépésről lépésre kézen fogva, és mint automatikusan nevelő eszköz, *bármely irányba induljon is el a lélek, abban az irányban fejleszti őt tovább, amely irányt magának kiválasztott.*

Erre a körülményre azért mutatok rá, mert amint a ti tanulmányaitok révén és az erre vonatkozólag kapott kijelentések alapján tudjátok, **a természettörvény csak bizonyos határig alkalmas arra, hogy fejlessze az ember szellemet; egy bizonyos határon túl pedig már nemcsak nem nevelőeszköz, hanem a haladást gátló korlát.** Hogy ezt belássátok, kísérjétek figyelemmel a következő fejtegetésemet.

A természettörvény olyan tényezője az isteni Gondviselésnek, amely mindig vele megy a lélekkel, bármerre forduljon is az, mindig abban az irányban fejleszti a képességeit, amelyen az egyén halad. Tehát akkor is fejleszti, ha téves utat választott magának.

Most emlékezzetek ama tanításomra, amelyben hosszasan és részletesen fejtegettem és bizonyítottam, hogy a természettörvény milyen csodálatosan fejleszti nemcsak a lelki, hanem a testi szerveket is. Ki milyen foglalkozásra adja magát, ki milyen irányban akarja magát tökéletesíteni, olyan irányban fejleszti őt a természettörvény,^{7*}

Minden ember, amikor a földön megszületik, bizonyos mennyiségű mágikus erőt kap, amelyet szabadakaratánál fogva fordíthat jóra, és fordíthat rosszra egyaránt, vagy használhat közömbös célokra, a maga hasznára, vagy a maga ártalmára. Maga a fizikai erő sem más, mint ennek a mágikus erőnek egyik rétege. Nos tehát, aki a test izmainak fejlesztését tűzte ki célul, annak az izmai; aki pedig valamely hangszeren való játszást gyakorolja, annak az idegei, s egyúttal a lelkének az a része fejlődik erőteljesebben, amely ebben a munkában részt vesz. Aki a tudomány egyik vagy másik ágát akarja művelni, s éjt nappallá téve dolgozik és tanul, annak az agya, az

⁷ * Lásd „A szuverén gondolat” című fejezetet.

idegszféraja fejlődik ki jobban, mint a testének egyéb, kevésbé használt részei. Minden ilyen egyetlen irányt kultiváló ember lelkének-testének, agyának, izmainak a használt része fejlődik ki nagyobb mértékben, a többi rész pedig elmarad, elsatnyul, mert *a természettörvény követi az ember akaratát.*

Mivel pedig az embernek szabadakarata van, tehát választhat olyan irányt is, amely nem párhuzamos a felfelé haladás útjával, ennél fogva aki megmarad a természettörvényben, az anyagban és olyan célok felé fordul, amelyek a természettörvény uralma alá tartoznak, az a természettörvényből nem is nőhet ki, hanem abban marad, sőt egy bizonyos határon túl - anélkül, hogy észre venné, - még mélyebbre, a törvény nívója alá süllyedi

Erre nézve szintén példát hozok fel nektek.

A gyenge emberszellem, aki ezeket a természettörvény által vezetett alsóbb iskolákat járja, a szellemvilágban nem él boldog és kiegyenlített életet, hanem a földi testben való élet az ő számára kívánatosabb, mint a szellemvilágbeli életnek sok gonddal, sok önmardosással eltöltött állapotai. Ez a körülmény azt vonja maga után, hogy vannak egyes szellemek, sőt egész szellem-csoportok, akik és amelyek a földi életet a legnagyobb értéknek tekintik. De természetesen a földi életet csak úgy találják értékesnek, jónak és szellemesnek, ha meg tudják szerezni maguknak a földi javakat, a gazdagságot, a pénzt - mert hiszen pénzért mindent meg lehet kapni - ahogy az emberek mondják.

Az ilyen szellemek egyes csoportjai arra fordítják gondolati és értelmi erőiket, - amelyeket a természettörvény idáig fejlesztett, - hogy a föld javait maguknak megszerezzék, hogy a földön jól élhessenek, hogy mások fölé kerekedhessenek, mások fölött uralkodhassanak. Miután ez a ferde gondolat a lelkükbe beleidegződött, a természettörvény - amely ebben is nyomon követi őket - az értelmüket ebben az irányban fejleszti. Így ez a törekvésük a természettörvény segítő ereje által eredményt ér el, és életek során beléjük idegződik, és megtanulják, hogyan lehet érvényesülni, meggazdagodni, a javakat összegyűjteni, hogyan

lehet mások föl kérekedni, és így a maguk részére a földi életet kellemessé és mindig kívánatosabbá tenni.

A természettörvény keretében való ennek a veszteglésnek, a természettörvény alatt való tovább munkálkodásnak óriási hátrányai előbb-utóbb bekövetkeznek. Tudniillik az ilyen emberlelkek, akik ebben az irányban már nagyon fölfejlődtek, úgy hogy ezt a fejlettségüket felhasználva könnyen el tudnak helyezkedni a földi életben, könnyen elfoglalják a legjobb pozíciókat, mert másokat ügyesen és kíméletlenül félretolnak, és minden anyagi előnyt a maguk számára foglalnak le.

De amikor a lelkük ebben már szinte a művészetig fejlődött, *akkor egyúttal a lejtőre is jutottak*. Mert amikor az ilyen lélek azt látja, hogy ő sokkal eszesebb és leleményesebb, mint a többi, mert lám, sokkal biztosabban tudja az életét megalapozni, mint körülötte a kevésbé leleményesek, akkor kezdi magát túlértékelni, gögje óriási módon megnövekedik. Miután pedig azokat, akik vele lépést tartani nem tudnak, lenézi, a szeretet érzése a lélek legértékesebb része elsatnyul, azaz míg a közönséges földi értelmet kidolgozza, kifejleszti, azalatt a lelkének az érzelmi oldala fokozatosan elcsenevészedik. Pedig ez az az oldal, amely a finomabb, szubtilisabb hatásokat felveszi, *amely a magasabb rendű igazságokat, a transzcendentális világ hatásait közvetíteni van hivatva a lélek számára*.

A léleknek tehát ez a része fokozatosan elsatnyul, éppúgy, mint a testnek az a szerve, amelyet nem használnak. **Innen van, hogy ezek az emberek szükségképpen teljesen hitetlenek.** Ez nem is lehet másképp, mert elkoptatták a lelküknek azt a mágikus erejét, amellyel a láthatatlan világhoz kapcsolódhatnak.

Tehát akik már egészen a magasban érzik magukat, és gögjükben lenézik a kevesebb sikert arató embertársaikat, tömegesen lesüllyednek, míg az általuk lenézett kicsinyek, akik az ő életükre útravalóul kapott mágikus erőt nem az anyagi irányban használták fel, éppen az elnyomatás, a kizsákmányoltság, a túrés

révén nagyobb alázatosságra tesznek szert, s az érzelmi életük gazdagabbá válik.

Az ilyen emberek a földi életben a maguk egyszerűségének tudatában csendben élnek, és ha az értelmi képességük nem is emelkedik az átlag fölé, a lelküknek az a része, amely egy misztikus, jobb létet ígérő világ felé kezd kibontakozni, kifejlődik, érzékenyebbé lesz. Az érzésszálaik, a fluidjaik, az elfogadó erőrétegük, fokozatosan kibontakoznak, s mindig erősebben megéreztetik velük azt, hogy van egy másik világ, ahol nem az erőszakosoké az életnek javai. Hogy van egy másik, igaz világ is, amely kimondhatatlan békességet, örömet és boldogságot ígér azoknak, akik ebben az életben elnyomatásban éltek.

Mikor ezt a két embertípust egymástól élesen elválasztom, ezt azért teszem, hogy rámutassak arra, *hogy a természettörvény csak egy bizonyos szintig vezeti az emberszellemet, ezen a szinten túl azonban már nem alkalmas a tovább vezetésre, hanem át kell adnia a szellemcsecsemőt egy új tényezőnek, amely egészen más világba való, amely a léleknek egészen más részét foglalkoztatja, amely más eredményeket ígér és ad. Ez az új tényező, amely a természettörvény karjaiból átveszi a fejlődő szellemgyermeket: az áldozat.* Ha az áldozat átvette a nevelést a természettörvény kezéből, akkor ennek első látható megnyilvánulása *a megtérés.*

Minden megtérés áldozat eredménye. Az egyik lélek azért tér meg, mert valaki áldozatot hozott az üdvössége érdekében, a másik azért, mert Az, aki hatalmasabb mindenkinél, áldozatot hozott az egész emberiségért; de a megtérés előzménye mindig az áldozat; az áldozat az a gyökér, amelyből a megtérés virága kihajt. Ha az emberszellem bizonyos fokot elért, semmiképp sem bír tovább felfelé haladni, csak a megtérés által.

Mindenkinek meg kell tértie; akit a természettörvény vezet, még ha nagy hibákat nem követ is el. Erről az automatikus útról,

amelyen eddig haladt, át kell térnie egy új útra, amelyen merőben ellenkezők a feltételek, mint voltak addig, amíg a természet-törvény dajkálta a szellemgyermeket.

A természettörvény uralma alatt ugyanis az ember arra vágyott, ami neki kellemes volt, a megtérés hatása alatt pedig le kell mondania arról, amit mint élvezetet az anyagi élet kínál, mert neki magának is meg kell tanulnia az áldozathozatalt. **Mert az áldozat nem más, mint mindazoknak a dolgoknak megtagadása, amiket a természeti ember mint élvezeteket igényel magának.**

Hogy ez az új tényező milyen óriási, mérföldes lépéssel viszi előre a szellemet, azt is megpróbálom ecsetelni. Azon ne ütközzetek meg, hogy ismert dolgokat hallotok. Szükséges, hogy az ismeretek, melyek részletekben szét vannak szórva a lelkekben, így összekötessenek, hogy együttesen a megismerésnek olyan erőteljes hálózatát alkossák, amelyen a kétely és az ellentét nem hatolhat bele a tudatok mélyébe.

Ismét példához fordulok, hogy szemléltető módon lássátok az áldozat és a megtérés óriási hatását a lélek fejlődésére nézve. Mondjuk, hogy valaki az élete derekán megtér, - akár valamely hozzátartozója, vagy ismerőse áldozatának eredményeképp, akár a legnagyobb Áldozónak, a Krisztus igazságának a megismerése folytán. Amint megtér, egyszerre tudatára döbben annak, hogy hiszen ő nemcsak anyag, hanem lélek is, és mint ilyenek, el kell számolnia mindarról, amit érzett, gondolt, cselekedett, és amit még ezután fog érezni, gondolni és cselekedni.

Aki tudatára ébredt annak, hogy ő szellem, az már be is lépett a szellemvilágba.

Tehát amikor a mi emberünk megtér, s ennek a megdöbbenésnek a hatása alatt elhatározza, hogy mostantól fogva másképp fog élni, mint ahogyan eddig élt, ezzel máris belépett a szellemvilágba, és ott tart, ahol a beszédem elején felhozott példában az a lélek tartott, aki halála után a szellemvilágban a lelke tartalmát selejtezni kezdte. A még testben élő megtért lélek is azonnal

hozzáfog a selejtezéshez; sorra veszi a lelkében az emlékezet szálán felfűzött emlékeket, és vizsgálni kezdi azokat, kezdve az utolsón a legelsőig. Hiszen most már ő is maga előtt látja az igazság tükrét. Ő is keserű könnyeket hullat azok fölött az emlékei fölött, amelyek nem állhatnak meg az igazság törvénye előtt. De nemcsak, hogy könnyeket hullat, hanem erős elhatározással igyekszik mindent, amit helytelenül cselekedett, elhagyni, és mindazt megbánni, amit rosszakaratúlag gondolt, érzett vagy cselekedett, s igyekszik - hacsak lehet - mindent helyrehozni önmagában és a környezetében. Ahogyan az emberek mondani szokták: térdig lejárja a lábát, csakhogy kiegyenlítse a tartozását azzal szemben, akivel szemben igazságtalan volt. Sorra vesz mindent, igyekszik semlegesíteni, ami a múltból, mint sötét folt maradt a lelkén, imádkozik és megalázkodással könyörög kegyelemért.

Mindez az ő szellemvilágbeli feladatát képezte volna, de a megtérés folytán még a testben végzi el. Miután pedig a földi világban is tovább kell élnie, itt már nagyon vigyáz, hogy valamiképpen a lelke tartályába szennyes, helytelen, tisztátalan elem ne kerüljön; nagyon megsűri az impressziókat, amelyeknek a lelkét megnyitja; nagyon megválogatja a társaságát is, és erélyes gesztussal elvágja azokat a szálakat, amelyek a bűnhöz, a rossz szokásokhoz, a rossz emberekhez kötötték. Új világ tárul fel előtte; lelkében megnő a vágy a jó után, s megduzzad, megerősödik az akarata a sátáni erőkkal szemben való ellenállásra. Így megtisztul a lelke, sőt - amint azt nektek egy múlt alkalommal már részletesen kifejtettem - azáltal, hogy a gondolatai és érzései kitisztulnak, s a lelkéről a foltok eltűnnek - a teste is megtisztul, meggyógyul, mert megerősödik, kivetí magából a salakot. Ennek következtében az az ember, akinek - ha a régi úton maradt - talán már csak rövid ideje lett volna, hogy tovább élhessen, azáltal, hogy megtért, hogy új utat választott, egy meggyógyult szervezettel természetesen sokkal tovább élhet. Ebben a meghosszabbított életben pedig az igazság és szeretet elvei szerint

működve sokkal több igaz értéket szedhet fel, mint egy rövid és bűnös élet alatt. **Ez a természetes magyarázata annak, hogy a megtért ember egy élet alatt két, sőt három élet eredményét is elérheti.**

De vannak még egyéb nyereségei is. Nagy nyeresége az, hogy így két vagy három élet eredményét egy életben érve el, nem kell a megszületés és meghalás egyaránt kínos procedúráján keresztülesnie, amelyek mindegyike a szellem teljes elaléltságát vonja maga után hosszú időre.

Másik nagy nyeresége az, hogy a szellemnek nem kell a megszületéstől a test kifejlődéséig eltelő évtizedeket tétlenül szemlélnie, - mert amíg a test fejlődik, a szellem úgyszólván tétlenségre van kárhozthatva, értékes munkát nem végezhet.

És ami mindennél fontosabb, - s erre szeretném a figyelmeteket ráirányítani - az a legnagyobb nyeresége, hogy **nem kell átvészelnie azt az időszakot, amelyet serdülő korszaknak neveztek. Mert ez a testbeöltözött szellem legveszedelmesebb korszaka, mivel az érzés- és vágyvilága ebben a korszakban veri a legmagasabb hullámokat.** Ez az a korszak, amelyben az emberlélek a legvadabb szélsőségekre hajlandó, amikor a legjobban befolyásolható, a jóra is, meg a rosszra is, de mert a földi emberek túlnyomó részben - körülbelül 80%-ban - inkább a rosszra befolyásolhatók, azért **ez az a kor, amely az elbukás eshetőségeit óriási százalékban magában hordja.**

A legtöbb ember ebben a korban bukik el. A legtöbb ember ebben a korban fecséreli el azokat a mágikus erőket, amelyeket az élet átélésére kapott. A legtöbb ember élete ebben a korban vesz ferde irányt, és válik más emberek gonoszságának eszközévé. Csak ha a halálozási statisztikát nézitek is - a csecsemőkort és az öregkort kivéve - **a legtöbben ebben a korban hívatnak vissza a földről, azért, mert vagy olyan bűnös irányt vettek, amelytől őket megszabadítani a Gondviselés jobbnak látja, hogy még mélyebbre ne zuhanhassanak, vagy mert ebben a korban**

annyira tönkreteszik a fizikai testet, hogy képtelenek vele az életet végig járni azon a nehéz úton, amely a földi emberre vár.

Az tehát, aki megtért, ezt a vészes korszakot is megtakaríthatja magának.

Hogy erről még egy-két szót szóljak, éppen ez volt az oka annak is, hogy hívő emberek gyülekezetei mindenkor megtért emberekre, *és pedig már nem fiatal emberekre szokták bízni a vezetést*, mert a fiatalok viharosak, míg a meglett korban az összegyűjtött tapasztalatok bölccsé és higgadtá teszik az embert. Figyeljétek meg továbbá, hogy azok, akik igazán, lélekben és igazságban megtérnek - (mert a megtérés nem abból áll, hogy valaki csak azt mondja: „Uram, Uram!”), hanem abban, hogy cselekszik az Úr akaratát) - és olyan életet élnek, amilyent az Úr kíván tőlük, ha magas kort érnek el, egészen mentesek attól, amit ti úgy neveztek, hogy szenilitás. Ennek oka az, hogy **az idejében való lélekben és igazságban történt megtérés megtisztítja a lelket és a testet, a megtisztult lélek és test megtisztult szervei pedig mindvégig híven szolgálják az őket uraló szellemet**. És ha késő kort ér is el az ember, amikor a szervei már valóban megfáradtak és rugalmasságukat elvesztették, a szenilitás akkor sem jelentkezik; legfeljebb fáradtabbak az ilyen emberek, de az öregkor nem teszi őket morális és intellektuális tekintetben beszámíthatatlanokká.

Talán messze eltértem felvett tárgyamtól, tehát most visszatérek a mi példának felvett megtért emberünkhöz, akinél mindezzel csak azt óhajtottam a szemetek előtt demonstrálni, hogy a megtérés milyen eredményeket hozott neki a szellemi, lelki, sőt emberi életében is.

Mikor pedig megtér a szellemvilágba, s a lelkében még mindig ott rág a kétely és az aggodalom azok miatt, amiket a megtérése előtti időben cselekedett, boldog meglepetéssel tapasztalja, hogy már a földön elvégezte azt a munkát, amely a szellemvilágban várt volna rá.

És ha nem is beszélek a boldogságnak és az üdvösségnek arról az előízéről, ami őt itt fogadja, csak azt említem még meg, hogy itt ebben a világban már nem vár rája hosszú ideig tartó feladat, nem kell itt hosszú időt töltenie, hanem éppen csak annyit, amíg az elmúlt élet fáradtságát kipiheni; éppen csak annyit, hogy elfáradt lelkét teleszívja a magasabb világ mágikus erőivel.

A földre pedig nem napszámos munkára megy le, hanem olyan munkát fog végezni, mint az, akinek a szavára annakidején megtért. Lemegy a földre azért, hogy megtanuljon áldozatot hozni, mert neki más vágya nincsen, mint csak az, hogy hasonlóná legyen ahhoz, aki megmutatta neki az áldozatos élet szépségét.

*

A földön, ahol mindennek árnyéka van, és semmi sem szemlélhető a maga igazi valójában, az áldozat fogalmát sem látják az emberek a maga tisztaságában. Ezt a szót is annyi sok más dologra alkalmazzák, amiket mindennek lehet nevezni, csak éppen áldozatnak nem.

Ha egy dúsgazdag ember, aki talán maga sem tudja, hogy mennyi vagyona van, egy jelentékeny összeget valami közjótékony-ságra adományoz, akkor az úgynevezett „társadalom” visszahangzik a nevéből, mint aki ilyen nagy „áldozatot” hozott, s a hírlapok vastag betűkkel közlik a nagy emberbarát nemes áldozatkészségét. Pedig annak a dúsgazdag embernek, akinek talán iparvállalatai, birtokai, bányái vannak, ezt az összeget az ő vagyona napok alatt behozza még akkor is, ha az az összeg egy szegény családnak egész életére megélhetést biztosítana. Nem kell hozzá semmi bizonyítás, hogy ez nem volt áldozat, hanem talán csak hiúság kérdése.

Ugyanúgy amikor egy világi értelemben tudósnek nevezett egyénről írnak a hírlapok, hogy az éjjeleit-nappalait feláldozta az emberiségért, amíg tanult és törte-zúzta magát. Pedig a mi emberünk talán éppen azért az egyetemi katedráért dolgozott és küzdött, amit elért, és mindazért, ami ezzel összefügg: a megtiszteltetésért, a jólétért, a hírnévért stb.

Vagy egy magasabb állású közfunkcionárius temetésén hallotok ilyen kijelentéseket: „Városunknak, hazánkunknak áldozta munkás életét”. Pedig azok, akik közelről ismerték, tudták, hogy ő, bár éppen magas állásánál fogva nagyon sok jót cselekedhetett volna, bokros teendőit alárendeltjeivel végeztette el, és mindent inkább rá lehetett volna fogni, mint azt, hogy önmagát megtagadja.

Az emberi lélek nagyon bonyolult, és sok értékest még több értéktelennel együtt tartalmazó kusza tömeg. Egy szegény asszony egyetlen fiát katonának viszik, és az a háborúban elesik. Mikor elvitték, az anya átkozódott, amikor elesett, jajveszékelt. Azután elmúlt egy évtized, a fájdalmat lassan belepték az új impresziók, az idő betakarta a sebeket; s egyszerre csak beszélgetés közben az anya ezt mondja: „én is feláldoztam a fiamat a hazáért”. Nem kell mondanom, hogy ez sem áldozat, ez a kijelentés is csak olyan terméke a léleknek, mint amikor a behorpadt sírt fölveri a gaz és a gaz virágzik. A hiúság virága kinyílt az eltemetett fájdalom sírhalmán.

Így lehetne tovább folytatni a példák felsorolását a végtelenségig annak bizonyítására, hogy az emberi lélek mennyire szeretne a magasabb rendű szellemvilág etikájának eredményeiben sütkérezni, amikor azt élni még képtelen.

Bizonyára lehet áldozatot hozni az anyagban is, de hogy ennek az áldozatnak mikor van igazi szellemi értéke, azt legmegragadóbban az Úr Jézus Krisztus mutatta meg tanítványainak, amikor a jeruzsálemi templom bejáratánál szemlélték, hogy a gazdagok hogyan adják adományaikat a ládába. Akkor jött egy szegény özvegyasszony, aki két kis pénzt dobott a ládába. És az Úr előszólítván tanítványait ezt mondta: *„Igazán mondom nektek, hogy ez a szegény özvegy mindenkinél többet adott, mert mind-ezek az ő fölöslegükből vetettek Istennek az ajándékokhoz, ez pedig az ő szegénységéből minden vagyonát, amije volt, odavette”*.

Íme, mennyire különbözik az igazság a szellemi világ értékelése szerint, és az emberi értékelés szerint. *Az áldozatot nem az adomány nagysága határozza meg, hanem az, hogy mennyit vont el magától az illető.* Az áldozat fogalma ott kezdődik, amikor valaki a természettörvényt megtagadja, amikor egy eszméért az életösztön, az élet kedvezései ellenére cselekszik. Ha valaki hazája iránt való szeretetből önként otthagyva kényelmét, otthonát, a harctérre megy, akkor egy eszméért ment el önmagát feláldozni; s mikor mindazokat a jókat, amiket számára a föld biztosított, elhagyja egy eszméért, már kezdi az áldozat célját megismerni.

Amikor valaki a társadalom mélyén nyomorban sínylődő, szenvedő, gyötrődő emberekért teszi ki magát üldöztetésnek, bebörtönzésnek: ez már az áldozat komoly formája, mert az ilyen embert a szellemi szolidaritás, a szeretet érzése indította arra, hogy megtagadja a saját életösztönét, visszautasítsa az élet javait, vállalja a meghurcoltatást, a börtönt, sőt a halált is. Ez már olyan egyéniség, aki az áldozat iskolájában sokat tanult.

Akik hajdan az arénák porondján vadállatok karmai közt vesztették el életüket Krisztusért, azok áldozók voltak, mert az ő példájuk nyomán ezrek ébredtek fel, tértek meg és vésték szívükbe azt a szent Nevet, amelyért őket meghalni látták. Ugyanakkor azok, akik Jézusért a római császár kéjkertjeiben mint égő fákllyák világítottak a tivornyázóknak, messze bevilágították a szellemvilágot is, ahol ezrek és százezrek vésték a lelkükbe azt a vágyat, vajha ezért a Névért ők is feláldozhatnák az életüket! **Ezek mind hatalmas eszközei voltak az Úrnak abban a világban, amelyben az áldozatot tanítják.**

De mindezek a ragyogó szövétnemek csak kicsiny csillagok a sötét éjszakában a mi Urunkhoz, a Jézus Krisztushoz viszonyítva. Ő a nap; és ha a nap ragyog, a csillagok eltűnnek. Mert míg e lelkes áldozóknak, ha testüket az igaz eszméért, a Krisztusért való lángoló hevületben feláldozták is, és összetört lélekkel érkeztek meg szellemhazájukba, hosszú időre volt szükségük, míg

a szörnyű szenvedések emlékei elcsitulnak a lelkükben, amíg orcájukat ismét a föld felé, a szenvedések hazája felé fordítani képesek voltak. Addig az Úr, akit a földön mindenki elhagyott, akit meggyaláztak, megkínóztak és megfeszítettek, halála után rögtön alászállt a még mélyebb világokba, ahol azok a kárhozatba süllyedt erők és lelkek vannak, akik az ő gyötrőit és kínzóit befolyásolták, hogy közéljük is elvigye a világosságnak azt a parányt, amit azok még észrevenni és megérteni képesek.

És amikor az Úr feltámadt, olvastatok, úgy-e, hogyan beszélt tovább ezen a földön, szenvedéseinek színhelyén azoknak, akik halála előtt szétfutottak. Tamáshoz így szólt: *„Hozd ide a te ujjadat, és érintsd meg az én kezeimet; és hozd ide a te kezedet, és bocsássad az én oldalamba, és ne légy hitetlen, hanem hívő.”*

Úgy beszélt az Úr Tamáshoz az ő szomorú, szerető hangján, mint életében. Vagy amikor az Emmausba vezető úton a két tanítványhoz csatlakozott, a hosszú, poros úton éppúgy oktatta őket, mint életében, mintha e föld semmit sem vétett volna elene.

Vagy akkor, amikor a szegény halászok egész éjszakán át hiába fáradoztak azon, hogy valamit fognak. - Mert hiszen, ha a szívüket le is sújtotta a bánat és a fájdalom, a foglalkozásukat folytatniuk kellett, mert hiszen élni, kenyeret keresni kell. Ez a föld kíméletlen törvénye. A szegény embernek, amikor elhantolja forrón szeretett hitvesét vagy gyermekét, tovább kell a munkáját folytatnia, még ha a szerszámára hull is a könnye, mert élnie kell és azoknak is enni kell adnia, akik még rá vannak bízva. Így voltak ezek a szegény halászok is. - És amikor az Úr látja meddő erőlködésüket, megesik, a szíve rajtuk, és mint az életében, változatlanul szerető szívvel tanácsolja nekik, hogy vessék ki hálójukat a hajó jobboldalára és találni fognak. A tanítványok engedelmeskednek, és annyi halat fognak, hogy a háló szakadozik azoknak súlya alatt.

Mikor pedig kijönnek a partra, milyen atyai szeretettel szól hozzájuk és kérdezi meg Pétert: „*Simon, Jénának fia, szeretsz-e engem jobban, mint ezek?*” És másodszor és harmadszor is megkérdezi; Péter pedig mindannyiszor így felel: „Uram, Te tudod, hogy szeretlek Téged!” Ugyanazzal a változatlan szeretettel szólt az Úr most is, mint földi életében.

Vajon Péterrel, akit kiválasztott, kitüntetett, miért ismételtette meg háromszor is szeretet-vallomását? Bizonyára nem azért, mintha nem tudná, hogy igazán szereti-e Őt, hiszen az Úr belelátott Péter rajongásig szerető lelkébe. Sokkal mélyebb oka volt ennek. Éppen mert az Úr belelátott Péter lelkébe, látta abban a mélységes szégyenérzetet, lelkiismeret furdalást, és fájdalmat azért, mert azon a szörnyű éjszakán minden fogadkozása dacára a halál árnyékában háromszor tagadta meg az Urat, mielőtt a kakas hajnalt kukorékkolt. Most ismét hajnali óra volt, s az Úr Péternek alkalmat adott háromszor megismételnie szeretet-vallomását, hogy a lelkéből feltörő szeretet tüze elhamvassa a keserű önvád fájdalmát. Íme az Úrnak a lélek legmélyébe tekintő gyengéd szeretete. Az Úr ez után a vallomás után háromszor mondja Péternek: „*Legeltesd az én burányimat, legeltesd az én juhaimat.*”

*

A juhok száma azóta megszorodott, de Péter még most is legelteti őket, ha névtelenül is, mint egy eszme, amely a mennybe vezető utat világítja meg, hogy ő is hasonló legyen ahhoz, aki érte is feláldozta Magát, és aki szintén csak egy Eszme maradt a földön. Péter is csak egy eszme, egy irány, amelyet azok látnak, akiknek szemük van a látásra, és akiknek már kifejlődött az az érzékük, amely őket a magasabb világ megérezésére és megértésére képesíti.

*

Krisztus szerette a világot, és változatlanul szereti ma is. És amikor a mennybe ment, hogy megmutassa az utat, amely oda föl

vezet, nem ment el anélkül, hogy szeretetének bizonyságául végrendeletet ne hagyott, volna nekünk. Itt hagyta az ő ígését, hogy elküldi nekünk a Vigasztalót, aki minden fájdalmat elcsitít, minden könnyet letöröl, s valósággá teszi a hívők reménységét. Negyven napig munkálkodott az Úr a feltámadás után ezen a földön, amely kivetette Őt magából. Hogy pedig végtelen szeretetét megmutassa, mikor eltávozott, tíz napra rá elküldte a Szentlelket, aki a tüzes nyelvekkel látható módon megjelölte azokat, akikben az az érzék kifejlődött, hogy az Isten igazságát megérezhessék. A Szentlélek megerősítette őket abban, hogy ők is az áldozati Bárányhoz hasonló életet élhessenek, és hasonló halált halhassanak. Így lettek a félénkek hőssé, a gyengék hatalmasokká, akik akkor, amikor az Isten Fiát elítélték és kivégezték, szétfutottak. Most ugyanazok mint áldozatok önként mentek a halálba, hogy megbizonyítsák a megtérés szükségességét, mint az üdvösségre való előkészülés egyetlen feltételét.

*

Áldozatok ma is vannak. Kell is, hogy legyenek, mert azoknak a száma még nem telt be, akiknek meg kell érkezniük a nagy nyomorúságokból és szenvedésekből az Isten trónja elé, hogy ott fehér ruhákba öltözötteen dicsőítsék az Urat mindazokkal együtt, akik már elvégezték küldetésüket, s arra várnak, míg betelik a száma az Isten nyájának.

Azok pedig, akik még missziójuk előtt állnak, felöltik a szellemvilágban a föld fojtó légköréhez való búvárruhát, az áldozati bárány ruháját, és úgy szállnak alá a földre egy vagy több gyenge emberszemmel mellé kísérőül az életúton.

Ezek az áldozati bárányok szenvednek és hallgatnak, túrnek és vigasztalás nélkül is kitartanak nehéz állomásaikon. Arcuk rózsái idő előtt lehervadnak; elmúlik arcukról a mosoly, szemükből kiapad a könny... Nem ütnek zajt az életükkel, és csendben távoznak a földről. Nem magasztalják őket hangzatos gyászbeszéddek, nevük nem szerepel a hírlapok tudósításaiban, s hamar elfelejtik őket azok is, akik csak felületesen ismerték őket. De

akik közlőrlől nézték végig, vagy talán éppen okozták szenvedéseiket, azoknak a lelkébe belevésődik az áldozati bárány képe, a tőle való elszakadás megnémítja őket, és egyszerre csak fölérrednek a természeti élet kábulatából. Meglepi a környezetüket azzal, hogy hirtelen elszakítják a világi kapcsolatokat, nem törődnek többé a konvenciókkal, nem törődnek a tömegvéleménnyel, és imádkoznak, sírnak, egyszóval megtért emberekké lesznek.

Ezek is áldozatokká kívánnak lenni; megtagadják a természet-törvényt, mert megtagadják magukban az életösztönt, s kezdik megtanulni a bennük lévő életerőt a magasabb rendű világ céljaira feláldozni. És ha kitartók, ők is besoroztatnak azok közé, akik már várják az utolsó ítéletet az Úr trónja alatt, ahogyan az írás mondja, „míg a 144.000 lelkék száma betelik.”^{8*}

De bármilyen hatalmas szellem legyen is valaki, bármilyen erővel rendelkezék is, amikor az áldozat tüzeiben ég, akkor mindegyik megpróbáltatik erejének utolsó parányáig. Azért, hogy meg tudjon állni, és be tudja fejezni az áldozatot, amelyre vállalkozott, és amelyet az Isten kegyelme neki kiosztott, az ilyen áldozati bárány lelkének teljesen fejlettnak és nyitottnak kell lennie a transzcendentális világ felé, azaz a lelki érzékszerveinek fejletteknek kellett lenniük, amelyekkel a magasabb világ jelenlétét megérzi, mert ennek a megérzése nélkül képtelen lenne a gyötrelmek elviselésére.

Áldozati bárány tehát nem lehet olyan lélek, aki még a természettörvény uralma alatt áll; még az olyan sem, aki az átmeneti szférából való, hanem csak olyan, aki abból a világból való, amely már teljesen mentes a föld porától és az ingadozástól.

Mert az, hogy valaki áldozati bárány lehet, magas kitüntetés az Úrtól, amelyért esengenek a magasabb világok lakói; természetesen nem azért, hogy maguknak dicsőséget, vagy érdemeket

⁸ *Ez a 144.000-es szám a föld 12 szellem típusának felhatványozódását jelképezi.

szerezzenek, hanem azért, hogy az Úr iránt való hódoló szeretetüknek bizonyosságát nyújthassák.

Az ilyen áldozat mindig óriási jelentőségű, még ha csak egyetlen ember érdekében történik is. Azért az áldozati bárányok előtt, hogy az erejük el ne hagyja őket, a legkétségbeejtőbb pillanatokban megnyílik a magasabb világ, mint ahogyan megtörtént ez az Isten Fiával is, amikor a hegyen Mózással és Illéssel beszélt az ő közeli kereszthaláláról. **Így a kisebbek is: a mártírok, a vértanúk kivétel nélkül mind kapcsolatban álltak a magasabb szellemvilággal, s ez a magasabb szellemvilág megnyilatkozott nekik** azért, hogy a szörnyű gyötrelmek pillanataiban világosan lássa a lélek, hogy csak a test pusztul el, de az örökéletű szellem számára nyitva áll a menny kapuja, amelyen túl az örök boldogság int feléje.

*

Nagy az Úr hatalma, embertestvéreim! Ő a kicsinyek által hatalmas munkát végeztet el, amikor embereket tesz megtért lelkekké, akik elszakadnak a sötétség fejedelmétől, és csatlakoznak az Úrhoz, az Igazsághoz, elszakadnak a gonosz elvtől, és saját erő kifejtésük által, csatlakoznak az igaz jóhoz, megtagadva a természettörvény kötelekeit.

Nagy az Úr hatalma, embertestvéreim! Minél magasabbra fogtok hágni a megismerésében - ami alatt nem értelmi fejlődést értek - minél magasabb rendű igazságok iránt lesztek fogékonnyakká, annál inkább meglátjátok, hogy milyen hatalmas az Úr. A legnagyobb hatalom pedig a Jóság, amit Ő hozott a földre, amellyel beburkolta ezt a földet, mert ez az elv az üdvösséget hordja magában. Ez pedig abban áll, hogy ha valaki az ő Nevét hívja segítségül, vagyis az ő áldozatának erejét szívja bele a saját lelkébe, az maga is képessé válik az áldozathozatalra.

*

Amikor búcsúzom tőletek^{9*}, azt kívánom nektek, mint legjobbat, hogy napról-napra jobban szeressétek Őt. Mert ha Őt napról-napra jobban szeretitek, akkor elmúlik rólatok minden, ami árnyék, minden, ami rossz, minden, ami fáj. És ha Őt napról-napra jobban tudjátok szeretni, akkor Ő is közelebb és közelebb tud titeket vonni magához, az ő közelében lenni pedig azonos az üdvösséggel.

Az Úr áldjon meg titeket. Kívánom, hogy a lelketekben bőven gyümölcsöző legyen mindaz, amit az Úr parancsából nektek mondanom kellett.

⁹ * Évzárás előtti megnyilatkozás.